

ช่วงระยะเวลา
แห่งการพักยาวหนึ่งปี

เวลาไม่ได้เขียนหนังสือผมเป็นเหมือนคนปกติทั่วไป แต่พอผมเขียนหนังสือผมรู้สึกผิดแปลก...บางคืนผมนั่งฟังเพลงเดียวอย่างนั้นซ้ำไปซ้ำมาอยู่เกือบชั่วโมงกว่าจะลงมือพิมพ์ตัวอักษรแรกลงไป ผมอยากรอจนกว่าเพลงมันจะเศร้าเท่ากับอารมณ์ของผมเสียก่อน...บางบทผมต้องรอให้ถึงตอนเวลา 04.00 นาฬิกาของเช้าวันศุกร์ ผมค่อยจะลงมือพิมพ์ตัวอักษรต่อมา ผมไม่สามารถเขียนเรื่องราวของคืนวันศุกร์ได้จริง ๆ ถ้าผมไม่อยู่ตรงนั้น อารมณ์ของผมต้องครุ่นอยู่หากจะเขียนถึงเรื่องราวที่มันหนักหนาสาหัส ผมประคองความทรงจำตัวเองแบบนี้อยู่นานนับหลายเดือน

ถ้าจะกล่าวแล้วก็คือ ผมจะเขียนหนังสือได้ดีสุด...เวลาที่ผมเศร้ามากที่สุด

ความฝันเรื่องเมื่อคืน

จำไม่ได้เหมือนกันว่าเมื่อคืนผมเผลอหลับไปตอนไหน แต่ผมหลับลึกและยาวนาน มันนานเสียจนผมลืมความฝันตลอดทั้งคืนที่ผ่านมา ทั้งที่ใคร ๆ ก็บอกว่าผมมีความจำอันเป็นเลิศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสิ่งที่ใครต่อใครเขาไม่จำกัน ตอนเด็กผมสะสมการ์ดยูกิไว้ทั้งหมด 1,512 ใบ เพลงที่ผมชอบมีคำว่ารักอยู่ทั้งหมด 10 คำ แต่มีคำว่าเกลียดอยู่ทั้งหมด 12 คำ ผมนับเวลาทุกวินาทีตั้งแต่ฝนตกหยุดแรกกระทั่งหยุดสุดท้าย... ความแปลกต่อมา คือ มันไม่ได้สำคัญว่าผมความจำดีแค่ไหน แต่มันอยู่ที่ผมความจำสั้นแค่ไหนต่างหาก รอยแผลเป็นที่ได้มาล่าสุดอยู่ตรงหลังมือข้างซ้าย และรอยแผลเป็นแรกอยู่ตรงหัวเข่าข้างซ้ายเช่นเดียวกัน แต่ผมจำไม่ได้ว่าบนร่างกายมีรอยแผลเป็นอยู่ทั้งหมดกี่แห่ง ผมจำชื่อจริงและนามสกุลของเพื่อนเก่าทุกคนได้หมด แต่จำไม่ได้ว่าหน้าตาพวกเขาเป็นอย่างไร... ผมจำวันครบรอบของเราไม่ได้ แต่จำได้วันที่เธอจากผมไป

ความทรงจำมันเล่นตลก เมื่อคืนผมควรจะจำรายละเอียดความฝันได้ทั้งหมด บางที... สิ่งที่ผมลืมมันอาจจะซ่อนอยู่ในนั่นก็ได้

ส่วนความไม่แปลกอย่างหนึ่งที่ผมเป็นเหมือนคนทั่วไป คือ ผมชอบดูภาพยนตร์เป็นชีวิตจิตใจ คำว่าชีวิตจิตใจมันคงไปคล้องกับคำว่าจิตวิญญาณเสียละมั้ง ผมถึงชอบปลอมแปลงตัวเองเข้าไปเป็นตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ เสมอ... มีใครเคยอยากกลายเป็นไส้เดือนดินเหมือนผมไหม คือถ้าผมเลือกเองได้ ผมไม่อยากเป็นกิ้งกือบสเตอร์เหมือนกับเดวิด ถ้าลารรักกับตุ๊กตாயางได้ ผมเองก็อยากมีความรัก เคยได้ยินมาว่าผู้ชายโสดชาวญี่ปุ่นนิยมถือครองความรักกันในลักษณะนี้ ผมอยากมีของสะสมเหมือนกับคุณตำรวจหมายเลข 223 แต่น่าเสียดาย... ผมหาซื้อสับประรดกระป๋องแถวบ้านไม่ได้เลย

ถ้าผมได้รับคัดเลือกให้แสดงในภาพยนตร์สักเรื่อง ผมอยากเป็นตัวละครแปลก ๆ ที่อ้างอิงถึงตนเองได้มากที่สุด อยากอยู่ในโลกที่ไม่ต้องมีเวลามากำกับดูแล ผมจะได้ไม่ต้องมีความทรงจำ พอไม่มีความทรงจำผมก็จะไม่มีวันลืม ผมมีสิ่งรักมากเกินพอ แต่ตอนนี้ต้องการสิ่งที่เกลียดเข้าไ้มากกว่า...ผมเลือกเกลียดปลาทองกับโลมาแล้วกัน อยากทำอาชีพเป็นช่างรับเหมาก่อสร้างที่ต้องใช้พลังกำลังเยอะ ๆ ถ้าเลือกเฉพาะทางได้ผมอยากทำเกี่ยวกับกระเบื้องที่สุด ผมไม่ค่อยเชื่อเรื่องงูของโชคชะตาหรือพรหมลิขิต แต่ความย้อนแย้งคือ ผมกลับชอบดูดวงอย่างบอกไม่ถูก เพลงโปรดของผมจะต้องถูกเปิดฟังเวลา 04.00 นาฬิกาของเช้าวันศุกร์เสมอ ๆ ผมเลิกเหล้าได้แล้ว ตอนนี้คิดถึงเรื่องที่จะเลิกบุหรี่ ผมรักการปลูกต้นไม้ และผมรักกุหลาบสีขาวสุดหัวใจ ถ้าชีวิตนี้ต้องมีโรคติดตัวสักหนึ่งโรค ขอให้ผมเป็นโรคอะไรก็ได้ แต่เว้นไว้อย่างเดียว...ผมไม่
อยากเป็นมะเร็ง

ผมค่อย ๆ หันซ้ายที่ขวาที่หน้ากระจกบานใหญ่ในห้องนอน ในใจนึกถึงภาพยนตร์ที่เคยดู ตัวละครที่อยากเป็น บางทีดูเสื้อผ้าข้างกายผมอาจจะกำลังตั้งกองถ่ายทำอยู่ก็ได้

นอกเหนือจากความแปลกที่ว่าแล้ว ผมก็เป็นสามัญชนคนหนึ่งที่ไม่ได้แตกต่างจากคนอื่น ๆ ผมพู่เหมือนรังนกตอนตื่นนอนและแปบลงตอนอาบน้ำเสร็จ คิ้วผมดกดำ แต่หนวดเจือจาง มีตาสองชั้น แต่มีรักยิ้มข้างซ้ายข้างเดียว ผมสวมแว่นตาทาหนาเตอะกรอบสีขาวที่มีค่าระดับสายตาอยู่ที่สั้น -6.00 ชอบใส่เสื้อกล้ามสีขาวกับกางเกงในตัวเดียวเวลาอยู่ในห้องตามลำพัง เหมือนกับคุณตำรวจหมายเลข 663 แผ่นหลังของผมใหญ่และหนา แต่หน้าอกแคบ ผมมีลำแขนเรียวยาวเล็ก ทำให้เห็นเส้นเลือดชัดเจนเวลาผมกำกำปั้นทุบกำแพง ขาผมลีบเล็กมาตั้งแต่เด็ก...ผมเป็นคนเดินไหลลัดก แต่ชอบแหงนหน้ามองฟ้าอยู่ตลอดเวลา

เมื่อกลางปีที่แล้วผมเก็บข้าวของออกจากมหาวิทยาลัยมาอยู่บ้านกับครอบครัว ตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมผมเคยคาดหวังไว้ว่าความดีใจที่สุดในชีวิตคงจะเกิดขึ้นตอนรับใบปริญญา ซึ่งผมมารู้ทีหลังว่าใบปริญญามันทำให้ผมหางานไม่ได้มาเกือบ 1 ปีแล้ว...พ่อบอกกับผมเสมอว่า ‘แค่ใช้ชีวิตก็เหนื่อยเต็มทน บางทีนี่อาจจะเป็นสิ่งที่ประสบความสำเร็จในชีวิตแล้วก็ได้’ เมื่อก่อนผมไม่เชื่อ แต่ตอนนี้ผมเชื่อสนิทใจ ในขณะที่แม่ไม่ค่อยพูดอะไรที่จริงจังมากนัก แม่เลือกใช้มือทำกับข้าวให้พวกเรากินแทน แม่อาจมองว่าพ่อเหนื่อยกับการพูดมามากแล้ว วันใดวันหนึ่งถ้าหากพ่อหยุดพูดไป อย่างน้อยก็ยังมีของอร่อยไว้ให้พ่อกิน...ในบางวันผมตื่นเพราะเสียงพูดของพ่อ บางวันผมตื่นเพราะเสียงทำกับข้าวของแม่ แต่วันนี้ผมเลือกที่จะตื่นเอง

“ทำไมวันนี้ตื่นเช้าจัง มีน้ำล๊ะท้องฟ้าถึงครึ้มมาเลย” แม่หันมาแะผมในขณะที่มือกำลังคนหม้ออยู่

“นี่จะเข้าหน้าฝนแล้ว” ผมไม่ยอมง่าย ๆ

“แม่ว่าจะทำพะแนงหมูใส่มะเขือ เห็นพ่อบ่นว่าไม่ได้กินนาน เลยจะทำให้...คิดว่าจะอร่อยเหมือนเดิมไหม” แล้วแม่ก็ทำท่าดวงทัพพี

“ไม่รู้สิ ผมก็ไม่ได้กินนานพอ ๆ กับพ่อนั่นแหละ” แล้วผมก็สูดกลิ่นหอมจากหม้อเข้าจมูกอย่างซ้ำ ๆ

“แต่แม่ว่าอร่อย”

“ผมคงได้นิสัยถ่อมตัวมาจากพ่อ”

ตอนเด็ก ๆ ผมไม่พูดเลย จนกระทั่งอายุได้ 3 ขวบ พ่อกับแม่เป็นกังวลอย่างมาก เพราะกลัวว่าผมจะเป็นใบ้ไม่เหมือนเด็กทั่วไป...ตามวัฒนธรรมคนอีสานแล้ว สำหรับเด็กที่เปิดปากพูดยาก ๆ คนเฒ่าคนแก่จะนิยมเอามาขากบมาตีที่ปากเพื่อเป็นการแก้เคล็ด แล้วเด็กคนนั้นจะพูดได้คล่องป้อ คล้ายว่ามีสปริงติดที่ปาก เหมือนเวลากบมันกระโดด ผมโดนขากบตีเข้าที่ปากตอนยังหัดเดินใหม่ ๆ และแม่บอกว่าไซ้จะเข้าข้างผม เพราะผมได้รับเนื้อสัมผัสที่แปลกกว่าเด็กคนอื่น ๆ เวลาทานอาหารจะรับรสชาติได้ลึกยิ่งขึ้น ตอนนั้นแม่เองก็อายุอานามเยอะแล้ว ลึ้นไม่ค่อยจะรู้รสชาติมากเท่าไร...แม่จึงเลือกผม

“ไม่เค็มเหมือนทุกครั้ง มีน้ำตาล...วันนี้ท้องฟ้าครึ้ม” คราวนี้ผมว่าผมชนะแม่เต็ม ๆ

ผมชิมอาหารให้แม่ได้ แต่ผมพูดมากกว่าตอนเด็กแค่นิดหน่อยเท่านั้นเอง

ควันบุหรี่ปุ๋มค่อย ๆ พวยพุ่งออกจากจมูกของผมอย่างเชื่องช้า ผมมองตามควันสีขาวขึ้นไปอย่างเลื่อนลอย เหมือนมันไม่ใช่ควันจากบุหรี่ปุ๋ม อาจเป็นควันรูปที่ผมเคยเห็นมาเมื่อไม่นานมานี้ แต่ผมจำไม่ได้...แม่เคยเห็นของบุหรี่ปุ๋มในทางเกวียนนักเรียนของผมตอนมัธยม ผมนึกว่าแม่จะโยนมันทิ้งไป แต่แม่เลือกวางมันไว้ในลิ้นชักที่โต๊ะคอมพิวเตอร์ ผมแอบสูบบุหรี่ปุ๋มอยู่นานกว่าจะกล้าเหมือนตอนนี้นี้...ผมว่าผมสามารถหายใจได้ ถ้ามีมันอยู่ในมือ โดยไม่ต้องพึ่งแอลกอฮอล์แม้แต่หยดเดียว

เมื่อก่อนผมไม่เข้าใจที่พ่อสูบบุหรี่ปุ๋มและกินเหล้า เพราะมันทำให้ร่างกายของพ่อมีแผลเป็นเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ตอนนั้นพ่อเลิกสูบบุหรี่ปุ๋มและกินเหล้าแล้ว แต่กลายเป็นว่าผมเริ่มจะเข้าใจ

เสียงพ่อดังโหวกเหวกมาจากทางหน้าบ้าน ผมตัดประเด็นเรื่องความเมาออกไปก่อน เพราะพ่อเลิกเหล้ามานานแล้ว คงเหลือแค่เพียงประเด็นเดียวที่ทำให้พ่อตะโกนดังลั่นได้ในขณะนี้ ผมหายใจสงัดทันทีเมื่อได้ยินเสียงแหบพร่าของชายชราดังตามขึ้นมาต่อจากนั้นไม่นาน...ปุ๋มคือความแปลกอีกอย่างหนึ่งของครอบครัวเรา เพราะปุ๋มเป็นชาวไร่ชาวนาโดยกำเนิด ผมจะนิยามว่าเป็นชาวไร่แท้เมื่อ 60-70 ปีก่อน และเป็นชาวไร่เทียมเพิ่งเริ่มช่วง 10 ปีให้หลัง เพราะทุก ๆ เช้า ปุ๋มจะค่อย ๆ พาร่างกายชุ่มดมของตัวเองไปนั่งเบาะลงกับพื้นดินที่อยู่หน้าบ้าน แล้วก็เริ่มลงมือถอนหญ้าที่ละต้น ๆ อยู่อย่างนั้นไม่ไปไหน และเครื่องมือทำการเกษตรทุกชิ้นจะถูกซ่อนให้พ้นจากมือปุ๋ม เพราะปุ๋มคงเลือกที่จะสับนิ้วเท้าตัวเองแทนที่จะเป็นพื้นดินข้างล่าง ด้วยอายุปุ๋มนี้แล้วและครอบครัวเราไม่มีไร่สวนอีกต่อไป พ่อจึงไม่ค่อยสบายใจมากนักที่เห็นปุ๋มนั่งอยู่กลางดินกลางทราย พ่อต้องการให้ปุ๋มนั่งอยู่บนโต๊ะอาหาร กินกับข้าวอร่อย ๆ ฝีมือแม่ ตบท้ายด้วยของหวานเย็น ๆ ให้ชื่นใจ แล้วอาการของปุ๋มค่อยจะกลับมาเป็นปกติ...แต่ผมมองว่าอาจจะเป็นที่ยาหลังอาหารมากกว่าฝีมือทำกับข้าวของแม่ก็เป็นได้

“มานี่ มาช่วยพ่อหน่อย”

พ่อเป็นหนุ่มใหญ่วัย 54 กระวัด ที่ร่างกายบึกบึนกำยำเหมือนเด็กหนุ่มวัย 20 ต้น ๆ เมื่อก่อนพ่อเคยเป็นนักมวยมาก่อน แต่ไม่มีโอกาสได้ขึ้นสังเวียนจริง ๆ พ่อเลยสอนผมต่อมวยแทน แต่ผมเลือกที่จะเล่นกับ

ปลาหางนกยูงในอ่างน้ำ... ทุกวันนี้เวลาทำงานพ่อจึงมักจะถอดเสื้อออก โดยให้เหตุผลว่าเหงื่อมันควรโดนกำจัดด้วยแดด ไม่ใช่ผงซักฟอก ผมจึงเห็นกล้ามเนื้อแขนเป็นมัด ๆ พร้อมกับรอยแผลเป็นบนร่างกายของพ่อมาเกือบทั้งชีวิต แต่ตอนนี้กล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ ของพ่อไม่สามารถดึงปุ๊ออกจากต้นหญ้าเล็ก ๆ ได้... ผมทิ้งก้นปุ๋รีและปิดป้องควันออกจากปากก่อนจะเดินไป

“มาช่วยกันหน่อย ปุ๊เอาอีกแล้ว” พ่อยักไหล่ไปทางปุ๊ ส่วนผมพยักหน้าตอบรับ

ผมชี้ไปที่รั้วหน้าบ้านแล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “พ่อ... ไครมา”

พ่อหันตามเสียงของผม “นั่นไง! ว่าแล้ว เขามาจับคนแก่หัวรั้นแถวนี้แน่ ๆ เลย”

ปกติพวกเราจะใช้วิธีนี้ในการเบนความสนใจของปุ๊ให้ไปอาบน้ำได้อย่างง่าย ๆ แต่วันนี้ไม่ปกติเหมือนทุกวัน

“ไหน... ไครมา... ไม่เห็นมีไครมาเลยสักคน” ลู ๆ ย่าที่นั่งสงบเสียงมออยู่ตลอดทั้งเช้าก็พูดขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“ก็นั่นไงแม่! ตาไม่ดีก็เห็นเสียอย่างนี้แหละ” พ่อหันไปจู้ปากใส่ย่า

ผมจึงรีบเดินไปหยิบหนังสือเล่มเก่าที่วางอยู่บนชั้นมาให้ย่า ผมสู่มพลิกกระดาษไปที่หน้าท้าย ๆ พร้อมยื่นให้ย่าและบอกว่า “ย่า... อ่านหนังสือให้ฟังหน่อย” แม้จะรู้ว่าย่าอ่านหนังสือเล่มนี้มาเป็น 10 รอบแล้วก็ตาม

“ไปกินข้าวกันเถอะพ่อ... เดี่ยวเขามาจับตัวไปอีกนะ” พ่อเริ่มคะยั้นคะยอปุ๊เต็มที่

“คงไม่หอรอกมั้ง ปุ๊นิสัยดี ไม่เหมือนปุ๊บ้านคนอื่น” ผมเสริมจิตวิทยาเชิงบวก

“แล้วทำไมต้องมีคนตามมาจับปุ๊ด้วยล่ะ” พ่อหันมาทำหน้าสงสัยใส่ผม

“ปุ๊ลืมอะไรไปหรือเปล่า” ทันทันทีที่ผมกำลังจะตอบคำถามของพ่อ ปุ๊ก็พูดสวนขึ้นด้วยน้ำเสียงแข็งผาก

“อาบน้ำ... ไปอาบน้ำก่อน”

แม้ผมจะไม่ค่อยเห็นด้วยกับวิธีการแบบนี้สักเท่าไร เพราะตอนเด็ก ๆ ผมก็เคยโกรธที่พ่อโกหกว่าจะมีรถตุ้มมาจับเด็กที่ซอบออกไปวิ่งเล่นหน้าบ้าน มันทำให้ผมไม่ได้เจอกับเด็กคนอื่นมากนัก โตขึ้นผมถึงไม่ค่อยมีเพื่อนสักเท่าไร ตอนนี้ผมจึงปฏิญาณกับตนเองว่า ถ้าแก่ไปผมจะไม่ให้ลูกหลานมาหลอกผมง่าย ๆ แบบนี้ หวังว่าเวลาแก่ตัวไปพ่อจะไม่มีอาการเหมือนกับปุ๊ เพราะผมไม่อยากทำผิดซ้ำ 2 แต่ตอนนี้ผมไม่ผิด พ่อไม่ผิด... บางครั้งการโกหกมันก็ทำให้เรื่องง่ายขึ้น และปุ๊ก็เชื่อสนิทใจ

ผมนับต้นหญ้าบริเวณแถบนั้นไม่ได้เลย เพราะมันโล่งเตียนเหมือนทะเลทรายโกบี ในมือค่อย ๆ หอบเอากองหญ้าที่ถูกถอนขึ้นมาไปทิ้งถังขยะหน้าบ้าน โดยลืมไปเลยว่ากำลังใช้ความพยายามสะกดคำว่าท้องฟ้า เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้... แม้ตอนเด็ก ๆ ย่าจะเป็นคนสอนผมอ่านหนังสือเองกับมือ จนทำให้ผมได้รับรางวัลการอ่านยอดเยี่ยมตั้งแต่สมัยอนุบาลจนถึงประถมตอนปลาย แต่ด้วยอายุอานามที่มากขึ้นทำให้ย่ามีปัญหาเรื่องสายตาและเริ่มมองตัวหนังสือไม่ชัด... ตอนนี้ผมอ่านหนังสือออกแล้ว แต่ผมไม่เคยอ่านหนังสือให้ย่าฟังเลย

“อ่านได้ก็บรรทัดแล้ว” ผมถาม

ย่าจ้องหน้ากระดาษครู่หนึ่งก่อนที่จะหันมาตอบผม “ได้บรรทัดเดียว”

ผมหยิบหนังสือออกจากมือย่า แล้วนำไปไว้ที่ชั้นวางอย่างเดิม...ย่าควรได้ทำในสิ่งที่ถนัดกว่า

“ดูดวงให้หน่อยสิ”

เพียงเท่านั้นย่าก็ค่อย ๆ ยื่นมือไปหยิบตำราดูดวงเล่มเก่าที่วางอยู่บนชั้นลงมาปิดฝุ่น ผมปัดดินออกจากมือทั้งสองข้าง มือซ้ายแปลเป็นมันขัดเกินไป ผมเลยยื่นมือขวาออกไปแทน...เมื่อก่อนย่าทำอาชีพเป็นหมอนวดแผนโบราณและรับดูดวงชะตาให้กับคนในหมู่บ้าน บางครั้งก็จะมีลูกหลานจากบ้านหลังอื่นมารับย่าไปนวดหรือไปดูดวงให้คนเฒ่าคนแก่ที่บ้านของตัวเอง แต่สำหรับขาประจำจะแวะเวียนมาหาที่บ้านของพวกเรา สิ้นจ้ำงไม่ใช่เงินสด แต่จะเป็นกับข้าวกับปลา อ้อมกอดหรือรอยยิ้มแทน ผมถามย่าว่า ‘ย่ามองเห็นอนาคตหรือเปล่า’ แต่ย่าตอบกลับมว่า ‘ย่าไม่รู้ แต่เขาไว้ใจเรา...ย่าก็อยากทำให้เขารู้สึกสบายใจ’ เมื่อก่อนผมว่าย่าพูดโกหก แต่ย่าพูดจริง ๆ

“ไหน ขอย่าดูลายมือหน่อย เอ...เส้นเงินทองเปิดกว้างเลย”

“อีกสักหน่อย โชคดีใหญ่จะเข้ามาหาตัวเอง”

“แต่ระวังเรื่องรถเรื่องราหน่อยนะ ช่วงนี้ให้ขับรถช้า ๆ”

“หลานจะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน อาจจะต้องเดินทางไปไกลบ้าน”

“จะมีญาติผู้ใหญ่ให้ความอนุเคราะห์”

“หลานจะสมหวังในความรัก”

ผมไม่เห็นย่าจ้องมองไปที่ตำราเล่มเก่าเล่มนั้น สายต่าย่าจ้องอยู่ที่ลายมือของผม...ทุกวันเดือนปีเกิด ทุกตัวอักษร ทุกบรรทัดบนหน้ากระดาษ ย่าจำได้หมดแล้วโดยไม่ต้องพึ่งการอ่าน ผมจำรายละเอียดทุกอย่างบนโลกใบนี้ได้ แต่ขอยอมแพ้เรื่องนี้เรื่องเดียว สายต่าผมไม่ได้จ้องไปที่ลายมือเหมือนกับย่า ผมมองไปที่แววตาคู่นั้น...ไม่รู้หรือว่าอัตราความแม่นยำของย่าอยู่ที่เท่าไร แต่อัตราความสุขของย่าเกินล้นออกมาอย่างแน่นอน

เป็นปกติของครอบครัวคนอีสานที่มักจะทานข้าวร่วมกันเป็นครอบครัวใหญ่ แม่เตรียมกับข้าวคนเดียว ต้องใช้เวลาในการประกอบอาหาร ส่วนพ่อก็ต้องพาลูกไปอาบน้ำก่อนกินข้าว บางวันกว่าข้าวมี้อแรกจะตักถึงห้องพวกเราก็เกือบเที่ยงเข้าไปแล้ว...ตอนอยู่มหาวิทยาลัยผมกินข้าวคนเดียว กับข้าวมันเหลือล้นจนต้องเอาไปแช่ในตู้เย็นไว้ อาหารอร่อยและผมอึด้มมาก แต่ผมไม่รู้จะบอกกับใคร...ตอนนี้ผมกินข้าวเกลี้ยงจาน แมรู้สึกหิวอยู่ แต่ผมก็อึด้มกว่าเมื่อก่อน

ตลอดช่วงบ่ายเป็นเวลาทีทุกคนจะแยกย้ายไปกินไปหาความสุขให้ตัวเอง แม่ถนัดทำอาหาร ผมจึงได้กินขนมไทยบ่อย ๆ โดยเฉพาะช่วงที่ผมกลับมาอยู่บ้าน พ่อถนัดงานที่ใช้แรงเยอะ ๆ ผมจึงเห็นพ่ออยู่ที่โรงรถไม่กี่บ่นหลังคา ส่วนปู่กับย่าใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการนอน และผมเหมือนจะไม่มีอะไรที่ทำได้เลย...บางที

ถ้าผมมีสัตว์เลี้ยงคงจะดี ผมชอบหมา แต่อยากลองเลี้ยงแมวสักตัวดู เหมือนผมคุยกับสัตว์รู้เรื่อง เมื่อก่อนผมเคยศึกษาเรื่องภาษาพาร์เซลเป็นจริงเป็นจัง จนกระทั่งวันหนึ่งมีงูเห่าตัวเชื่องมาแอบอยู่หลังบ้าน ผมพยายามจะเข้าไปคุยกับมันลองดู แต่พอมารู้สึกเสียก่อนจึงดึงผมออกไปทัน ครั้งนั้นผมโดนพอสตีเป็นครั้งที่ 2 ในชีวิต...หลังจากนั้นผมก็กลัวงูมาตลอด

ผมประเมินตัวเองแล้วว่าถ้าอยู่กับแม่คงสร้างความลำบากมากกว่าช่วยเหลือ ในขณะที่อยู่กับพ่อน่าจะสร้างประโยชน์ได้มากกว่า แต่พ่อไม่เคยให้ผมทำ พ่อบอกว่าให้ผมดูปู่ และย่าก็เพียงพอแล้ว...บางทีผมอาจจะไม่ถนัดอะไรเลย

โทรศัพท์ที่ไม่มีอะไรน่าสนใจมากนัก อัลบั้มรูปภาพมีแค่รูปผม รูปเธอ และรูปแปลก ๆ ที่บังเอิญถ่ายติดเข้ามา รวมกันเป็น 2,162 รูป ผมฟังเพลง 04.00 A.M. ของวง Solitude is Bliss มาแล้ว 143 รอบ รวมวันนี้ด้วย หน้าใหม่ไลน์บนเฟซบุ๊กของผมหยุดการเคลื่อนไหวมาเป็นเวลา 260 วัน ทุกคนมีเรื่องน่าสนใจให้เล่าถึงตลอด เรื่องเลวร้ายที่สุดในชีวิตอาจเกิดกับใครบางคนในวันนี้ ผมเศร้าไปกับพวกเขา แม้แต่บางคนที่ไม่รู้จักก็ตาม ถ้าเป็นผม พวกเขาจะรู้สึกแบบเดียวกันหรือเปล่า แต่กับใครบางคน วันนี้อาจเป็นวันที่ดีที่สุดในชีวิตของพวกเขาเลยก็ได้ ทั้งคนที่ผมรู้จักหรือเคยรู้จักกันมาก่อน ผมอยากจะแสดงความยินดีกับทุกคน แม้มันอาจจะไม่สำคัญกับพวกเขาเลยก็ตาม

‘อวยพรวันเกิดให้กับฉันครบรอบอายุ 23 ปี / ขอให้มีความสุขมาก ๆ นะครับ’

‘ยินดีต้อนรับน้องที่มีผู้บ้านหลังใหญ่ของพวกเรา / น้องน่ารักจังเลยครับ’

‘เย้! ในที่สุดก็สอบติดมหาวิทยาลัยที่ใฝ่ฝันไว้เสียที / ตั้งใจเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยนะครับ’

‘เงินเดือนเดือนแรกขอมอบให้กับพ่อแม่ทั้งหมด / ขอให้อนาคตการทำงานสดใสนะครับ’

‘นายธรรมเทพ อินธา มงคลสมรสกับนางสาวมาวาร วงศ์เวศ / ขอแสดงความยินดีด้วยนะครับ’

ไม่ใช่เพราะว่าผมอยากอยู่ ณ จุด ๆ นั้นกับพวกเขา แต่ผมอยากให้รับรู้เสมอว่า ผมมอบความยินดีให้ด้วยใจจริง

เกือบ 1 ปีที่ผ่านมา ผมสูบบุหรี่ไปแล้ว 462 มวน ตอนนี้ผมตัดสินใจจะเลิกสูบบุหรี่อีกครั้งหนึ่ง

หวังว่ากลิ่นหอมของบัวลอยไข่เต่าที่แม่ทำจะยังไม่ไปปลุกปู่กับย่าที่นอนหลับอยู่ในห้อง พ่อของผมชอบกินของหวาน แต่วันนี้ไม่เห็นพ่อพูดถึง ส่วนผมไม่ชอบ คงเป็นครูบ่าพี่สาวของพ่อที่วานให้แม่ทำ เพราะครูบ่าชอบมาชมแม่ให้ผมฟังบ่อย ๆ ว่าของหวานฝีมือแม่ไม่มีใครเทียบได้...ตอนเด็ก ๆ ผมเคยไปเล่นกับลูกชายของครูบ่าที่เป็นรุ่นพี่ของผม เราสนิทกันเหมือนเพื่อน ทุกครั้งที่เล่นสนุกกันมาเหนื่อย ๆ ครูบ่าจะทำขนมหวานให้พวกเรากินด้วยกันอย่างเอร็ดอร่อย แต่น่าเสียดาย...ช่วงนี้ครูบ่ากินหวานมากไม่ค่อยได้

“เดี่ยวเอาขนมหวานไปฝากบ้านครูบ่าหน่อยนะ”แม่เดินมาบอกผมที่กำลังนั่งทอดอารมณ์อยู่โซฟาในห้อง

“อย่าทำหวานมาก” ผมย้ำ

หมู่บ้านของเราเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่อยู่ห่างจากตัวอำเภอไม่กี่กิโลเมตร แม้ผมจะไปเรียนที่ต่างจังหวัดมากกว่า 4 ปี แต่ผมจำหลังคาบ้านทุกหลัง จำผู้คนที่อยู่ในละแวกนี้ได้หมด บ้านไม้เรือนไทยหลังที่อยู่ข้าง ๆ เป็นบ้านต้นน้ำ เพื่อนร่วมชั้นสมัยเรียนประถม ถัดไปเป็นบ้านอาหลิร้านขายของชำประจำซอย ถัดไปอีกเป็นบ้านตาธ เมื่อก่อนผมชอบไปนั่งกินเหล้าบ้านแกเป็นประจำ บ้านหลังสุดท้ายติดกับทุ่งนาเป็นบ้านของครูบัว คนที่ผมจะเอาขนมหวานไปฝาก...ตอนนี้ทุกอย่างเริ่มเปลี่ยนไป คนเฒ่าคนแก่ที่ผมเคยเห็นบางคนก็ล้มหายตายจาก เพื่อนรุ่นเดียวกันถ้าไม่แยกย้ายกันไปทำงานที่ต่างจังหวัด ก็แต่งงานมีครอบครัว เด็กรุ่นหลังผมโตเป็นหนุ่มเป็นสาวกันหมดแล้ว บึงน้ำท้ายหมู่บ้านที่ผมเคยไปเล่นตอนเด็ก ๆ ได้ยินว่าถูกบูรณะใหม่เป็นสวนสาธารณะ...ผมเองก็เปลี่ยนไปเหมือนกับสิ่งอื่น ไม่รู้เหมือนกันว่ามันดีหรือมันร้าย แต่เราต้องยอมรับว่าทุกอย่างไม่เหมือนเดิมตลอดไป

ผมปั่นจักรยานคันเก่าที่โซ่มีสนิมเขรอะผ่านบ้านแต่ละหลังอย่างช้า ๆ มือขวาอุ้มถ้วยบัวลอยไข่เต่าไว้กับอก แดดอ่อน ๆ ยามพระอาทิตย์กำลังจะตกดินแบบนี้ ผู้เฒ่าผู้แก่คงปล่อยเด็ก ๆ ในบ้านออกมาเล่นด้วยกันตามประสา สมัยนี้คงหลอกว่ามีรถตู้จะมาจับเด็กคือเหมือนแต่ก่อนไม่ได้ ดีแล้วที่พวกเขาได้เป็นเพื่อนกันตั้งแต่ยังเด็ก เพื่อนกลุ่มแรกจะอยู่ในความทรงจำของเราไปจนตาย เด็กหลายคนให้ความสนใจกับเสียงไซ้จักรยานของผม น่าเสียดายที่ผมจำใครไม่ได้เลย อาจเป็นเพราะตอนเด็กมาก ๆ พวกเขาเหมือนกันไปหมด ผมอยากจอดรถจักรยานแล้วลงไปถามชื่อให้ครบทุกคน...จะได้จำทุกคนในหมู่บ้านได้ครบอีกครั้งหนึ่ง

“เฮ้ย! จะไปไหนละนั่น” เสียงตะโกนดังมาจากบ้านตาธ

“โอ้! ตกใจหมดเลย” ผมหันไปถอนหายใจใส่

“กลิ่นหอมมาเชียว...ได้ไรกินวะนั่น” ตาเฒ่าทำท่าจะเดินเข้ามาดมใกล้ ๆ

“อ้อ บัวลอยไข่เต่า จะเอาไปฝากครูบัว” ผมยื่นถ้วยของหวานให้แกดู

“แล้วมีเหล้าติดมือมาไหม” ผมได้แต่หัวเราะแล้วก็ส่ายหน้า

“ว่าแต่...พื้นกระเบื้องนั่นสวยดีนะ” ผมหันไปมองชั้นปูนเก่า ๆ หน้าบ้านของแก

“ก็ไซ้ไซ้...ได้ช่างฝีมือระดับอำเภอมาทำให้ใช่มั้ย...ฮ่า ๆ”

แล้วตารกับผมต่างหัวเราะชอบใจกันอยู่พักใหญ่ ก่อนที่ผมจะขี่จักรยานจากไป

เสียงเด็ก ๆ ยังแว่วเข้ามาในหูขณะที่ผมกำลังง่วนอยู่กับการหาขาตั้งรถจักรยาน ใจหนึ่งก็พะว้าพะวงกับถ้วยบัวลอยไข่เต่าที่อยู่ในอ้อมแขน จู่ ๆ ก็มีมือสองข้างมาถือถ้วยของหวานออกจากอ้อมกอดไป

“พี่ไซ้เหรออ” ผมเงยหน้าขึ้นไปมอง

“เดี๋ยวก๊วก ไม่ได้อินกันพอดี” เป็นเสียงของพี่ไซ้ลูกชายครูบัว

“แม่ทำมาฝากนะ...ชิม ๆ ให้แกหน่อยแล้วกัน” ผมยื่นหน้าใส่ถ้วยของหวาน

“แล้วบัวเป็นยังไงบ้างช่วงนี้” ผมชะงักคอเข้าไปในบ้านพี่ไซ้

“ก็เกือบเป็นปกติแล้ว ตอนนี่แกพักผ่อนอยู่ในบ้านนะ...ให้ปลุกให้ไหม”

“ไม่ต้อง ๆ แค่อามดู เดี่ยวจะกลับแล้ว ปานนี้ไม่รู้พ่อจะพาไปอาบน้ำหรือยัง” ผมยกคิ้วใส่พี่โซ่ก่อนจะขึ้นควรถจักรยาน

พี่โซ่ก็ยกคิ้วกลับมาเป็นการตอบรับ “โอเค ๆ ไว้เจอกัน”

“ว่าแต่...บึ่งท้ายหมู่บ้านนี้ เขาทำใหม่ตั้งแต่ตอนไหน” ผมหันกลับไปถาม

เสียงโซ่จักรยานยังดังกึกกักมาตลอดทั้งทาง ผมไม่ได้ตรงกลับบ้านอย่างที่บอกพี่โซ่เอาไว้ สองข้างทางไม่เหลือหลังคาบ้านหลังไหนที่ผมรู้จัก มีเพียงทุ่งนาและท้องฟ้ามาประกบกันเป็นผืนเดียว ผมเคยเห็นสีเขียวกับสีฟ้ามาก่อน แต่ไม่เคยเห็นที่สวยงามขนาดนี้ กลิ่นนุหรีในลมหายใจค่อย ๆ เจือจางไปตามสายลม เหลือเพียงกลิ่นดิน กลิ่นน้ำ และกลิ่นอากาศ มันไม่ได้บ่งบอกว่าหอมหรือเหม็น แต่มันเป็นกลิ่นของความสุข...ในใจผมค่อย ๆ คิดถึงเพลงทุกเพลงที่เคยฟัง หนังสือทุกเล่มที่เคยอ่าน ภาพยนตร์ทุกเรื่องที่เคยดู ใครบางคนที่ทำให้ผมรักสุดหัวใจและใครบางคนที่ทำให้ผมเจ็บปวดแสนสาหัส ผมคิดถึงคนที่ยังอยู่ และคนที่จากไปเสมอ

ตลอดระยะเวลาเกือบ 1 ปีที่ผ่านมา นิยามของช่วงระยะเวลาแห่งการพักยาวของผมเปลี่ยนไปมาก ผมไม่ได้ออกไปท่องเที่ยวรอบโลก ไม่ได้ออกไปกินอาหารอร่อยข้างนอกบ้าน ผมไม่ได้อยู่กับสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบมากเท่าไรนัก และไม่ได้ค้นหาตัวเองเลยอย่างที่ใครเคยบอกไว้ ผมแค่ใช้ชีวิตมันไปวัน ๆ เหมือนอย่างที่พ่อพูดเอาไว้ ถ้าเรื่องเลวร้ายผ่านมา ผมจะเศร้ากับมันให้ถึงที่สุด ไม่นานมันก็หาย ถ้าเรื่องดี ๆ ผ่านเข้ามา ผมก็จะดีใจให้เหมือนคนเป็นบ้า ไม่นานมันก็จะกลายเป็นเรื่องธรรมดา...บางที่ผมอาจค้นหาตัวเองได้ด้วยการหยิบโซ่รถจักรยานขึ้นมาใส่

สิ่งที่เห็นตรงหน้า คือ ต้นไม้ทุกต้นที่ขึ้นรอบบึง ปลาทุกตัวที่อยู่นกทุกตัวที่บิน ก้อนเมฆ ท้องฟ้า ใบหญ้าและผู้คน เด็กชาย 3 คนนั่งหันหลังให้ผมอยู่ที่ริมน้ำ เด็กคนโตตัดผมสกินเฮด ใส่เสื้อยืดสีน้ำเงิน แขนข้างขวาตามเปลือกเอาไว้ กำลังนั่งแกว่งเท้าเล่นในน้ำ...เด็กคนกลาง ผมฟูใส่แว่น กำลังแหงนหน้ามองท้องฟ้า...ส่วนเด็กคนเล็ก ผมยาว กำลังเกาะแขนผมแล้วร้องไห้

ช้านานผมอาจจะลืมมันไป...แต่ตอนนี้ผมจำได้

กระเบื้องของตาธ

งานฉาบปูนก๊อของห่องถูกจัดขึ้นอย่างเรียบง่าย โดยมีลู่พาสามีของครูบ้ำาอาสาเป็นเจ้าภาพในครั้งนี ตาธไม่มีเงินมากมายนัก รายได้จากการเก็บของเก่าขายคงไม่เพียงพอในการจัดงานศพ ข้าวปลาอาหารทุกอย่างเพื่อนบ้านก็ช่วยกันเตรียมกันหา...ตาธแกมีหลานชายอยู่ 2 คน หลานชายคนโตติดคุกอยู่ที่จังหวัดปทุมธานี คนเล็กก็คือ ห่อง เด็กชายที่เพิ่งมาด่วนจากไปก่อนวัยอันควร พี่ชายห่องจะรู้เรื่องนี้หรือเปล่า ผมคงเจ็บปวดน่าดูถ้าไม่มีสิทธิ์แม่แต่จะได้กลับมาไหว้ศพน้องชายตัวเอง สงสารก็แต่ตาธที่ต้องอยู่ตัวคนเดียว...เมื่อก่อนผมเคยได้นั่งกินข้าวเย็นด้วยกันกับทั้งคู่ ผมชอบมองเวลาห่องยิ้ม ไม่มีใครฉีกยิ้มได้กว้างและดูมีความสุขแบบนี้มาก่อน บางมูมยิ้มของห่องเหมือนตาธมาก ๆ แต่น่าเสียด...ผมคงไม่เห็นตาธยิ้มไปอีกนาน

หลังจากเสร็จสิ้นพิธีแล้ว ผมและพี่ไซ่ตัดสินใจว่าพวกเราจะนอนอยู่เป็นเพื่อนแกสักคืนไปก่อน แม้เมื่อก่อนพวกเราเคยพูดคุยหยอกล้อกันสนุกสนาน แต่คืนนี้เงียบเชียบกว่าที่เคยเป็นมา ในใจผมนึกย้อนไปถึงรูปเล่มที่ 42 ที่ผมเป็นคนจุดเองกับมือเมื่อวานนี้ ควันมันเหมือนกับรูปทุก ๆ เล่ม ผมมองดูควันจาง ๆ ที่ลอยขึ้นไปบนสังกะสีอย่างช้า ๆ มองครั้งแรกผมว่ามันไม่ต่างจากควันบุหรี แต่พอเพ่งดูดี ๆ ควันมันสีเข้มลอยช้า และซ่อนความโศกเศร้าเอาไว้...แม้กลิ่นรูปมันหอม แต่ผมไม่อยากดมมันเลย

ที่จริงผมกับห่องฟังจะมารู้จักกันจริง ๆ ไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ผมเห็นห่องตั้งแต่เด็กจนโตกลายเป็นหนุ่ม เราเคยเล่นด้วยกัน ห่างกันไป กลับมาเจอกันอีกครั้ง และคราวนี้จากกันไปโดยไม่มีวันหวนกลับ...นานมาแล้วผมเคยสูญเสียญาติสนิทไปด้วยโรคภัยเมื่อหลายปีก่อน ความตายมันเงียบงัน สงบ และไม่ไหวติง

เพราะผมพอรู้ว่ามันเป็นระยะสุดท้าย ผมจึงเตรียมพร้อมรับมืออยู่หลายเดือนกว่าจะทำใจได้ แต่คราวนี้มันไม่เหมือนกัน ความตายมันหมุนหันพลันแล่น ไม่มีสัญญาณบอกเหตุ ที่ผมยังทรงมาน...อาจเป็นเพราะผมอยากรู้จักห้วงให้ดีกว่านี้

‘ไปคืนะห้วง’

‘เสียใจด้วยนะครับ ขอให้วิญญาณไปสู่สุคติ’

‘มึงไม่น่ารีบจากกูไปเลยเพื่อน วันนั้นยังนั่งกินเหล้าด้วยกันอยู่เลย’

‘กูบอกมึงแล้ว ให้ระวังเรื่องรถเรื่องรา ไม่น่าเลยเพื่อน’

‘กูโหลให้มึงนะห้วง’

การแสดงความคิดเห็นในเรื่องนายินดีมันง่ายกว่าเรื่องโศกเศร้า ผมคิดไม่ออกว่าจะพิมพ์อะไรลงไปบ้าง ในใจคิดถึงเรื่องที่เราเคยคุยกันมา หลายเรื่องเป็นความสุข ห่วงหัวเราะออกมาและผมก็ยิ้มได้เสมอ หลายเรื่องมันเป็นเรื่องทุกซอกใจ แม้ผมรับฟัง แต่ก็ไม่มีโอกาสได้ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ...แม้ตอนนี้ผมจะเกลียดคำมั่นสัญญา แต่ผมก็อยากให้สัญญากับห้วง

ผมไม่ได้แสดงความคิดเห็นอะไรลงไป...แค่ผมบอกห้วงในใจก็เพียงพอ

‘เดี๋ยวจะไปทำให้ตามที่มึงอยากได้นะ’

ตั้งแต่วันนั้นผมก็ไม่เคยตกลงมาอีก เหมือนกับห้วงที่พอตายแล้วก็หายไปเลย ผมเข้าไปค้นหาวิธีบรรเทาทุกข์หลังการสูญเสีย ไม่ว่าจะเว็บไซต์ไหนก็บอกให้ผมอยู่กับความสิ้นหวัง ลุกขึ้นมาใช้ชีวิต และเดินต่อไปข้างหน้าอย่างเข้มแข็ง แต่ผมไม่เห็นด้วยกับแนวคิดนี้ ผมโศกเศร้าและไม่อยากหลอกตัวเองว่ามีความสุข...ตอนเด็ก ๆ ผมเคยเห็นคนที่รักจากไป ผมไม่เจ็บปวดคร่ำครวญ อาจเป็นเพราะยังไม่ได้รู้จักว่ารักคืออะไร ผมเลือกเจ็บปวดให้กับของเล่นที่หายไป หนังสือการ์ตูนเล่มโปรดที่หน้าสำนักพิมพ์ขาด แต่ผมยังไม่เจ็บปวดกับความตายจริง ๆ พอโตขึ้นถึงได้รู้ว่าผมใช้ความเจ็บปวดเปลืองเกินไป อาจเป็นเพราะผมรู้จักความรักดีขึ้น นานไปผมอยากให้ห้วงเป็นเหมือนหนังสือการ์ตูน...แต่ตอนนี้ผมเจ็บปวด

ผมอยากสลับร่างกันกับห้วง ลองให้ห้วงเป็นฮาชิที่ต้องสูญเสียศาสตราจารย์เดซาบุโร อุเอโนะไป แต่ผมเป็นได้แค่เพียงฟอร์เรสต์ กัมพ์ ที่ไม่มีวันได้เจนนี เคอร์เรนกลับมาอีก ตอนนี้ห้วงตายแล้ว ห่วงไม่รู้จักความเจ็บปวด...คนตายมันจะไปรู้อะไร

พีโซ : ‘เป็นไงบ้าง โอเคขึ้นหรือยัง’

ผม : ‘ก็ดีขึ้น แล้วพีเป็นไง’

พีโซ : ‘ดีขึ้นแล้วเหมือนกัน คงเหมือนตอนแม่ป่วยที่แรก’

ผม : ‘เหมือนยังงี้’

พีโซ : ‘ไม่นานพวกเราจะทำใจได้ และเดินหน้าต่อไป’

ผม : ‘ผมว่ามันเหมือนกับอกหัก’

พีไซ้ : ‘ไม่เหมือนกันหรอก’

ผม : ‘เหมือนกันสิ’

พีไซ้ : ‘เหมือนยังไง คนหนึ่งตาย อีกคนหนึ่งยังมีชีวิตอยู่...พีไม่เข้าใจ’

ผม : ‘พวกเขาจากไปทั้งที่เรายังรักอยู่...ไม่เหมือนกันตรงไหน’

ไม่มีข้อความตอบกลับจากพีไซ้...ผมเดินโหล่ตลกและเหงงหน้าขึ้นมองฟ้าตลอดเวลา ผมจะมองขึ้นไปข้างบนนั้นตอนที่ทำอะไรสำเร็จสักอย่าง หรือไม่ก็สิ้นหวังที่สุดในชีวิต ควันนูหรือคอย ๆ ลอยขึ้นไปบนอากาศอย่างเชื่องช้า ควันมันตัดกับสีฟ้าได้ชัดกว่าสีไหน ๆ ทุกสีบนโลกนี้ กลิ่นนูหรือมันเหม็นจนผมไม่อยากจะสูบมันต่อ...วันนี้ผมมองขึ้นไปด้วยความสิ้นหวัง ผมโยนกันนูหรือทิ้งไปและมองไปทางหน้าบ้านตามเสียงรถยนต์ที่ขับเข้ามา

“มา! ไปกันเถอะ” เป็นเสียงของพีไซ้ที่ตะโกนผ่านกระจกรถออกมา

“ไปไหน” ผมถามด้วยความสงสัย

“ไปหาตาร...ป่านนี้ไม่รู้แจะจะเป็นไบบ้าง เจามัวแต่เศร้ากันอยู่ทำไม” สายตาของพีไซ้ดูจริงจังกว่าครั้งไหน ๆ

“เราทุกคนเศร้ากันทั้งนั้น” ผมทำสีหน้าเฉยชา

“ก็เพราะพวกเราเป็นกันแบบนี้กันยังไงล่ะ...ไม่คิดถึงเวลาเมาแล้วแกชอบพูดเรื่องตลก ๆ ให้ฟังหรือไง ไม่คิดถึงเวลาที่เด็ก ๆ ออกมาหยอกล้อกับตาเต่าอยู่หน้าบ้าน พวกเราไม่ได้กินข้าวเย็นด้วยกันนานแค่ไหนแล้ว...พีคิดถึงรอยยิ้มของแก” สายตาพีไซ้เป็นประกาย

“ผมว่าพีกำลังฝัน” ผมคิดว่าพีไซ้กำลังไม่ยอมรับความจริง

“พีอยากให้มันกลับมาเป็นเหมือนเดิม” เสียงพีไซ้เริ่มอ่อนลง แต่ความหมายที่พูดออกมายังหนักแน่นเหมือนเดิม

“แต่คนตายแล้ว ก็ตายเลย” ผมยังยืนกรานในคำตอบเดิม

“งั้นคนที่อยู่ ก็ต้องอยู่ให้ดีขึ้นกว่าเดิม”

ผมตัดสินใจดิตรถไปกับพีไซ้ด้วย แกตั้งใจจะพาเราเข้าไปในตัวอำเภอเพื่อหาซื้อข้าวกับปลา มาทำกินกันที่บ้านตาร ผมนั่งนิ่งไม่เคลื่อนไหว สายตาจดจ้องไปที่คอนโซลหน้ารถอย่างเดียว ในขณะที่พีไซ้สวมแว่นตา ฮัมเพลงเบา ๆ ในลำคอเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น...เมื่อก่อนเราเคยทะเลาะกันเรื่องทำนองนี้มาแล้ว พีไซ้ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พยายามใช้ชีวิตเหมือนกับความตายเป็นเรื่องปกติ จะไม่มีอะไรที่ผมตั้งใจเลยถ้าความสบายใจนั้นมันไม่แ่งไปด้วยความโศกเศร้า ผมแค่อยากให้พีไซ้ร้องไห้ออกมา เศร้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นให้ถึงที่สุดและไม่ต้องพยายามทำให้ทุกอย่างให้มันดี ผมเห็นด้วยกับการมองโลกในเชิงบวก แต่ตอนนี้ผมเกลียดพีไซ้เหลือเกิน...ในใจนึกถึงบทสนทนาที่เราเพิ่งคุยกันไปเมื่อชั่ววอมที่แล้ว คนที่อยู่จะมีความสุขมากขึ้นได้อย่างไร ถ้าความสุขเดียวของเขาโดนความตายพรากไปหมดสิ้นแล้ว ผมสงสัยว่าแค่กิน

ข้าวเย็นคงไม่พอสำหรับทำให้ชีวิตใครดีขึ้น...ผมอยากทำมากกว่านั้น เพราะมันมีบางสิ่งที่ยังติดค้างในใจ
ของผมมาตลอด

“ข้ากลับพาเวะที่ที่หนึ่งหน่อยนะ” นั่นเป็นประโยคเดียวที่ผมพูดขึ้นตลอดทาง

บ้านของตากรเป็นบ้านชั้นเดียว มีแต่ปูนเปลือยเปล่า ๆ ที่เริ่มแตกกระแหงออกจากกัน หน้าบ้านมีชั้น
ปูนที่ก่อขึ้นไว้สำหรับนั่งกินข้าวอย่างง่าย ๆ ข้างบนพื้นเป็นกระเบื้องสีแดงเลือดหมูเก่า ๆ ที่ลายมันเริ่มซีด
แถมให้เหตุผลว่า ‘สีแดงมันกลมกลืนไปกับแก้วเหล้า เวลาวางเอาไว้ตอนดื่มจะได้พูดคุยกันสนุกถูกคอ เพราะ
ลืมนึกถึงแก้วเหล้าของตัวเอง’ แต่ผมว่าไม่ใช่ แกงหาคกระเบื้องได้เท่านี้มากกว่า...เมื่อก่อนตอนผมยังเป็นเด็ก
ที่บ้านของตากรอาศัยอยู่ด้วยกันทั้งหมด 3 คน มีตากร พี่ชายและห้วง แม้บ้านหลังนี้จะมีแต่หนุ่ม ๆ แต่
ปลูกดอกไม้ไว้เต็มหน้าบ้าน ผมชอบแอบไปเด็ดดอกไม้มาทัดหูอยู่บ่อย ๆ แม้ตอนนี้ดอกไม้ยังอยู่เหมือนเดิม
แต่เหลือแค่ตากร

กลิ่นเหล้าแฉะประตูดอกมาต้อนรับพวกเราก่อนตัวเจ้าของบ้านเสียอีก ผมคิดว่าถ้าแกไม่นอนหลับก็
คงนอนร้องไห้อยู่ ด้วยความที่เข้าออกบ้านตากรเป็นประจำ พวกเราจึงถือวิสาสะขอเข้าไปใช้เครื่องครัวของ
แกโดยไม่ได้ขออนุญาต ผมอยากให้เกิดขึ้นมาแล้วได้กินของอร่อย ๆ ที่เดียวเลย พี่โซ่กำลังจะเอาปลาที่ซื้อมา
ไปแล้วอยู่ที่ครัวหลังบ้าน ผมบอกพี่โซ่ว่า ‘ขอทำอะไรบางอย่างก่อน เดี่ยวจะตามเข้าไปช่วย’ พี่โซ่เข้าใจเพราะ
เราไปซื้อมาด้วยกัน

ประตูถูกแง้มออกมาอีกครั้ง...ตาของแกแดงก่ำเหมือนคนไม่ได้นอนมาหลายคืน กลิ่นเหล้าโชยมา
ปะทะจมูกของผมแม้แกยังไม่ได้อ่อยปากพูดสักคำ ผมไม่ได้ถามอะไร แค่มองลึกเข้าไปในดวงตาอย่างที่ย่า
สอนเอาไว้...สีแดงไม่ได้มาจากแอลกอฮอล์ แต่น่าจะมาจากสิ่งที่แกร่งให้ตลอดทั้งคืนมากกว่า หลังจาก
พอคุมสติได้แล้ว ตากรก็เลือกที่จะไปทำกับข้าวกับพี่โซ่ เพราะเมื่อก่อนฝีมือการจับปลาและแลปลาของแก
ไม่เป็นสองรองใครในหมู่บ้าน ตากรจับปลาได้ด้วยมือเปล่า แม้จะอายุเยอะแล้วก็ตาม แต่พักหลังแกเริ่มติด
เหล้ามากขึ้นเรื่อย ๆ พวกเราไม่อยากให้ตากรไปหากินไกลบ้านนัก เพราะกลัวแกจะจมน้ำตายไปเสียก่อน
จะได้ปลา...เหล้าของตากรยังเหลือค้างขวดอยู่ เป็นเมื่อก่อนผมคงกระดกมันไปให้หมด แต่ผมเลิกเหล้ามา
ได้เป็นเดือนแล้ว เสียชีวิตที่ตอนนี้ผมดันมาติดบุหรี่ยี่สิบซองตลอดชีวิตผมเคยเห็นพ่อกินเหล้า เคยเห็นตากรกิน
เหล้า เคยเห็นหลาย ๆ คนกินเหล้า ตอนไร่เดียวสามผมให้คำมั่นสัญญากับตัวเองเสมอว่าจะไม่แตะต้องกับ
อบายมุขทุกชนิด ผมมองทุกคนที่กินเหล้าเป็นคนไม่ดี แต่พอผมโตขึ้น...ผมกลับทำไม่ได้และมองหาตัวเอง
ในวัยเด็กไม่เจอ

เมื่อเดือนก่อนผมตื่นเช้าขึ้นมา ฝันถึงตัวเองในวัยเด็ก นึกถึงคำสัญญาที่เด็กชายคนหนึ่งเคยให้ไว้...
ผมก็รู้สึกไม่อยากกินมันตลอดชีวิตอีกเลย

ผมค่อย ๆ จ่อนวนบุหรี่ยี่สิบซองไฟแช็คอย่างใจเย็น ผมสูบมันเข้าไปเต็มปอด แล้วค่อย ๆ ฟ่นออกมาทาง
จมูก สิ่งที่ผมจะทำนี้พ่อเคยทำมาก่อนแล้ว ผมเดินไปหยิบกระเบื้องแผ่นสีแดงเลือดหมูที่อยู่หลังรถลงมา ใน

ปากคาบบุหรีเอาไว้นั่น ผมเริ่มผสมปูนและทรายที่ขโมยพ้อมมาจากบ้าน ฉีดน้ำลงไปให้ทั่วเหมือนที่เคยเห็น พ่อทำ...ปูน ทราย และน้ำผสมเป็นเนื้อเดียวกันจนกลายเป็นสีเทาเข้ม แต่ผมไม่ชอบเสียงทรายสั๊กเท่าไรหรอก มันทำให้ผมเสียวฟัน ไม่รู้ว่าพ่อทนเสียวฟันอยู่แบบนี้ได้อย่างไร...ไม่นานผมก็ทำมันเสร็จ

ผมนั่งยอง ๆ มองเศษกระเบื้องที่แตก น่าเสียดายที่ผมก็ชอบก็สีฟ้าด้วยเหมือนกัน แต่สีแดงมันดูสวยกว่าจริง ๆ คงเป็นเพราะมันแปลกแยกและโดดเด่นเหมือนกับตัวผม เมื่อก่อนผมจึงเลือกนั่งที่กระเบื้องแผ่นสีฟ้า แม้ตอนนี้กระเบื้องสีแดงแผ่นใหม่จะดูไฉไลกว่าเพื่อน แต่นานไปก็คงปรับตัวได้เอง... พี่โซ่กับตาจรเดินมาพร้อมกับข้าวในถาดเต็มไม้เต็มมือ มีต้มปลาใส่ไข่มดแดงที่ตาจรชอบนักชอบหนา ทอดปลากลิ่นหอม ไข่เจียวจานใหญ่และข้าวเหนียวร้อน ๆ เวลาเห็นตาจรทำกับข้าวให้กิน มันดีกว่าเวลาเห็นแกชงเหล้าเป็นไหน ๆ หวังว่านี่จะเป็นภาพในหัวเหมือนอย่างที่พี่โซ่คิดไว้

“มา ๆ กินข้าวกันเร็ว” ตาจรเรียกผม

“ขอถ่ายรูปก่อน” ผมควานโทรศัพท์จากกระเป๋ากางเกงขึ้นมา

“ร้อยวันพันปีไม่เคยเห็นอยากถ่ายรูป...วันนี้มาแปลก” พี่โซ่ทำหน้าสงสัย

“เอาเถอะน่า...รีบถ่ายเข้า! ตอนนี้หิวจนไส้จะพันกระเพาะตายอยู่แล้ว...โอ้!” ตาเฒ่าทำท่าเหมือนโมโหหิว

ผมส่ายหน้าให้ทั้งคู่ ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเตรียมกดชัตเตอร์ถ่าย แต่ตาจรนั่งทับบนกระเบื้องแผ่นนั้นอยู่ ผมส่ายหัวพร้อมบดมือให้ตาจรเขยิบไปออก

“กระเบื้องมันยั้มอยู่...อย่านั่งทับสิ”

เสียงรถราที่ผ่านไปผ่านมาหน้าบ้าน เด็ก ๆ กำลังวิ่งเล่นหัวเราะกันยามเย็น เสียงซอณกระทบถ้วยชาม เสียงพูดคุยของผมกับพี่โซ่...ไม่มีเสียงใดดังเท่าเสียงหัวเราะของตาจรในวันนี้

ผมกลับมาบ้านในตอนค่ำของวันนั้น มันคงเหมือนกับทุก ๆ วันที่ผ่านมา ตะหลิวของแม่ยังคงกำลังทำกับข้าวให้เรากินตลอดทั้งเดือน กล้ามเป็นมัด ๆ ของพ่อกำลังดึงปุ้ให้ไปอาบน้ำอยู่วันแล้ววันเล่า วันนี้ปุ้คงทำสวนได้หลายเอเคอร์ เพราะพื้นดินที่ไถ่เตียนมันลามไปถึงสวนมะม่วงข้างบ้านแล้ว เมื่อเข้ายาคงกำลังนั่งบนเก้าอี้โยกอยู่ระเบียงหน้าบ้าน สายตาคู่นั้นจึงมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ไม่รู้ว่ายามองขึ้นไปเพราะเหตุผลใด แต่ผมไม่อยากให้มันเป็นเหตุผลเหมือนกันกับของผม...ถ้าเป็นผมในเมื่อวาน ผมคงใส่เสื้อกล้ามสีขาวกับกางเกงในตัวเดียวนอนฝังตัวอยู่ในห้องเงียบ ๆ ไม่ออกไปไหนหรือปริปากพูดจากับใคร...ที่จริงวันนี้มันเกือบจะเหมือนเดิม แต่ผมดีขึ้นมาก

ทุก ๆ คืนหลังจากกินข้าวเย็นด้วยกันเสร็จ ผมจะเป็นคนพาปุ้กับย่าไปเข้านอนแต่หัวค่ำ ส่วนพ่อจะออกไปนั่งรับลมเย็น ๆ อยู่ที่เปลหน้าบ้านคนเดียวเสมอ คืนนี้ผมไม่ได้กินข้าวเย็นกับครอบครัว เพราะอิมเนื้อปลาจากบ้านตาจรแล้ว ผมให้เหตุผลว่า ‘วันนี้แม่ทำกับข้าวอร่อย และปุ้คงเหนื่อยกับการทำสวนมาทั้งวัน ปุ้อาจจะต้องการของอร่อย ๆ ฝีมือแม่มากกว่า’ คืนนี้หลังจากพาปุ้เข้านอนเสร็จ ผมไม่ได้เข้าห้องไปเหมือน

ทุกครั้งที่ผ่านมา ผมอยากสูบบุหรี่กับพ่อ...เมื่อก่อนตอนเป็นเด็กผมจำได้ว่าพ่อให้ผมเป็นคนจุดไฟแช็คให้กับมือ พ่อหัวเราะว่า แต่แม่โกรธหน้าแดงสุดขีด ตอนนั้นผมถือไฟแช็คขึ้นมาจุดบุหรี่ด้วยตัวเอง แต่ลืมไปว่าพ่อเลิกสูบแล้ว ไม่นั่นนะ...อนาคตผมอาจจะเลิกบุหรี่ได้เหมือนพ่อ

“วันนี้หนุ่ม ๆ พวกกันไปเตะสาวที่ไหนมา” พ่อถามผมขณะนั่งจัมพ์นอยอยู่

“ไปปุกระเบื่อง” พ่อทำหน้าสงสัย แต่ไม่ได้พูดอะไร

“ปุกระเบื่องมันทำให้ชีวิตคนดีขึ้นใหม่พ่อ” ผมถามกลับไป

“ก็คงดีละมั้ง ซ่อมแซมส่วนที่มันแตก แต่งเติมเพื่อความสวยงาม ได้เงินจากอาชีพ ยกระดับคุณภาพชีวิต อะไรทำนองนั้น” พ่อทำท่านี้ก็ไม่ออกแล้ว

“แค่แผ่นเดียว” ผมรีบตอบกลับไป

“คงเป็นความสุขทางใจ” พ่อหันมาตอบผม

ผมก้มลงไปมองพื้นดินข้างล่าง ถอนลมหายใจออกอย่างช้า ๆ และเงิบเงียบ คราวนี้ผมเงยหน้าขึ้นมามองพ่อใหม่อีกครั้ง

“พ่อ...ยังอยากให้อายุยืนอยู่ไหม”

พอนิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง...

“พ่อไม่รู้เหมือนกัน แต่ตอนนี้พ่ออยากดูแลปู่ คุณย่าและคุณยายพวกเราให้ดีที่สุด...พ่ออยากเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี”

“พ่อมองมันเป็นภาระหรือเปล่า” ผมถามพ่อกลับไปอีกครั้ง

“วันนี้ปู่รักการทำสวน พ่ออาจจะเหนื่อยที่ต้องพาปู่ไปอาบน้ำทุกวัน วันหน้าปู่จะอาจจะเบื่อ คงเป็นพ่อเองที่จะคิดถึง คงไม่มีคำว่าภาระหน้าที่อะไร...พ่อแค่ต้องใช้ชีวิตและทำทุกอย่างต่อไปในแต่ละวันให้มันดี” พ่อค่อย ๆ อธิบายให้ผมเห็นภาพชัดเจน

“นั่นคนที่อยู่ ก็ต้องอยู่ให้ดีขึ้นกว่าเดิม” ผมถือวิสาสะขโมยคำพูดของพ่อขึ้นมา

“แล้วพรุ่งนี้อยากปุกระเบื่องอีกไหมล่ะ” พ่อหันมายิ้มให้ผม

กลางดึกคืนวันศุกร์ของเดือนกุมภาพันธ์ ผมนั่งดูหน้าจอโทรทัศน์มาเป็นเวลา 5 นาที 42 วินาที โดยไม่กดอะไรเลยแม้แต่บ่อย ชื่อของเธอเป็นเพียงชื่อเดียวที่ผมปิดกั้นการมองเห็นเอาไว้ ผมบล็อกเธอมาเป็นเวลาทั้งสิ้น 31 วัน ในใจคิดไปว่าถ้าผมปล่อยให้เธอกลับเข้ามาอีกครั้ง ผมจะดีใจหรือเสียใจมากกว่ากัน เราอาจกลับมารักกันเหมือนอย่างวันก่อน หรือผมจะต้องสูญเสียเธอไปตลอดกาล เมื่อก่อนผมเคยคิดว่ามันถูกต้อง ผมฉาบกำพังกั้นเธอเอาไว้จากโลกภายนอก อยากให้เธอเป็นดั่งผู้หญิงในอุดมคติ ผมซึ่งถูกผิดมั่วไปหมดทุกอย่าง เธอเคยตื่นรนปีนปายออกจากกำพังกั้นนั้น เพราะเธอบอกว่า ‘เธอกลัวสูญเสียตัวตนไป’ แต่ผมขอให้เธออย่าพึ่งหมดศรัทธา ทุกคนจะขึ้นขอบที่เธอเป็นแบบนี้ แล้วเธอก็เชื่อสนิทใจ...ผมก่อกำพังกั้นขึ้นสูงอีก

‘เลิกกินของปิ้งย่างเสียที! มันเสียสุขภาพ’
ผมกลัวดียังไงที่ผมพูดเรื่องสุขภาพกับเธอ ทั้งที่ผมสูบบุหรี่อยู่ทุกวัน
‘อย่าใส่กางเกงขาสั้นออกไปข้างนอก... ขออ้อล่ะ’
แต่ผมมองผู้หญิงที่ใส่กางเกงขาสั้นทุกคนที่เดินผ่าน... ผมไม่ได้ให้เกียรติเธอเลย
‘เวลาถ่ายรูปอย่าขยับตาข้างเดียว มันไม่สวย’
แต่ความจริงเธอสวยกว่าใครทุกคนที่ผมเคยเห็นมาบนโลกใบนี้
‘เลิกคบเพื่อนแบบนี้เสียที!’
บางทีเธออาจตัดสินใจถูกที่เลิกคบกับผม... แล้วกลับไปหาเพื่อน ๆ ของเธอแทน

ผมตัดสินใจปลดบล็อกเธอ... อยากรู้ว่าเธอเป็นอย่างไรบ้างระหว่างที่รอให้ผมกลับไปหา เมื่อผมกดเข้าไปดูที่หน้าไทม์ไลน์ของเธออย่างช้า ๆ ทุกอย่างที่เธอแสดงออกมา ดูเหมือนเธอมีความสุขเหลือเกิน ผมเห็นเธอกินของอร่อย ๆ ที่ผมไม่เคยพาเธอไปเลยตอนอยู่ด้วยกัน เสื้อผ้าพวกนั้นที่ผมยึดมันทิ้งไว้ในตู้ เธอหยิบมันมาใส่ ผมไม่เคยเห็นเธอใส่ชุดไหนแล้วสวยเท่านี้มาก่อน ตอนนี้เธอถ่ายรูปขยับตาข้างเดียวแล้ว รูปดูเธอผ่อนคลาย ไม่เกร็งเหมือนตอนถ่ายคู่กับผม เพื่อน ๆ เธอยังน่ารักเหมือนเดิม พวกเขาคงดีใจที่เพื่อนรักหลุดพ้นจากปีศาจร้ายตัวนี้... ผมนี่กว่าผมเป็นคนที่ดีให้เธอได้ แต่ผมเป็นแค่ก้าแพง

รูปล่าสุดเธอถ่ายคู่กับผู้ชายคนหนึ่ง แววดาเธอดูมีความสุข ไม่เหมือนตอนรักกับผม... เธอมีความสุขครั้งใหม่ ส่วนผมไม่เหลือก้าแพงแล้ว มันไม่ทัน...

ไม่กี่อาทิตย์ที่ผ่านมาผมผ่านอะไรมาหลายอย่างด้วยกัน ผมได้เรียนรู้ว่าความตายมันเจ็บปวดเช่นไร แต่มันทำให้ผมได้เติบโตเพิ่มมากขึ้น ผมไม่เคยได้ปุ่กระเบื้องมาก่อนในชีวิตตลอด 23 ปี แต่ผมก็ได้ทำ ออกหักมันเจ็บปวดแสนสาหัส แต่พอได้เห็นคนที่รักมีความสุขแล้วมันเจ็บปวดลดลง ผมกำลังจะรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับเด็กชายคนหนึ่ง... และผมกดบันทึกเรื่องราวตลอดเดือนไว้ในความทรงจำตลอดไป

ผมมองออกไปนอกหน้าต่าง ลมหนาวพัดมาจาง ๆ เหมือนกำลังจะบอกลาฤดูอากาศที่แสนยาวนานนี้ พอลูกจากเปลเข้าไปในบ้านแล้ว บุหรี่ที่อยู่ในช่องไม่มีเหลือ... ผมนึกถึงข้าวเย็นที่ได้กินด้วยกันวันนี้ พี่ไซ่หยิบข้าวเหนียวขึ้นมาเป็นคำใหญ่ ๆ ทำท่ากำลังจะยื่นคำข้าวร้อน ๆ นั้นเข้าปาก มืออีกข้างกวักเรียกให้ผมเข้าไปหา ตาเธอกำลังจะเขยิบกันออกจากกระเบื้องแผ่นสีแดงที่พึ่งแห้งไป มือข้างหนึ่งยังถือช้อนไว้เตรียมชดน้ำแกงต้มปลา แกะไม้ใส่เสื่อ รอยย่นบนผิวหนังเห็นเด่นชัด แต่ไม่ชัดเท่ารอยตีนกาเวลาแกจึกยิ้มออกมาเหมือนอย่างตอนเย็น... ผมยืนดูรูปนี้อยู่นาน ก่อนจะกดส่งข้อความลงไป

‘กูทำให้มึงแล้วนะหว่า’

เธอทิ้งผมในเดือนธันวาคม

ตอนนี้เป็นเวลา 04.03 นาฬิกา ของเช้าวันศุกร์ในเดือนมกราคม ผมนอนไม่หลับติดต่อกันมาหลายวันแล้ว แวนตาของผมมันขึ้นเป็นฝ้ามืดดำไปด้วยควันบุหรี่ ตอนนี้ผมนั่งอยู่เปลหน้าบ้านที่พ่อเคยมานั่งเป็นประจำหลังกินข้าวเย็นเสร็จ ขาทั้ง 2 ค่อย ๆ โยกไปตามจังหวะเพลงอย่างช้า ๆ เปลมันแกว่งไปตามแรงผลึกเหมือนหัวใจผมที่แกว่งไปมาไม่มั่นคง เพลงเดิมถูกเล่นซ้ำอยู่อย่างนั้นไม่เปลี่ยนไปไหน ความมืดมันดีกว่าแสงสว่าง เพราะผมลืมหน้าเธอได้เป็นครั้งคราว แต่พอหกโมงเช้าเธอกลับมา ผมคงสภาพตัวเองเอาไว้แบบนี้ เป็นระยะเวลาเกือบเดือนแล้ว... เธอทิ้งผมไปในคืนวันศุกร์ของเดือนธันวาคม

ปีใหม่มองดีขึ้น ผมบอกกับตัวเองแบบนี้ เมื่อคืนเราจัดงานเลี้ยงสังสรรค์กันพอหอมปากหอมคอ แม้ทำกับข้าวฝีมือใหญ่ไว้รอพวกเราพร้อมหน้าพร้อมตา มียำทะเลรวมมิตร ข้าวผัดหมู ภู่นกะทิขนาดใหญ่ และน้ำโอบเตยเต็มกระติก ผมกับพ่อช่วยกันต่อเครื่องเสียงอยู่ข้างในบ้าน ผมถนัดเป็นผู้ฟังมากกว่า เพราะเสียงผมไม่ดี พ่อเลยรับผิดชอบหน้าที่ให้ความบันเทิงกับทุก ๆ คนแทน ผมรู้จักเพลง Needles and Pins ของวง Smokie ก็เพราะพ่อ พ่อเคยบอกว่า ‘พ่อฟังเพลงนี้ตอนอกหักครั้งแรก ผู้ชายแบบเรา ๆ ต้องมีเพลงอกหักประจำตัวเสมอ’ ผมเองก็มีแล้วเหมือนกัน ส่วนปู่กับย่าจำวันปีใหม่ไม่ได้แล้ว พวกแกนั่งปรบมือให้พ่ออย่างมีความสุข ส่วนผมนั่งเงียบ ๆ อยู่กับเบียร์ 3 ขวด และรอให้ถึงตี 4 อีกครั้ง หรือผมอาจต้องรอปีใหม่อีกปี

ตอนเป็นเด็กผมชอบดูวงกับย่ามาก เพราะย่ามีวาทิลิปในการพูดนุ่มน้าวให้คนเชื่อ ผมต้องรอจนกว่าขาประจำคนสุดท้ายของย่าจะกลับ หลังจากนั้นค่อยจะเข้าถึงตัวย่าได้ บางคนเป็นญาติทางไกลที่ต้นต้นมาหลายร้อยกิโลเมตร บางคนอยู่ละแวกบ้านเดียวกัน แต่แวะเวียนมาเดือนละหลายครั้ง... ผมไม่

เข้าใจว่าดวงชะตาคนเราจะเปลี่ยนไปทุกอาทิตย์หรือเปล่า ย่าบอกว่า ‘ลายมือของแต่ละคนไม่เหมือนกัน เวลาจะพูดอะไรออกไปให้หันขึ้นไปมองอีกฝ่าย... จ้องเข้าไปให้ลึกถึงข้างในดวงตา ดูให้เห็นถึงความหวัง หรือความสิ้นหวังของพวกเขา มากน้อยเพียงใดไม่สำคัญ แต่อย่าอยากให้เขาจากไปพร้อมความสบายใจก็เพียงพอ’

ผมแบ่มือน้อย ๆ ยื่นไปให้ย่าดู... สายตาดจ้องไปที่ลายเส้นแต่ละเส้นบนผิวนางบาง ๆ อย่างใจจดใจจ่อ ย่ามองครู่เดียวก็รู้ทันที ย่าค่อย ๆ เยกหน้าขึ้นมามองผม แต่ผมไม่กล้าสบตาย่าแม้แต่ครั้งเดียว

‘หลานเอ๋ย... โตขึ้นเอ็งจะมีหน้าที่การงานดี อาจจะต้องห่างบ้านไปไกล อนาคตการทำงานจะรุ่งเรื่องสดใส แต่ให้ระวังเรื่องอุบัติเหตุหน่อยนะ ขับรถขับราชวังนี้ต้องระมัดระวัง เวลาไปไหนมาไหนให้ไปกับเพื่อนตลอด ส่วนเรื่องเงินเรื่องค่าไม่ต้องคิดมาก ถึงเวลาเดียวเงินทองก็จะไหลมาเทมาเอง ญาติผู้ใหญ่จะให้ความอนุเคราะห์ค่าจุนเ็นดูเอ็งเหมือนเป็นลูกเป็นหลาน ส่วนเรื่องความรักอาจจะมีอุปสรรคมาขวางกั้น ไม่ต้องรีบร้อนขวยขวานหามัน เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมควรหลานจะสมหวังในความรักเอง... วาสนาดีแท้ ๆ เลยหลานย่า’

เด็กน้อยคนนั้นเชื่อย่าอย่างสนิทใจ แต่พอโตขึ้น... ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

พีโซใช้เวลาอยู่กับครอบครัวมากขึ้น ผมมักเจอกับข้าวผีมือแม่แหวะเวียนไปฝากอยู่บ่อยครั้ง ครูป่าดูหน้าชื่นตาบานเวลาได้ทานข้าวพร้อมหน้าพร้อมตา กับครอบครัว ครูป่าเป็นคนรักต้นไม้มาก ตอนที่ครูป่ายังแข็งแรง แกจะปลูกมารดน้ำต้นไม้ในตอนเช้าตรู่ของทุกวัน... ทุก ๆ 2 อาทิตย์เมื่อไม่กี่เดือนก่อน ครูป่าจะนอนชมและไม่มีเรี่ยวแรงเหลือ เวลาที่ผมไปบ้าน ผมจะเจอครูป่าสวมหมวกไหมพรมสีเขียวที่ถักเอาไว้ตั้งแต่ปีกลาย มีหลายเรื่องที่ผมอยากบอกเล่าให้แกฟัง แต่ผมไม่ค่อยกล้าพูดมากนัก... ตอนนั้นผมดีใจที่แกปลูกมารดน้ำต้นไม้ได้เหมือนเดิม

“ป่าเป็นยังไงบ้าง” ผมถามพีโซ

“เพิ่งไปโรงพยาบาลมาเมื่อวันก่อน อาการกำลังดีขึ้นตามลำดับ อีกไม่กี่เดือนคงกลับมาใช้ชีวิตได้เหมือนเดิม” พีโซหันมาตอบผมขณะที่กำลังเตรียมยาหลังอาหาร

“แล้วเป็นยังไงบ้าง” ผมถามอีกครั้ง พีโซหันมามองอีกครั้งด้วยสายตาขง

“ผมหมายถึงพีโซะ”

“พีโซะเหรอ... ได้ลูกเข้า ๆ มารดน้ำต้นไม้กับแม่ ลองทำกับข้าวให้ชิม ไปทำงานกลับมาเหนื่อย ๆ ได้เตรียมยาหลังอาหารให้ทุกเย็น พูดคุยอะไรตลก ๆ ให้กันฟังก่อนนอน มันทำให้แกหายเหงาได้ พีโซว่ามันก็ดีเหมือนกันนะ” พีโซนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วอมยิ้มตาม

“พ่อผมก็ทำ” ผมพยักหน้า

“รดน้ำต้นไม้กับเตรียมยาหลังอาหารนะเหรอ” พีโซหันมาถาม

“เปล่า... ดูแลคนที่เรารักนะ” ผมยิ้มให้

แผลเป็นที่หลังมือด้านซ้ายของผมเด่นชัดมากยิ่งขึ้นเวลากดโทรศัพท์ ผมเข้าไปส่องเฟซบุ๊กเธอเป็นรอบที่ 98 แล้ว ผมรู้ว่าเธอเป็นคนที่ไม่ค่อยแสดงความรู้สึกให้ใครเห็นมากนัก ดังนั้นมันจึงไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ ทั้งสิ้นหน้าไทม์ไลน์ของเธอ โพสต์สุดท้ายของเธออยู่ที่เดือนธันวาคมเหมือนกับของผม ผมเลิกไปเปิดการมองเห็นโพสต์ให้เป็นสาธารณะบ้าง บางทีเมื่อเธออยากจะเข้ามาดูความเคลื่อนไหวของผมเหมือนกัน ผมอยากรู้ว่าเธอรู้สึกเหมือนกันกับผมหรือตรงกันข้าม...แล้วผมก็กดเข้าไปส่องเฟซบุ๊กเธอเป็นรอบที่ 99

“ผมว่าพี่ต้องลองคุยกับผู้หญิงคนอื่นดู...มันช่วยได้” ห่วงให้คำแนะนำ แต่ผมนิ่ง

“เพื่อนร่วมงานของพี่ไซ่หลายคนก็น่ารัก ผมถึงไว้ใจอยู่เหมือนกัน พี่น่าจะลองดู” ห่วงยังพยายามอยู่ คราวนี้ผมสูบบุหรี่เข้าเต็มปอดแล้วถอนหายใจเบา ๆ

“กูไม่ชอบคนอายุเยอะกว่า”

“แต่พี่ว่าเพื่อนของห่วงก็ดูดีนะ เด็กสมัยนี้โตเร็วจะตายไป...บางครั้งพี่ก็แอบมองอยู่ห่าง ๆ” พี่ไซ่ทำสีหน้ากรุ้มกริม

“แต่ผมไม่ชอบเด็กเท่าไร”

“พี่ต้องลองเปิดใจดูนะเว้ย! คุยกับผู้หญิงสักคน เล่าเรื่องแยะ ๆ ให้เขาฟัง ไปมีเซ็กส์กับพวกเขา หาความสุขใส่ตัวเองเสียบ้าง” พี่ไซ่พยักหน้าเห็นด้วยกับห่วง

“เขาคุยกับคนอื่นแล้วทิ้งเราไป...เราก็น่าจะให้อิสระกับตัวเองบ้าง” พี่ไซ่เสริมขึ้นมา

“เขารักคนอื่นได้ เพราะเขาหมดรักแล้ว” ผมตอบ

“แล้วยังไงต่อ” ห่วงตอบมาทันควัน

“เพราะรักกูยังคงอยู่”

ผมนึกถึงความรักของพ่อกับแม่ แม่ทั้งคู่จะไม่ค่อยแสดงความรักต่อกันมากนัก ครั้งสุดท้ายที่เห็นทั้งคู่กอดกันคงเป็นปีใหม่เมื่อหลายปีก่อน พวกเขา เป็นคนยุให้พอกอด แต่แม่เบือนหน้าหนีเพราะพ่อมาได้ทีแล้ว ผมส่ายหน้าที่พวกเขาทำตัวกันเหมือนเด็ก เสียงอา ๆ หัวเราะชอบใจและปรบมือกันใหญ่...ตอนนั้นพ่อหน้าแดงเพราะฤทธิ์สุรา ส่วนแม่หน้าแดงเพราะเขินอาย แม่ผมจะไม่เห็นพวกเขาอกอดกันแล้ว แต่ผมว่าทั้งคู่รักกันมากขึ้น

วันนี้แม่ลูกแต่เข้ามาทำข้าวต้มให้พวกเรากิน ผมชอบข้าวต้มฝีมือแม่ เพราะเราสามารถใส่เครื่องปรุงเองได้...ตอนผมมีความรักครั้งแรก ผมเคยถามแม่ว่า ‘พ่อกับแม่รักกันยังไง’ แม่บอกว่าครอบครัวแม่ไม่ค่อยชอบพ่อสักเท่าไรหรอก พ่อเคยเมาเหล้าหนักในวันขอหมั้น จนโดนยายเฉดกระบาลออกจากบ้าน แล้วพ่อก็เคยนอกใจแม่มาแล้ว 2 ครั้ง นิสัยเสียอีกอย่างของพ่อ คือ พ่อเป็นคนอารมณ์ร้อนและขี้หงุดหงิดง่าย แต่แม่ก็รักพ่อเหมือนเดิม...ผมถามว่ารักพ่อตรงไหน แต่แม่บอกข้อเสียออกมา ผมเลยไม่ค่อยเข้าใจที่แม่บอกมากนัก...พอผมเล่าเรื่องนี้ให้พ่อฟัง พ่อบอกว่า ‘พ่อรักแม่ เพราะแม่ทำอาหารอร่อยและมันทำให้พ่อใจเย็นลง’

“อ้าว! มาตั้งแต่ตอนไหนไม่บอก ตกใจหมดเลย” แม่หันมาสะดุ้งใส่ผมยกใหญ่

“เมื่อคืนนอนไม่ค่อยหลับ” ผมพูดพลางสูดกลิ่นข้าวต้มจากหม้อ

ผมเงยหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นพ่อกำลังเดินไปบ่นปู้ที่กำลังนั่งถอนหญ้าอยู่หน้าบ้านอย่างเอาเป็นเอาตาย วันนี้ภารกิจของปู่คงเสร็จสิ้นอยู่แค่ไม่กี่เอเคอร์ เพราะพ่อดูท่าทางจะรีบร้อนกว่าทุกวัน ผมมองตามแล้วหันมาถามแม่

“รักพ่อตรงไหน”

แม่หัวเราะชอบใจ “คงเป็นเพราะพ่อพาปู่ไปอาบน้ำได้ทุกวันเสียละมัง...ลองชิมดูสิ”

“ตอนนั้นปู่ยังไปอาบน้ำเองได้” ผมสวนทันควัน “จืดไป”

“พ่อเป็นคนขยันขันแข็ง...แม่เห็นพ่อทำทุกอย่างด้วยตัวเองมาตลอด...ลองดูอีกที”

“แต่พ่อเคยติดเหล้ามาก่อน” ผมแย้ง “เค็มไป”

“แม่เองก็เคยติดการพนัน แม่ไม่เคยบอกเธอ...รักมันไม่ได้มากขึ้นหรือน้อยลงเพราะความสมบูรณ์แบบ รักมันอยู่ที่การยอมรับข้อเสียของกันและกัน...อีกที”

“ผมอยากทำแบบนั้นได้บ้าง” ผมพยักหน้าให้กำมือของแม่ “อร่อยแล้วละ”

“รักใครสักคนจนสุดหัวใจนะเธอ”

แม่หันมาถาม แล้วผมก็พยักหน้า

“ลูกเคยทำมาแล้ว”

ย៉านั่งนิ่งอยู่หน้าระเบียงอย่างนั้นเป็นชั่วโมงแล้ว ประสาทสัมผัสของย่าช้าลงกว่าแต่ก่อนมาก ผมไม่เห็นย่าตกใจกับเสียงตะโกนดัง ๆ ของพ่อเวลาพาปู่ไปอาบน้ำสักเท่าไร ช่วงหลังย่าไม่บ่นเรื่องรสชาติอาหารของแม่เลย ไม่รู้เหมือนกันว่าบนท้องฟ้ามีอะไรที่ดึงดูดความสนใจของย่ามากขนาดนั้น แต่ย่ามองขึ้นไปไม่ละสายตา ผมอยากเป็นพระอาทิตย์ในตอนกลางวันและเป็นพระจันทร์ในตอนกลางคืน เพราะถ้าหากย่าจำผมไม่ได้เหมือนแต่ก่อน...อย่างน้อยย่าก็ยังมองเห็น

“ย่ามองอะไรบนนั้น” ผมเดินไปถามย่า

“ก็...ย่ามองฟ้า...วันนี้ท้องฟ้าสวยกว่าทุกวัน” แล้วย่าก็ค่อย ๆ ขึ้นไปข้างบนนั้น

ผมมองตามขึ้นไปอย่างช้า ๆ แล้วหันกลับลงมาถาม

“ผมควรมีความรักไหม”

ย่าจับมือผมไปทางออกอย่างช้า ๆ มือย่าสั่นระริกและมีรอยเหี่ยวยุบกว่าแต่เดิมมาก ผมจำไม่ได้แล้วว่าเคยให้ย่าจับมือครั้งสุดท้ายตอนอายุเท่าไร ย่าเองก็คงจำไม่ได้เหมือนกันว่าเคยดูลายมือให้ใครเป็นคนสุดท้าย...มือย่าดูบร่อยเสี้ยนจาง ๆ บนมือผมอย่างทะนุถนอม มือผมมันใหญ่ขึ้น แต่มือย่าดูบอบบางลง ย่าหันขึ้นมามองตามผม แม่ผมไม่ยอมให้ย่าเห็นความสิ้นหวัง แต่ผมก็ไม่หลบตา ผมมองเข้าไปในดวงตาคู่นั้น...ถึงผมไม่ใช่หมอ แต่ผมทำนายได้ว่าย่ากำลังมีความสุข

คำทำนายของย่าเหมือนตอนเด็กที่ผมเคยได้ยิน ผมมองขึ้นไปบนท้องฟ้า...ภาวนาให้ครั้งนี้เป็นจริง

คืนนี้ผมฝันตัวอยู่ในห้องกับชุดโปรดชุดเดิม ผมเดินวนไปวนมากับบุหรี่ปริมาณแล้วมวนแล้ว แล้วพาตัวเองมาหยุดอยู่ที่หน้ากระจกบานใหญ่...ทอมรักกับซิมเมอร์มา 500 วัน แต่ผมรักเธอมา 1,095 วัน และตอนนี้ผมสภาพแย่งกว่าทอม ฮานเซน ซีโอดอร์ร้องไห้กับระบบปฏิบัติการ แต่ผมไม่รู้จะร้องไห้กับใคร ผมเหมือนเซบาสเตียน ไวล์เดอร์ที่ไม่มีมืออยู่ในชีวิต...เมื่อก่อนตอนที่เรายู้งัยด้วยกัน ผมเคยคะยั้นคะยอให้เธอไปดูหนังรอบดึกกับผมทุกคืนวันพุธที่ 2 ของเดือน เธอบอกว่า 'ดูหนังรักไม่เป็น...บางทีถ้าไปเธออาจจะนอนหลับให้ผมรำคาญใจ' แม้เธอจะบอกแบบนี้กับผม แต่เธอไม่เคยหลับเลยสักครั้ง เธอตั้งใจดูอย่างใจจดใจจ่อ กลายเป็นผมเสียเองที่ลืมนอนไปเลย เพราะผมมัวแต่มองรอยยิ้มและสายตาคู่กันของเธอ

ไม่ใช่ว่าผมเศร้าเพราะเธอจากไป...ที่ผมเศร้าเพราะเธอเคยอยู่ตรงนี้มาก่อน

ผมรอคอยให้ถึงเวลา 04.00 นาฬิกาของคืนวันศุกร์อย่างเชื่องช้า แล้วผมจะสวมเสื้อคลุมสีขาวกับกางเกงในตัวเดียวเดินออกไปริมหน้าต่าง...มือซ้ายถือบุหรี่ปริมาณ มือขวากดเล่นเพลงนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก

‘ตื่นจากฝันที่มันเลอะเลือน

ความวุ่นวายและความฝันเพื่อน

จากดีกรีของความมีนเมา

สุขใจกับฝันในยามค่ำคืน

เธอและฉันล่องลอยกับรัก ณ ที่หนึ่ง

ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นกับฉัน’

แล้วผมก็กดเข้าไปส่องเฟซบุ๊กเธอเป็นครั้งที่ 254 ไม่กี่วินาทีผมก็เข้าไปส่องเฟซบุ๊กเธอเป็นครั้งที่ 255 แม้ผมจะเข้าไปส่องอีกกี่พันกี่หมื่นครั้ง เธอก็คงไม่กลับมา...ผมเลยตัดสติใจบดล็อกเธอ

“ผมไม่เคยเห็นครั้งไหนที่พี่ทำถูกต้องเท่านี้มาก่อนเลย” ห่วงปรบมือ

“พี่ว่า...นี่มันแก้ปัญหาก็ปลายเหตุหรือเปล่า” พี่ไซ่แย้งขึ้นมา

“พี่ไม่มีทางเลือกใครสักคนได้ ถ้ายังกลับไปดูรูปของเขาวน ๆ เวียน ๆ อยู่อย่างนั้น” แม้ห่วงจะเด็กที่สุด แต่ห่วงอาจผ่านความรักมามากกว่าทุกคน

“สมมติว่าพี่บล็อกเธอทุกช่องทางเอาไว้ไหม” ห่วงพยักหน้า

“แล้ววันหนึ่งพี่ไปทะเล พี่บังเอิญไปเห็นเธอ...ทุกอย่างไม่พังทลายงั้นหรือ” พี่ไซ่ตั้งคำถาม

“พี่ต้องเลือกไปภูเขาทน” ห่วงตอบกลับมาทันควัน

“ถ้าพี่บังเอิญเห็นเธออยู่ทุกที่ที่ไปเลยละ” พี่ไซ่แย้ง

“แบบนี้มันก็ฟังนะสิ” ห่วงทำท่าครุ่นคิด

“อย่างนั้นพี่จะไม่บล็อกเธอ พี่จะไปออกไปเดินตลาดแถวบ้านยามเย็นเหมือนเดิม ถ้าพี่เห็นเธอ...พี่จะยิ้มให้เธอ” พี่ไซ่หันไปตอบห่วง

ผมนั่งเงียบไม่พูดไม่จากับใครทั้งนั้น บุหรี่ในมือไหม้อย่างช้า ๆ จนเกือบหมดมวน ผมไม่หยิบมันขึ้นมาสูบลายแม้แต่นิด แค่มกกลืนจาง ๆ ให้นิโคตินเข้าไปในปอดก็พอ...พวกเราใช้เวลามานั่งพูดคุยกันในทุก ๆ เย็นของวันศุกร์จนถึงค่ำ แล้วผมจะกลับไปคุยโทรศัพท์กับเธอจนถึงดึก บางวันถ้าเธอต้องการผมก่อนช่วงดึกของวัน ผมเลือกที่จะไม่มาที่นี่แล้วรอคุยโทรศัพท์กับเธอที่บ้าน แต่ตอนนี้ไม่มีเธอให้ผมรอคุยด้วยอีกต่อไป

ปกติห้วงจะเป็นคนชวนพวกเราดื่มเหล้า บางครั้งพี่โซ่อยากดื่มเบียร์ น้อยครั้งมากที่ผมจะเป็นคนชวนพวกเขาเอง ห้วงจะเป็นคนที่หาเรื่องมาพูดในวงเหล้าได้ร่อยที่สุด ถ้าผมเป็นผู้หญิงอาจจะหลงคารมของห้วงก็ได้ ส่วนพี่โซ่จะดูแลน้อง ๆ และทำให้บรรยากาศในวงเป็นไปด้วยดีเสมอ แต่ผมไม่ค่อยพูดมากนัก ยกเว้นตอนที่เมามาก ๆ ซึ่งผมเคยเป็นมาเมื่อเดือนที่แล้ว ที่นั่งประจำส่วนตัวของผมมันไม่ค่อยเหมือนเพื่อนสักเท่าไร ห่วงมักจะทำตาขวางใส่เสมอเวลาผมหย่อนก้นลงตรงนั้น แต่วันนี้ห่วงไม่โกรธ ห่วงบอกว่าได้ทำตามทีบอกผมเอาไว้...ได้รู้จักกับใครบางคน...เช็ทครั้งแรกมันช่างหอมหวานเหมือนตอนเมาครั้งแรกในชีวิต เด็กชายคนนี้ก็กำลังมีความรัก ผมไม่รู้ว่าห่วงพูดจริงหรือพูดเล่น...แต่ผมเชื่อจริง ๆ

“ทำไมที่ต้องชอบนั่งตรงที่กระเบื้องมันสีฟ้าด้วย”

ผมบอกว่าผมไม่รู้

ผมไม่ได้ฝันมานานแล้ว เพราะช่วงนี้ผมนอนไม่ค่อยหลับ เมื่อก่อนผมเป็นคนที่ย่ำรายละเอียดความฝันได้แม่นยำมาก แม่บอกว่าผมอาจได้พันธุกรรมมาจากย่า นั่นเลยทำให้แม่ชอบคะยั้นคะยอให้ผมเล่าความฝันให้ฟังอยู่บ่อย ๆ เพราะแม่จะเอาไปตีเลขเด็ดกันในกลุ่มแม่บ้าน แต่ผมไม่ยอมบอกความลับหรอก...และคืนนี้ผมยังนอนไม่หลับเหมือนเดิม พ่อกับแม่นั่งคุยกันอยู่หน้าโทรทัศน์มาเกือบชั่วโมงแล้ว แต่ผมไม่ได้ดูโทรทัศน์มานานมาก ถ้าผมคิดถึงเธอ ชีวิตผมจะจมอยู่หน้าจอโทรศัพท์ แต่ถ้าผมไม่อยากจะคิดถึงเธอ ผมเลือกที่จะดูหนัง...วันนี้ผมเลือกดูหนังเรื่อง The Machinist ที่คริสเตียน เบลแสดง เพราะร่างกายผมซบเซาเหมือนเรื่อย ๆ เหมือนกับเทอร์เวอร์ เรชนิก เมื่อไหร่ที่ผมเลิกขาดจากความรู้สึกผิด ผมคงนอนตายตาหลับได้เหมือนตัวละครในหนัง...ผมผิดมากหรือเปล่าที่ทำอย่างที่ห่วงพูด เพราะเธออยู่ไกลจากผมออกไปหลายร้อยกิโลเมตร ผมคงไม่มีโอกาสได้เจอเธออีก หากมันจะสูญสลาย คงเป็นเพราะผมส่งข้อความไปหาเธอ แต่ผมคงไม่ทำ ผมอยากนอนหลับ...แล้วฝันว่าเรายังอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม

วันนี้พ่อต้องเข้าไปทำธุระในเมืองตั้งแต่เช้าตรู่ ผมเลยอาสาเป็นคนพาปู่ไปอาบน้ำแทน น่าแปลกใจที่วันนี้ไม่เห็นปู่ นั่งถอนต้นไม้ใบหญ้าอยู่ที่หน้าบ้านเหมือนอย่างเคย ปู่ นั่งเงียบ ๆ อยู่หน้าระเบียงบ้านกับย่า 2 คน พ่อเห็นย่าได้นั่งข้างปู่แล้ว ผมรู้สึกว่าย่าสวยขึ้นอีกเป็นกอง ผมอยากรู้ว่าตอนเป็นหนุ่มเป็นสาวทั้งคู่รักกันยังไง อาจเป็นยาก็ได้ที่เข้าไปจีบปู่ก่อน แต่ตอนนี้หน้าปู่ดูเป็นกังวลอย่างมาก อาจเป็นเพราะปู่เห็นผมเป็นคนแปลกหน้ามากกว่าจะเป็นหลานตัวเอง...มันก็ดีที่เห็นปู่ว่านอนสอนง่ายแบบนี้ แต่ผมอยากให้ปู่

กลับไปเนื้อตัวมอมแมมอย่างเดิมมากกว่า อย่างน้อยปู้ก็ยังรู้จักผม...ผมอยากถามปู้ว่ารักกันกับย่ายังไง แต่ปู้คงจำไม่ได้แล้ว

“วันนี้ปู้ไม่ได้อะเลย” ผมบอกหลังจากพ่อกลับมา

“ดีแล้วไม่ใช่เหรอ จะได้อาบน้ำง่าย ๆ” พ่อพูดพลางชนของลงจากรถ

“วันนี้ผมถามปู้ว่ารักกับย่ายังไง” ผมโกหกพ่อ

“ฮ่า ๆ แล้วปู้ว่าไง” พ่อให้ความสนใจ

“ปู้บอกว่า...ไม่บอกผมหรอก” ผมหันไปโกหกต่อ

“จริงสิ!!” พ่อหันมากตลใจใหญ่

“ทำไมเหรอ”

“ตอนเป็นเด็ก ๆ พ่อก็เคยถามปู้เหมือนกันว่ารักกับย่ายังไง”

“ปู้ว่าไง”

“ปู้บอกว่า...ไม่บอกพ่อหรอก”

วันนี้ห้วงชวนผมกับพีโซมานั่งเล่นด้วยกันที่หน้าบ้านทั้งที่มันไม่ใช่เย็นวันศุกร์ คงเป็นเพราะห้วงอยากกินเหล้ามากกว่าใครเพื่อน ไม่แน่ว่าห้วงอาจจะออกหักจากผู้หญิงคนนั้นแล้วก็ได้ ผมห่อกับข้าวฝีมือแม่ไปฝากตาธรรด้วย วันนี้เป็นแก๊งส้มตำรวมกับขนมจีนน้ำยาป่า แต่ผมดันสงสัยว่าทำไมสีหน้าของห้วงยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่เศร้าสร้อยอย่างที่ผมเคยเป็น ส่วนตาธรรดีใจเหลือหลายที่จะได้กินกับข้าวฝีมือแม่และฝากขอบคุณมายกใหญ่ แกบอกว่ ‘ดีใจที่เห็นพวกเรา 3 คนได้อยู่ด้วยกันเหมือนแต่ก่อน ตอนที่พากันไปวิ่งเล่นยิงนกตกปลาแถวบ้าน’ แกยังบอกอีกว่ ‘พวกเราเคยตามแกไปทอดแหอยู่บึงท้ายหมู่บ้านตลอด บางวันก็ได้ปลาตัวใหญ่กลับมา บางวันก็ไม่ได้อะไรเลย แม้แต่ปลาชิวตัวเดียว’ ผมบอกว่าผมจำไม่ได้...แต่วันนี้ได้มากินข้าวเย็นเป็นเพื่อนตาธรรก็ดีแล้ว

“ผมว่า...ผมจะเลิกเหล้าแล้ว” ผมกับพีโซหันไปทำหน้าที่สงสัย

“ทำไมถึงอยากเลิกเหล้า” พีโซถาม

“เธอขอรับรองให้ผมเลิก...กับคนอื่นผมคงไม่ยอม แต่กับคนนี้ไม่รู้ทำไม” ห่วงอธิบาย

“แต่วันนี้ห้วงชวนพวกพี่กินเหล้านะ” พีโซไม่เข้าใจ

“ถือเป็นการเลี้ยงส่งให้น้องชายคนนี้แล้วกัน...เมื่อก่อนสุดท้าย” ห่วงบอกแบบนั้น

“แล้วถ้ามีมึงเลิกกับคนนี้นะ” ผมแย้ง

“ผมก็คงกลับมาเมาหัวราน้ำเหมือนเดิมกับพวกพี่ ๆ นั่นแหละ” แล้วห้วงก็หัวเราะออกมา

“อย่างนะเว้ย!! กูกับพีโซก็จะเลิกเหล้าเหมือนกับมึง...แล้วหนีไปมีแฟนใหม่” ผมหัวเราะคึกคัก

“แต่ผมคงไม่เลิกหรอก...ผมรักเขาจะตาย”

ผมว่าห้วงพูดจริง

คืนนั้นห้วงเหมายกกว่าใครเพื่อน สงสัยห้วงคงอยากจะเลี้ยงส่งให้พวกเราจริง ๆ หลังจากที่พี่ไซ่
แบกห้วงไปเข้านอนแล้ว พวกเราก็ขอตัวกลับ ตาธรรบอว่า 'อย่าลืมแวะมากินข้าวด้วยกันอีกบ่อย ๆ เหล้า
ที่เหลือเดียวตารจะรับผิดชอบเอง' ก่อนผมจะเข้านอน ผมคิดถึงเรื่องที่ห้วงบอกในเย็นวันนี้... ตอนแรกผม
แอบคิดว่าห้วงบอกว่าจะเลิกเหล้าและมีความรักครั้งใหม่ แต่ตอนนี้ผมดีใจ น้องชายของผมกำลังจะเริ่ม
ชีวิตใหม่ แม้ผมจะย้ายอยู่กับที่... ห้วงอาจเป็นอีกโลกคู่ขนานหนึ่งของผมที่เราไม่อาจมาบรรจบกันได้อีก

ไม่กี่วันต่อมาผมก็รู้ว่าห้วงประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิต ชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์บอกว่าห้วง
กำลังขับรถมอเตอร์ไซด์ไปรับผู้หญิงคนนั้นที่บ้านเพื่อไปตลาดด้วยกัน แต่ไม่ทันถึง รถของห้วงก็ยางระเบิด
ทำให้มอเตอร์ไซด์เสียหลักไปชนกับต้นไม้ข้างทาง... แล้วห้วงก็ตายคาที่

สิ้นประโยคสุดท้าย ผมก็ไม่ได้ยินอะไรอีกต่อไป สายตาเริ่มจะพร่าเลือนลงเรื่อย ๆ จู่ ๆ ผมที่ไม่ตกลง
มาตลอดทั้งเดือนก็โหมกระหน่ำ... ผมนับเวลาทุกวินาทีตั้งแต่ฝนตกหยดแรกกระทั่งหยดสุดท้าย

ดีสี่เข้าวันศุกร์

ลมหนาวพัดมาเป็นระริวบาง ๆ ทำเอาพวกเราสั่นเทาไปทั้งตัว ผมนั่งสูบนูหรืออยู่หน้ากองไฟอุ่น ๆ มือขวากำลังจับไม้ข้าวจีพลิกไปพลิกมาเป็นระยะ ๆ พี่โซ่กำลังทำกับข้าวอยู่ที่ครัวหลังบ้านกับตาจร ส่วนห้วงนั่งเฝ้าอยู่บนชั้นปูนหน้าบ้าน แล้วก็บ่นพึมพำฟังไม่เป็นภาษาอยู่อย่างนั้น ผมส่ายหัวแล้วหันมาพลิกข้าวจีต่อ... ช่วงนี้ผมมีความสุขเหลือเกิน ไม่เหมือนตอนแรกที่กลับมาอยู่บ้าน ผมชอบกินกับข้าวฝีมือแม่ที่สุด เพราะพวกเราได้นั่งกินกันพร้อมหน้าพร้อมตา ชอบเห็นพ่อพาปู่ไปอาบน้ำทุก ๆ เช้า เหมือนผมเห็นทั้งคู่กลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง ผมอยากนั่งนิ่ง ๆ เหม่อมองขึ้นไปบนฟ้าได้เป็นระยะเวลาช้านาน ๆ เหมือนกับยาที่ทำทุกวัน ครูบามีอาการที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ อย่างเห็นได้ชัด ผมเห็นพี่โซ่มีความสุขที่แม่อาการเริ่มดีขึ้น พอได้รู้จักเพื่อนใหม่เพิ่มมากขึ้น มันก็ทำให้ผมกล้าพูดกว่าเดิม และผมมีความสุขที่ได้บอกรักเธอในคืนวันศุกร์... รู้แบบนี้ผมน่าจะกลับบ้านตั้งนานแล้ว

พวกเราสังสรรค์กันมาจนตลอดทั้งช่วงบ่าย ห่วงบอกกับผมว่า ‘หน้าหนาวเดือนธันวาคมจะกินเบียร์อร่อยที่สุดในรอบปี’ ตอนแรกผมไม่เชื่อ แต่พอเห็นห่วงสภาพนี้แล้วผมเชื่อสนิทใจ ตาจรกับพี่โซ่เดินมาพร้อมกับแก๊งต้มปลาหม้อใหญ่ ตอนแรกพี่โซ่แย้งว่า ‘พวกเราอยากกินอะไรเผ็ด ๆ เช่นส้มตำ’ แต่แกอยากให้เราพวกเราได้ชดน้ำร้อน ๆ เผื่อจะสร้างเมฆ... ผมทิ้งก้นนูหรือลงในกองไฟ ถอดข้าวจีร้อน ๆ วางลงไปในงาน แล้วผมก็นั่งลงตรงนั้นข้าง ๆ ห่วง ในใจบอกกับพี่โซ่และตาจรว่า ‘ผมกินอะไรก็ได้ แต่ขอ นั่งกินกับพวกเราแบบนี้ก็พอ’

“พี่!!! พี่รู้ไหม... ผมนะ... รักตาของผมมากแค่ไหน”

หัวของห่วงส่ายไปมาเหมือนพัดลม

ผมตอบหว่าง “ไม่รู้”

“ผมนะ...อยากให้ตาสบาย...พ่อกับแม่ผมก็แยกทางกันตั้งแต่ผมเป็นเด็ก พี่ผม!! แม่ก็เลิกมาติดคุกกี้!! มีแค่ตาคนเดียว...ที่ดูแลผมดีมาโดยตลอด”

เสียงหว่างเริ่มสะอื้น

“พี่ว่าหว่างมาแล้ว” พี่โซ่กำลังจะปราม ในขณะที่ตารอหนึ่งนั่ง

“พี่ยามาห้ามผม!! บ้านผมนะมันจน พี่รู้ไหม!! กระเบื้องที่เอามาปูเนี่ย...กว่าจะหามาได้...ตามแบบจะเล็ดตากระเด็น”

แล้วหว่างก็ร้องไห้ออกมา

“ตรงที่พี่นั่นนะ...เห็นไหม...กระเบื้องแม่!! มันยังเป็นคนละสีเลย”

ผมก้มหน้าลงไปมองตามที่หว่างชี้

“ถ้าผมมีเงินนะ...ผมจะเปลี่ยนแม่ให้หมดเลย...ผมจะทำให้ตาสบาย”

แล้วหว่างก็ฟูบลงตรงนั้น

หว่างคงพูดออกมาเพราะกระดกเปียรีไปแล้ว 6 ขวด หรือหว่างอาจจะรู้สึกแบบนี้จริง ๆ แต่พຽงนี้เข้าหว่างคงจะลืม ไม่เหลือข่าวจึกับแกตัมปลาให้พวกเรากินแล้ว ผมกับพี่โซ่ชอตัวกลับบ้านก่อน...ไม่รู้เหมือนกันว่าผมคิดอะไรอยู่ หว่างอาจจะพูดออกมาส่ง ๆ แต่ผมมองเห็นสีกระเบื้องไม่ชัดเลย ตอนนั้นผมแยกไม่ออกว่าสีมันต่างกันยังไง...ผมเลยถ่ายเก็บเอาไว้รูปหนึ่ง

ก่อนจะกลับบ้าน ผมหันกลับไปมอง...ตารอยืนดูกระเบื้องแผ่นนั้นอยู่อย่างเนิ่นนาน

ผมนอนหลับสนิทตลอดทั้งคืนจนเกือบถึงเช้า แต่ฝันร้ายทำให้ผมตื่นขึ้นมาก่อนนาฬิกาปลุก นานมากแล้วที่ผมไม่ได้ฝันถึงคนในครอบครัวแบบนี้...ผมฝันว่าปู่ตายตอนหนีออกจากบ้าน อาจเป็นเพราะผมคิดมากถึงเรื่องเมื่อก่อน แม่มันจะเป็นแค่ฝัน แต่ผมจำรายละเอียดได้แม่นยำ ผมอยากตื่นมาแล้วลืมทุกอย่างไปเหมือนกับคนอื่น ๆ ถ้าผมบอกแม่เรื่องนี้ แม่คงบอกว่าฝันร้ายจะกลายเป็นดี แต่ถ้าผมบอกพ่อ คงเป็นพ่อที่ต้องฝันร้ายแทนผมไปอีกหลายคืน...ผมตัดสินใจไม่บอกทั้งคู่

เข้านี้ก็เหมือนกับทุก ๆ วัน แม่ลมจะพัดมาหนาวเพียงใดปู่ก็ยังออกไปทำสวนอยู่ที่หน้าบ้าน กว่าจะดึงหญ้าออกแต่ละเส้น ปู่ใช้เวลาานานมาก แต่พ่อก็จะดึงปู่ไปอาบน้ำเท่านั้นเอง แขนของปู่ก็กลับมา มีเรียวยาวยื้อพ่อกับอีกครึ่ง...หลายปีก่อนปู่เริ่มจากจำยาไม่ได้ พ่อนานไปปู่ก็ลืมทุกอย่าง ในที่สุดปู่ก็เริ่มหวาดระแวงจนต้องอาศัยยาระงับประสาททุก ๆ มื้อหลังอาหาร ปู่ไม่ยอมไปอาบน้ำเพราะจำลูกตัวเองไม่ได้...พ่อคงเห็นอยู่ที่ต้องดูแลปู่ทุกวันแบบนี้ แต่ถ้าผมเป็นพ่อ...ผมคงเจ็บปวดที่ถูกลืมมากกว่า

“เอาแบบนี้ดีไหมพ่อ” ผมเดินไปหาพ่อที่ห้องกำลังซักตัว

“ว่ายังไง มีอะไรหรือเปล่า...จะมาช่วยพ่อพาปู่ไปอาบน้ำหรือ” พ่อทำเสียงเหนื่อย

“ผมว่า...พ่อต้องทำให้ปู่รู้สึกไว้วางใจพวกเรา เพราะตอนนี้ปู่มองพ่อเป็นคนอื่น” ผมพยายามอธิบาย

“พ่อไม่เข้าใจ ต้องทำยังไง” ผมเห็นพ่อทำหน้างุนงง

“นี่ถึงตอนเด็ก...ตอนที่พ่อหลอกผมว่ารถตู้จะมาจับเด็กดี้อสิ”

แล้วทุกอย่างก็เป็นไปตามที่คาดเอาไว้...ปู่ยอมไปอาบน้ำแต่โดยดี เพราะกลัวจะมีคนร้ายมาจับแกไปเป็นตัวประกันตามที่พวกเขาวางแผนกันเอาไว้ พ่อเล่าเรื่องนี้ให้แม่ฟังในวงกินข้าว และหันมาทำสีหน้าภูมิใจกับผมที่เป็นต้นตอของแผน ส่วนแม่หัวเราะชอบใจ ย่าเองก็พลอยนั่งหัวเราะตามแม่ไปอีกคน ทุกคนมีความสุขกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ผมหันไปมองปู่...ปู่นั่งกินข้าวเงียบ ๆ เหมือนไม่ได้ยินเสียงนินทาของเราเลย...ผมขอโทษปู่ในใจ

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ผมไม่เคยเห็นพ่อทำอะไรไม่เคยไม่ได้เลยสักครั้ง พ่อเป็นคนขยันและเก่งมาก โดยเฉพาะงานที่ต้องใช้แรง ผมเคยเห็นพ่อซ่อมรถมอเตอร์ไซด์เก่า ๆ ให้กลับมาขี่ได้อย่างเหลือเชื่อ โดยมีเครื่องมือเครื่องมือไม่กี่ชิ้น พ่อซ่อมข้าวของเครื่องใช้ทุกชิ้นในบ้านได้ด้วยตัวคนเดียว ผมว่าพ่อสามารถสร้างบ้านทั้งหลังให้เราอยู่ยังได้ บางทีพ่ออาจจะทำอาหารอร่อยกว่าแม่ก็ได้ ติดตรงที่พ่อมีนิสัยขี้เกรงอกเกรงใจอยู่ แต่รู้ไหม...ผมว่าพ่อมีสิ่งที่ถนัดที่สุดในใจแล้ว

“พ่อคิดว่าตัวเองเสียสละได้มากแค่ไหน” ผมถามหลังจากกินข้าวเย็นด้วยกัน

พ่อหันมาทำหน้าสงสัย “อืม...ก็คงดูว่ามันสมเหตุผลพอที่เราจะเสียสละหรือเปล่า”

“ถ้าพ่อมีโลกคู่ขนาน...ปานนี้พ่ออาจจะได้เรียนสูง ๆ มีหน้าที่การงานที่ดีและมีครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ” ผมตั้งข้อสงสัย

“คงนั่นมั้ง พ่ออาจไม่เจอแม่...ไม่เจอลูก...ปู่กับย่าอาจล้มตายไปก่อน พ่อคงเจออีกชีวิตหนึ่ง” พ่อหันมายิ้มให้ผม

“แล้วอยากเลือกแบบไหน” ผมตั้งคำถาม

“พอดี...พ่อไม่เชื่อเรื่องโลกคู่ขนานนะ” พ่อหันมาหัวเราะ

“ผมว่านะ...พ่อชอบพาปู่ไปอาบน้ำมากกว่า”

หลังจากคืนวันนั้นหونغเจียบไปพักใหญ่ กว่าที่จะสร้างมาได้คงใช้เวลาหลายวันอยู่ แต่ผมว่าหونغอายุที่ร้องไห้ออกมาต่อหน้าหนุ่ม ๆ ด้วยกันมากกว่า เดือนธันวาคมมีวันหยุดเกือบทุกอาทิตย์ พี่ไซได้ใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวมากขึ้น ผมมักจะส่งข้อความไปถามข่าวคราวบ่อย ๆ ต้นฤดูหนาวที่ผมเคยปลุกเอาไว้เมื่อหลายเดือนก่อน ตอนนั้นมันเหี่ยวเฉาลงอย่างน่าใจหาย ผมอยากกลับไปรดน้ำมันอีก เพราะกลิ่นของดอกกุหลาบมันเหมือนกันกับกลิ่นหอมของเธอ พี่ไซบอกว่า ‘แม่อาการดีขึ้นมาก สามารถเดินลงบันไดได้อย่างช้า ๆ แล้ว รอยแผลสมานกันเร็ว เป็นเพราะยาที่ให้กินหลังอาหารและก่อนนอน...อีกไม่นานแม่คงลุกมารดน้ำต้นไม้ได้เหมือนแต่ก่อน’ ส่วนผมบอกพี่ไซกลับไปว่า

‘ที่แผลสมานเร็วไม่น่าจะมาจากยาสักเท่าไร...คงเป็นเพราะคนจัดยามากกว่า’

ผมรอให้ถึง 1 ทุ่ม ของคืนวันศุกร์ เพราะนี่เป็นเวลาที่จะเลิกงานและผมจะได้คุยกับเธอเสียที่ เธอชอบบ่นให้ฟังว่าเหนื่อยมาจากที่ทำงาน เจ้านายของเธออารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ เหมือนกับพ่อของผมเมื่อก่อน แล้วเธอก็มักถามถึงครอบครัวของผม เธออยากมาไหว้พ่อกับแม่ แต่ก็ไม่มีโอกาส...ผมสามารถนั่งฟังเธอพูดได้เป็นชั่วโมง ๆ โดยที่ผมไม่ปริปากเลยสักคำ...จนกว่าเธอจะเหนื่อย ตอนนั้นผมค่อยมีโอกาส ผมชอบเล่าเรื่องหนังให้เธอฟัง เมื่อก่อนเราไปดูหนังด้วยกันทุก ๆ คืนวันพุธที่ 2 ของเดือน ผมวางแผนไว้ว่าเดือนหน้าจะไปหาเธอที่กรุงเทพฯ ๆ แล้วเราจะไปดูหนังเรื่องนั้นด้วยกัน...แม้ผมไม่ชอบเสียงบ่นของพ่อกับแม่ แต่ผมอยากฟังเธอบ่นให้ฟังแบบนี้ไปนาน ๆ

อันที่จริง คืนวันนี้มันมีความพิเศษซ่อนอยู่...ผมมีข่าวดีอยากบอกเธอ

'ทำอะไรอยู่'

เธอจะไม่ตอบคำถามนี้ แต่คงจะร่ายยาวเรื่องที่ทำงานให้ผมฟังแทน

'กินข้าวหรือยัง'

แล้วผมก็จะอวดกับข้าวฝีมือแม่ '

วันนี้ทำ OT หรือเปล่า'

แล้วเธอก็จะตอบกลับมาว่าค่อยคุยกัน

'หายไปไหน'

ผมไม่ค่อยได้ถามประโยคนี้นับเธอมาสักเท่าไร

ผมรอจนถึงตี 1 เธอก็ไม่ส่งข้อความกลับมา ผมอยากคุยกับเธอใจแทบขาด แต่เธอก็ปิดเครื่องหนีหาย...เราคบกันมา 3 ปี แต่เธอหายไปนานที่สุดไม่เกิน 3 ชั่วโมง ผมคิดในแง่ดีเข้าใจว่าเธอคงทำงานล่วงเวลาอยู่ หรือเธออาจมีนัดสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน เธออาจไปเดินช้อปปิ้งอยู่ในซูเปอร์มาร์เก็ตแถวที่ทำงาน ที่เธอไม่ตอบผมอาจเป็นเพราะแบตเตอรี่โทรศัพท์เธอหมด ผมหวังไว้แบบนั้น...แม้ผมจะคิดเข้าข้างตัวเองแค่ไหน แต่มันก็ไม่ทำให้ผมสบายใจขึ้นเลย

'ฟังถึงห้อง'

เธอตอบมาสั้น ๆ ห้วน ๆ อย่างที่ไม่เคยเป็น

ผมรีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาโทรหา แต่เธอไม่รับสาย เธอบอกว่าเธอเหนื่อยเกินกว่าจะคุยโทรศัพท์ในวันนี้ แต่ผมบอกเธอว่าเมื่อผมสิ้นเกินกว่าจะพิมพ์ข้อความยาว ๆ ส่งไปขอคำอธิบายจากเธอได้เหมือนกัน ผมอยากฟังเสียงเธอ เพราะข้อความมันโกหกกันได้ แต่น้ำเสียงไม่มีทาง...ผมรักเธอกว่า 3 ปี ถ้าเธอจะบอกอะไรจริง ๆ ผมก็อยากฟังจากปากเธอชัด ๆ

ชั่วโมงแรกผมถามเธออยู่ฝ่ายเดียว เธอบอกว่าวันนี้เธอเหนื่อยและไม่ค่อยอยากพูดกับใครมากนัก ผมไม่ได้ร้องขอให้เธอบ่นเหมือนอย่างเคย แต่ผมขอเหตุผล...เธออยากเลิกกับผมเพราะถึงจุดอิ่มตัว ผมบอกว่า 3 ปี ยังรักกันไม่มากพอด้วยซ้ำ เธอบอกอีกว่าอยากเลิกกับผมเพราะผมมันเป็นคนไม่มีอนาคต ผม

ว่าเธอควรบอกตั้งแต่เดือนแรกที่ผมงานทำไม่ได้ และเธออยากเลิกกับผมเพราะเธอมีคนอื่น ผมอึ้งไปพักใหญ่ พยายามถามหาหลักฐาน แต่เธอก็ไม่มีให้... สรวัดเหตุผลที่เธอพูดมามันล้วนโกหกทั้งสิ้น ผมรักเธอมาที่ปีแล้ว... ถ้าเธอตัดใจจะบอกลา อย่างน้อยก็น่าจะพูดความจริง

ชั่วโมงที่ 2 ผมอ้อนวอนถามหาความเห็นใจเพียงฝ่ายเดียว... ผมบอกว่ามีหนังหลายเรื่องที่ยากไปดูกับเธอ เธอจำเรื่อง Tomorrow I Will Date with Yesterday's You ที่เราไปดูด้วยกันครั้งแรกได้ไหม พ่อกับแม่ถามตลอดว่าเมื่อไหร่เธอจะมาหา ผมอยากให้เธอได้กินของหวานฝีมือแม่ ตอนนั้นผมอยากฟังเสียงบันของเธอสุดหัวใจ ผมขอให้เธอพูดอะไรก็ได้ แต่อย่าพูดคำนั้น ๆ ออกมาก็พอ... คราวนี้เธอเอาแต่ฟังผมพูดเป็นชั่วโมง ๆ อย่างเดียว และเธอพูดออกมาเพียงประโยคสั้น ๆ เธอบอกว่า 'เกลียดหนังทุกเรื่องที่เคยไปดูกับผม'

ชั่วโมงสุดท้ายมันจึงเต็มไปด้วยคำก่นด่าและสาปแช่ง... ท้ายที่สุดเธอบอกว่าเธอรู้เรื่องหมดแล้ว เธอร้องไห้พร้อมกับตัดสายผมไป แต่ผมไม่รู้อะไรเลย

ตอนนี้เป็นเวลา 04.00 นาฬิกา ของเช้าวันศุกร์ ตลอด 3 ชั่วโมง คำพูดของผมมันมากกว่าทั้งชีวิตที่ผมเคยพูด แต่น่าเสียดาย... ผมพูดเท่าไรเธอก็ไม่กลับมา

เช้านี้พ่อยิ้มแย้มแจ่มใสมากกว่าปกติ เพราะปู่ไปอาบน้ำอย่างว่านอนสอนง่าย อาจเป็นเพราะปู่รักการอาบน้ำมากกว่าการทำสวนแล้วก็เป็นได้ ส่วนแม่ฮัมเพลงดาวเรืองดาวโรยของคุณพุ่มพวง ดวงจันทร์อย่างสบายใจในขณะที่ทำกับข้าวอยู่ในห้องครัว ย่ำกำลังนั่งโยกเก้าอี้อย่างช้า ๆ อยู่ระเบียงหน้าบ้าน สายตาย่ำมองขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วย่ำก็ยิ้มให้กับนกทุกตัวที่บินผ่าน วันนี้แม่ทำอาหารมื้อใหญ่ไว้ให้พวกเรากิน และปู่หัวเราะในวงกับข้าวเป็นครั้งแรก ทุกคนดูมีความสุขมากขึ้นในวันที่ผมเศร้าที่สุด... อาหารคงอร่อย แต่ผมไม่แตะเลยสักคำ

ปกติแล้วผมสูบบุหรี่วันละไม่เกิน 2 มวน แต่วันนี้ผมสูบบุหรี่ไปทั้งหมด 6 มวน ผมค่อย ๆ ถอดกางเกงขึ้นนอกออก เหลือเพียงเสื้อกล้ามบาง ๆ กับกางเกงชั้นในตัวเดียว แขนทั้งสองส่ายไปมาหน้ากระจกบานใหญ่ คุณตำรวจหมายเลข 223 ถูกบอกเลิกในวันเมษาหน้าโง่ แต่ผมถูกบอกเลิกในคืนวันศุกร์ที่ 2 ของเดือนธันวาคม ผมอยากใช้บริการลบความทรงจำเหมือนกับโจเอล บาร์ริช ผมจะได้ลืมเธอไปจนหมดสิ้น เหมือนผมเป็นหนุ่มใบ้ที่ถูกซาลิยทิ้งไปอย่างไม่แยแส... ตอนนี้ผมเกลียดผมสีน้ำตาลของเธอ เกลียดรอยต่างใต้ตาข้างซ้ายนั้น เกลียดแผลเป็นตรงหน้าอก เกลียดเวลาที่เธอกัดปากก่อนจะพูด เกลียดเวลาเธอจับมือผมไปกุมไว้ตอนประหม่า ผมเกลียดเธอ... แล้วผมก็หยิบบุหรี่มวนที่ 7 ขึ้นมาสูบ

ผมอยากบอกเธอว่าจะเลิกบุหรี่... แต่เธอดันมาบอกเลิกผมเสียอย่างนั้น

ห้วงและพีไซ่แปลกใจที่วันนี้ผมเป็นคนชวนดื่ม เพราะปกติจะเป็นห้วงมากกว่า ผมไม่กล้าบอกใครว่าเธอทิ้งผมไป กลัวทุกคนจะสมเพชผมเหมือนที่ผมสมเพชตัวเอง ผมเลยบอกไปว่า 'อยากดื่มเฉลิมฉลอง'

ให้กับเดือนสุดท้ายของปี' เหล้ารสชาติขมกว่าเดิม แต่ผมดื่มมันไม่หยุด...ทุกที่ห้วงจะมากกว่าใครเพื่อน แต่วันนี้ผมเมา

“กูแบบ...ไม่คิดว่า...จะเจอทั้งแบบนี้”

ตาผมเริ่มระลึมระลือ

“อ้าว! พี่อกหักมาหรือ” ห่วงทำท่าตกใจ

“แม่ง!! ทั้งกูแบบ...เหมือนกูเป็นขยะ...แล้วยึดกูใส่ถุงดำ แบบนั้นเลย”

ตัวผมเริ่มเซไปซ้ายที่ขวาที่

“ถ้าเป็นผมนะ...ผมจะจ้องเขาไปในดวงตาของเธอ ทำให้รู้ว่าผมไม่กลัว...ถ้าเธอทำแบบนี้กับผม...

ผมจะขีดหน้าเธอให้หาย”

พี่ไซ้เริ่มส่ายหัวกับเรื่องที่เกิดขึ้น

“กูว่าแม่ง!! คงไปนอนกับคนอื่นมาแล้ว”

ตอนนี้ผมกัดฟันแน่น

“แหงล่ะ...พวกเธอทำแบบนี้เพื่อให้อื่นมาชอบกันทั้งนั้น”

“ไม่จริงหรอก พวกมึงแค่เมา...แล้วอย่าเที่ยวพูดถึงใครต่อใครแบบนี้อีก เลิกกันแล้วก็แล้วกันไป...

เซ็อกู” พี่ไซ้เตือนสติพวกเรา

“ตอนนี้เขาอาจจะกำลังนอนกับใครสักคนอย่างที่มีมึงบอก หรือเขาอาจกำลังนอนร้องไห้อยู่ มึงไม่มีทางรู้...แต่มึงอย่าไปตัดสินเขาเลย”

ผมเริ่มสงบลง ในขณะที่ห้วงนั่งนิ่ง ไม่พูดไม่จา

“แล้วมึงรักเขาแค่ไหน” พี่ไซ้หันมาถามผม

“ผมรักเขาจนสุดหัวใจ”

คืนนั้นผมหมดบุหรี่ยี่สิบสี่ชั่วโมง และให้พี่ไซ้กับห้วงเป็นคนแบกมาส่งที่บ้าน ผมเมาหนัก ๆ ครั้งแรกตอนงานวันเกิดเพื่อนสมัยมัธยม และผมก็ร้องไห้เพราะเทียนมันดับก่อนถูกเป่า ผมเมาหนักครั้งที่ 2 ตอนที่ญาติจากไปด้วยโรคภัยเมื่อหลายปีก่อน ผมแอบร้องไห้คนเดียวในห้องน้ำเงียบ ๆ ครั้งล่าสุดเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ พี่ไซ้บอกว่าผมเศร้าแทบขาดใจ แต่น้ำตาไม่ไหลออกมาเลยสักหยด ห่วงเองก็สร้างเมาที่เห็นผมเป็นแบบนี้ ตอนแรกห่วงโกรธแทนผม และต่อมาก็เริ่มสงสาร...ห่วงบอกกับพี่ไซ้ว่า ‘อยากให้ผมเจอรักที่ดี ๆ บางทีผมอาจเลิกกินเหล้าเพราะผู้หญิงคนนั้นได้’

ตี 4 ของเช้าวันศุกร์ที่ 3 ของเดือน ผมออกไปยืนอยู่หน้ากำแพงข้างรั้วบ้านที่ญี่ปุ่นไปนอนหน้าอยู่ทุก ๆ เข้า ทุกคนในบ้านคงกำลังนอนหลับอยู่ ผมเกลียดหนังเรื่อง Tomorrow I Will Date with Yesterday's You ผมเกลียดหนังทุกเรื่องที่เขาฉายในเดือนมกราคม เพราะมันจะทำให้ผมได้ไปหาเธออีก หลายวันก่อนผมวางแผนจะไปรดน้ำดอกกุหลาบสีขาวนั้น แต่ตอนนี้ผมอยากให้อุหลาบขาวมันตายไปกับหัวใจของผม ผม

กำกำปั้นแน่นจนมือผมสั่นระริก...ผมต๋อยกำแพงด้วยมือข้างที่ถนัด จะได้ไม่เหลือเรี่ยวแรงไปกดดูรูปเธอซ้ำ
อีก ผมจำทุกอย่างบนโลกนี้ได้แม่น แต่มีอยู่ 2 อย่างที่ผมจำไม่เคยได้ อย่างแรกคือ วันครบรอบของเรา และ
อย่างหลังผมจำไม่ได้ว่าผมต๋อยกำแพงไปที่ครั้งแล้ว...แม้เลือดจะไหลอาบลงมาถึงข้อศอก แต่ผมไม่รู้สึกเจ็บ
เลยสักนิด

‘ตีสิในเช้าวันศุกร์
ไม่จำเป็นที่ฉันต้องคร่ำครวญ
ให้กับฝันที่หวานฉ่ำ
อย่ากลับมาอีกนะเธอ
ไม่อยากฝันเพราะฉันลืมแล้วทุกสิ่ง
ที่เคยเกิดขึ้นกับเรา’

ผมเดินห่างออกมาจากเสียงเพลง...ประโยคมันชัดเจนเกินกว่าจะฟังใกล้ ๆ เสียงเพลงดังแว่วเข้ามาที่
หู แต่หัวใจผมเจ็บ

หลายวันแล้วที่ผมไม่ได้ออกจากบ้านไปไหน ยิ่งเข้าใกล้เดือนมกราคมเท่าไรห่อมหหนาวยิ่งพัดมาแรง
ขึ้นเท่านั้น ผมสูบบุหรี่แทนกินข้าวมาตลอดหลายวันที่ผ่านมา เดือนนี้มันช่างหนักหนาสาหัสสำหรับผม
เหลือเกิน ผมสูบบุหรี่กับกินเหล้าหนักที่สุดในชีวิต ผมไม่เคยคิดอยากทำร้ายตัวเองจนกระทั่งออกหัก ผู้หญิง
เป็นเหมือนดอกไม้ที่ตอนรักแย้มบาน แต่พอหมดรักพวกเธอเหมือนวัชพืช...ผมบันทึกถึงความทรงจำไม่มีวัน
ลืม

ผมกำกำปั้นขึ้นอย่างช้า ๆ แต่ไม่แน่นเหมือนคราวก่อน แผลยังแดงและมีเลือดไหลซึม ๆ อยู่ มันได้ผล
ผมไม่ได้กดเข้าไปดูรูปเธออีกเลย หวังว่าถ้าแผลหายแล้วผมยังคงทำมันอยู่...ผมมีรอยแผลเป็นหลาย
แห่งบนร่างกาย ที่แรกอยู่ตรงหัวเข่าซ้าย...อีกไม่นานมันจะเพิ่มมาอีกหนึ่ง

รอยแผลมันเล็กบ้าง ใหญ่บ้าง ผมจำความเจ็บปวดได้เสมอ...ไม่มีรอยแผลไหนเจ็บปวดเท่าครั้งนี้

ปู่ถอนหญ้าหน้าบ้าน

เสียงดังตะโกนโหวกเหวกโวยวายดังมาจากหน้าบ้าน ผมไม่ได้ฟังนาฬิกาปลุกมาหลายเดือนแล้ว มันมีหลายวิธีการมากที่พ่อจะใช้โน้มน้าว...พ่อเลือกโทษซะ แม้ผมไม่ใช่คนอารมณ์ร้อนเหมือนพ่อตัวเอง แต่ผมหงุดหงิดทุกครั้งที่ต้องตื่นมาเจอสถานการณ์แบบนี้ ผมอยากให้พ่อเข้าใจว่าปู่เป็นอัลไซเมอร์และไม่สามารถจดจำทุกสิ่งอย่างได้เหมือนกับเรา ผมอยากให้พ่อปฏิบัติกับปู่เหมือนปู่เป็นชายชราในวัย 85 คนหนึ่ง แต่พ่อมองปู่เหมือนเป็นนักโทษที่ต้องได้รับการกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด...พอมักจะบอกว่าปู่ไม่ยอมไปอาบน้ำ เพราะมัวคิดถึงแต่เรื่องการทำสวน ผมบอกพ่อว่าที่ปู่ไม่ยอมไปอาบน้ำเป็นเพราะพ่อต่างหาก

เช้านี้ผมถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย แต่แม่ยังคงทำกับข้าวอยู่ในครัวเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ย่าเองก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แบบนี้มาตลอดหลายปีแล้ว อีกไม่นานย่าคงจำลูกกับสามีตัวเองไม่ได้เหมือนกัน แม่กำลังมัดข้าวกระเพาะใหญ่ให้พวกเรากินเช้านี้ ผมค่อย ๆ มองออกไปนอกหน้าต่างตามเสียงของพ่อ พ่อสวดออกมาอย่างหยาบคาย ตอนเป็นเด็กถ้าผมโดนแบบนี้คงร้องไห้วิ่งไปบอกแม่ ตอนนี้อย่างไรก็ได้ เพราะผมอายุมากขึ้น แต่พ่อคงลืมไปว่าปู่กำลังกลายเป็นเด็กลงไปทุกปี ๆ แม่บอกกับผมว่าเมื่อก่อนแม่ก็เคยรำคาญพ่อเหมือนกัน แต่ถ้าหากพ่อไม่ทำ ก็ไม่มีใครทำแล้ว ผมได้แต่ส่ายหัว วิธีการของพ่อมันรุนแรงเกินผมจะรับไหว...บางทีผมอยากเกิดเป็นย่า ถ้าผมจำพ่อกับปู่ไม่ได้มันคงจะดีกว่านี้ขึ้นมาก

“ลูกเร็ว ๆ ไปอาบน้ำได้แล้วพ่อ!!!”

“ลูกสักทีสิวะ! จะอะไรกันนักกันหนา!! คนแก่บ้านอื่นทำไมเขาไม่เป็นแบบนี้”

“นั่งเม่งอยู่นี่ละ!! ไม่ต้องงงไม่ต้องกินมันแล้วข้าว”

ตอนนี้ผมอยากให้ปู่ลุกไปอาบน้ำ ก่อนที่พ่อจะไปเอาเหล้ามาดื่ม

“ผมไม่อยากโตเป็นผู้ใหญ่เหมือนพ่อ”

แม่ไม่พูดอะไร...เอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำข้าวผัดต่อไป

ช่วงนี้หนุ่ม ๆ ไม่ค่อยได้เจอหน้ากันมากนัก พี่ไซ่กำลังหัวหมุ่นกับเอกสารที่สำนักงานและต้องไปมาโรงพยาบาลอยู่บ่อย ๆ ผมอยากไปเยี่ยมครุฑบ้างแต่คุณหมอบอกให้สิทธิ์เฉพาะญาติคนสนิท ผมเลยถามข่าวคราวและฝากความคิดถึงผ่านพี่ไซ่ไปแทน ห่วงเองก็หายหน้าหายตาไปเลย ได้ยินตาธรรบอกมาว่าห่วงกำลังเก็บเงินสร้างเนื้อสร้างตัว ถ้าวันหนึ่งจะได้เข้าเรือนหอขึ้นมาจริง ๆ จะได้ไม่ต้องเสียเวลา แต่ผมว่าไม่ใช่ห่วงมันคงเล่นสนุกกับเพื่อน หรือไม่ก็อยู่กับสาว ๆ มากกว่า

ผมจะใช้เวลาคูყกับเธอทุกเช้าวันอังคารและบ่ายของวันพฤหัสบดี เพราะเธอไม่มีเรียนในช่วงนี้ พักหลังมานี้เราเริ่มห่างกันมากขึ้น คงเป็นเพราะผมจบจากมหาวิทยาลัยและกลับมาอยู่บ้าน...ตอนนั้นผมมีความสุขที่ได้พาเธอไปกินของอร่อย ๆ ไปดูหนังด้วยกันทุกคืนวันพุธที่ 2 ของเดือน เรามีเซ็กซ์ด้วยกันมาแล้ว แต่ผมกับเธอไม่ใช่แฟนกัน ผมตกลงกันในความสัมพันธ์ว่าจะไม่มีอะไรเกินเลย ผมคิดเองเออเองว่าเธออายุน้อยกว่าผม 2 ปี เธอยังต้องเจอใครบางคนที่ทำหน้าที่พาเธอไปกินข้าวได้ดีกว่าผมอย่างแน่นอน ผมสร้างเกราะกำบังเหตุผลให้ผมเป็นคนไม่ผิด พักหลังผมเลยทำตัวห่างเหินมากขึ้น...อาจเป็นเพราะผมรักเธอน้อยลง แต่ผมกลัวว่าเธอจะรักผมมากขึ้น

‘เมื่อไหร่เราจะได้เจอกันอีก’

ผมบอกเธอว่าคงไม่ใช่เร็ว ๆ นี้

‘วันนี้เรียนมาเรียนมาเหนื่อยมาก...อยากเห็นหน้า’

ผมบอกว่าเธอควรจะไปนอนหลับพักผ่อน มันทำให้ดีขึ้นได้

‘อยากไปดูหนังด้วยกันอีก’

ผมไม่ค่อยชอบหนังทุกเรื่องที่เคยดูกับเธอเลย แต่ผมไม่ได้พิมพ์ส่งไป

หลายวันมานี้ผมไม่ค่อยได้คุยกับพ่อมากสักเท่าไร เดือนนี้พ่อดูซีโมโหมากกว่าทุกครั้งที่เคยเป็นมา...ตอนเด็ก ๆ ผมเป็นคนเงิบ ไม่ค่อยกล้าแสดงออกมากนัก มันทำให้ผมไม่มีเพื่อนมากสักเท่าไร ผมเลยไม่รู้ว่าปกติเด็กคนอื่นเขาเล่นแบบไหน หน้าร้อนตอนที่ผมอายุ 7 ขวบ ผมเกลียดเสียงพัดลมที่มันเอามาแต่พ่นไอร้อน ๆ ออกมา เลยตั้งใจเอานิ้วแหย่เข้าไปเพื่อให้มันหยุด แต่แม่ดันมาเห็นพอดี เลยวิ่งมาปิดพัดลมไว้ทัน แม่กอดผมเอาไว้แน่นแล้วร้องไห้ออกมา นี้อผมไม่มีรอยบาด แต่ก้นผมมีรอยแฉ้ะมยะมอยู่ 3 รอยตลอดชีวิตผมเคยโดนพ่อตีอยู่แค่ 3 ครั้ง ครั้งแรกคือครั้งนี้ ครั้งที่ 2 เป็นตอนที่ผมจะเข้าไปคุยกับงูเห่า ครั้งที่ 3 ผมจำไม่เคยได้ แต่ทุกครั้งผมจำความเจ็บปวดไปจนตาย หลังจากวันนั้นผมก็ไม่เห็นพัดลมตัวนั้นอีกเลย พอโตขึ้นแม่จึงมาบอกว่า พ่อเอาพัดลมตัวนั้นไปกระที่บจนพัง เลือดพ่อออกมาเยอะมากเพราะความโมโห ถ้าสังเกตที่เท้าซ้ายดี ๆ จะเห็นรอยแผลเป็นอยู่

ตอนนี้พ่อไม่ตีผมแล้ว แต่ผมเป็นห่วงปู่...

วันนี้ก็เช่นเดียวกัน พ่อเสียงดังโวยวายมาแต่ไกล แต่แปลกตรงที่ตอนนี้ฟ้ามืดและปู่ก็อาบน้ำเสร็จแล้ว นอกจากปู่จะล้มเราแล้ว ปู่คงล้มกลางวันกลางคืนไปด้วย และพ่อเองก็ดูอารมณ์ร้ายกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ผมภาวนาให้พ่อไม่ได้ตีผม แอลกอฮอล์ แต่กลิ่นบุหรี่และเหล้าที่เข้ามาแต่ไกล... ผมเกลียดตอนพ่อกินเหล้ามากที่สุด เพราะพ่อทำตัวเหมือนกับเด็ก ผมค่อย ๆ เดินผ่านเสียงก่นด่าของพ่อไประคองปู่ที่นั่งอยู่ริ้วหน้าบ้าน ขอให้วันนี้ปู่ลุกไปกับผมโดยง่าย เพราะพวกเราคงอยากกินข้าวเย็นกันอย่างสบายใจ โดยไม่มีคำสบถตามมา ไม่รู้ว่าเป็นเพราะปู่ได้ยินเสียงอ่อนหวานของผมหรือกลัวเสียงคำรามของพ่อกันแน่ แต่ปู่ค่อย ๆ ลุกเดินมากับผมอย่างง่ายดาย... อย่างน้อยวันนี้ปู่ก็ยังทำตัวเป็นผู้ใหญ่กว่าพ่อ

“เอาไปเลย! พามันไปไกล ๆ”

“กูจะนั่งกินเหล้าอยู่ตรงนี้แหละ!! เลี้ยงยากเลี้ยงเย็นฉิบหาย”

“ถ้าเป็นแบบนี้! แม่ตายเสียได้!! กูคงสบาย!!!”

แล้วประโยคที่ผมไม่อยากจะยินมันก็ดังขึ้นมา...

ผมหันไปมองปู่... ขอให้เสียงภาวนาของผมเป็นเสียงเดียวที่ปู่ได้ยิน

คำคืนนี้พวกเรากินข้าวโดยไร้เงาของพ่อ ผมไม่รู้ว่ามีมือของปู่สั่นระริกเพราะวัยชราหรือกลัวพ่อจะตามเข้ามาด่าถึงในบ้านอีก ส่วนผมกับแม่ นั่งกินข้าวอย่างเงียบ ๆ ไม่ปริปากคุยกันแม้แต่คำเดียว อาหารกำลังร้องไห้และยาไม่ได้หัวเราะเลย... ผมปล่อยให้พ่อนอนหลับอยู่เปลหน้าบ้านอย่างนั้นดีแล้ว หลังจากพาปู่กับย่าไปเข้านอนแล้ว ผมก็ไปเข้านอนแม้มันจะยังไม่ดีก็ตาม... คืนนี้คงไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่าเดิมแล้ว

ผมนอนพลิกไปพลิกมาอยู่ 47 ครั้งแล้ว ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ผมจะนอนหลับก่อน 3 ทุ่ม เสียงกุกกัก ๆ ดังออกมาจากนอกห้องเป็นระยะ ๆ ช่วงนี้หนูชอบมาทำรังในบ้านของพวกเรา ผมพียงเห็นมันวิ่งผ่านหน้าห้องน้ำเมื่อวันก่อน... บางครั้งผมอยากเป็นหนูจะได้วิ่งหนีไปไหนต่อไหนได้อย่างอิสระ ผมจะออกจากบ้านไปให้ไกลแสนไกล บางครั้งผมอยากเป็นงูเพราะผมเกลียดมัน ความรู้สึกที่โดนเกลียดอย่างไร้เหตุผลมันเป็นยังไงกันแน่นะ ถ้าผมเป็นหมา ผมจะซื่อสัตย์กับเจ้าของตัวเองหรือเปล่า ผมมองขึ้นไปบนท้องฟ้า เห็นตัวเองใส่ชุดนักโทษมัดมือมัดเท้าเหมือนผู้ป่วยจิตเภท เวลาผมรัก... ผมรักยิ่งกว่าใคร และเวลาผมเศร้า... ผมก็เศร้ายิ่งกว่าใคร เหมือนผมมีหลายบุคลิกในคนเดียว ผมอาจเป็นทั้งบอร์เดนและเฟาวัลลอนตลอดเวลา บางครั้งผมก็รักโอลิเวีย แต่บางครั้งผมก็รักซาราห์ ที่จริงผมอยากรักใครอย่างสุดหัวใจให้ได้สักคนเหมือนที่พวกเขาทำ... ผมไม่อยากเป็นคนเห็นแก่ตัว

ถ้าผมสูบบุหรี่สักตัว... มันอาจทำให้ผมตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

ผมจะมองเห็นคว้นบุหรี่ยี่ห้อที่ดีที่สุดตอนที่มองขึ้นไปบนดวงดาว กลางคืนมันเงียบงัน แต่ไม่มีคืนไหนเงียบสนิทเท่านี้มาก่อน มือซ้ายผมค่อย ๆ ลูบไล้แผ่นอิฐไปแต่ละแผ่นบนกำแพง เศษหินร่วงหล่นลงสู่พื้นไปตามแรงมือของผม ปูนมันแข็งเกินกว่าจะเอากำปั้นไปทุบ... ประตูรั้วบ้านยังคงถูกเปิดทิ้งไว้ อย่างนั้นเหมือนตอนกลางวัน คงเป็นเพราะพ่อเมา เลยไม่ได้ล็อกรั้วเอาไว้ ผมเดินไปปิดประตูอย่างช้า ๆ ในใจคิดถึงเรื่องหนู

ที่อยู่ในบ้าน ถ้าผมเป็นหนูตัวนั้น ผมคงใช้โอกาสนี้รีบหนีออกไปสู่โลกกว้างข้างนอก ไม่มีเสียงกุกกักหลงเหลืออยู่แล้ว ไม่มีหนูเช่นเดียวกัน แต่มันมีจุดผิวดึงดูดอยู่อย่างหนึ่ง...ผมปิดประตูรั้วบ้าน แต่ประตูห้องปุ๊ถูกเปิดทิ้งไว้

แล้วปุ๊ก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย...หนูตัวนั้นคงหนีออกจากบ้านไปแสนไกล

ผมรีบวิ่งไปปลุกพ่อกับแม่ทันที ความกระวนกระวายของผมทำให้พ่อสร้างจากอาการตื่นมา แม่เองก็เหมือนจะร้องไห้ตอนที่ผมบอกว่าปุ๊หายตัวไป พ่อดึงแม่เข้าไปกอดใกล้ ๆ บอกให้ตั้งสติเสียก่อน ส่วนผมกับพ่อจะเป็นคนออกไปตามหาปุ๊เอง บางทีปุ๊อาจจะเดินออกไปไม่ไกลมากนัก ผมหวังว่าปุ๊จะเดินออกไปแค่ชอยหน้าบ้านแล้วกลับมา ส่วนแม่ให้รอดูสถานการณ์อยู่บ้านเสียก่อน เพราะถ้าแม่ไปด้วย ย่าจะอยู่ตัวคนเดียว... ถ้าย่าหายไปอีกคนคงจะเป็นเรื่องใหญ่กว่าเดิมอีกหลายเท่าตัว

แม้ว่าวันนี้จะเป็นคืนที่เดือนสว่างที่สุด แต่ทุกอย่างกลับดูมืดมิด ผมตรงไปทางซ้ายมุ่งหน้าสู่บึงใหญ่หลังหมู่บ้าน ในขณะที่พ่อตรงไปทางขวามุ่งหน้าเข้าตัวอำเภอ...ผมเปิดไฟสูงสว่างจ้าตลอดทั้งทาง สายตาพยายามสอดส่องไปตามท้องทุ่ง ตามซอกหลีบระหว่างช่องว่างบ้านแต่ละหลัง ปุ๊เดินได้ช้ามากเวลาพ่อพุงพาไปอาบน้ำ แต่วันนี้ผมรู้สึกเหมือนปุ๊เดินออกไปแสนไกล ไม่มีทางที่ผมจะตามปุ๊ไปได้ทัน...ใจหนึ่งผมอยากให้แม่โทรกลับมาและบอกว่าปุ๊กลับบ้านแล้ว แต่ใจหนึ่งผมก็อยากโทรไปหาตำรวจเพื่อออกค้นหาคนหาย แม้มันจะยังไม่ครบ 24 ชั่วโมงก็ตาม

เวลาผ่านพ้นมาเกือบ 2 ชั่วโมง ผมห่างจากบ้านออกมาเกือบ 2 กิโลเมตร อีกไม่กี่เมตรก็จะถึงบึงน้ำใหญ่หลังหมู่บ้าน ซึ่งผมไม่อยากไปถึงตรงนั้นเลย ไม่มีวิธีแหวว่าผมจะพบปุ๊ อันที่จริงแค่ใครสักคนที่ผ่านพอให้ผมถามเบาะแสได้ก็ไม่มี ไม่แน่ว่าที่ปุ๊อาจเดินไปทางพ่อ แต่ถ้าปุ๊ไม่ไป ผมไม่รู้ว่าพ่อจะทรมานทรมานเหมือนกับพวกเราหรือเปล่า ผมแค่อยากรู้...อยากรู้ว่าพ่อดีใจหรือเสียใจที่ปุ๊หายตัวไปแบบนี้

'ดูแลกันยังไง ทำไมปล่อยให้คนเฒ่าคนแก่ในบ้านหายตัวไปแบบนี้'

'แกชี้หลังขี้ลมแบบนี้แหละ คิดเอาไว้แล้วว่าสักวันจะต้องหนีออกจากบ้านไปจริง ๆ'

'ตอนหนุ่ม ๆ แกเลี้ยงลูกไม่ค่อยดี แกตัวมาเลยไม่มีคนอยากดูแล'

'ก็ลูกแกมันติดเหล้า วัน ๆ ไม่ทำอะไร เอาแต่โหยกโหยกโวยวายไปวัน ๆ'

ถ้าเรื่องนี้มันบานปลายจนต้องออกประกาศตามหา เรื่องราวจะถูกแชร์ลงบนโลกออนไลน์ ทุกคนในหมู่บ้านและทุกคนที่รู้จักคงจะรวมประณามครอบครัวของผม ใจหนึ่งผมอยากแก้ต่างทุกความคิดเห็นที่พิมพ์ลงมา ไม่มีใครอยากให้เรื่องนี้ขึ้นมา พ่อดูแลปุ๊กับย่ามาเป็น 10 ไม่มีใครมองเห็น แต่พ่อเกิดเรื่องขึ้นมาพ่อกลับถูกรุมด่าแต่เพียงผู้เดียว...คนนอกคงจะตัดสินเราแบบนี้ แต่อีกใจหนึ่งผมก็อยากเห็นด้วยกับทุกคน พ่อดูแลปุ๊ได้ไม่ดีเท่าที่ควร บางทีผมควรจะแบ่งเบาภาระของพ่อให้ได้มากกว่านี้ มันอาจจะถูกแล้วที่ทุกคนรวมประณาม...ครอบครัวเราอาจจะยังไม่มีดีพอ

แต่แล้วเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นมา...ผมภาวนาให้เป็นเบอร์ของแม่

ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงคืนกว่า ๆ แล้ว ปูนั่งอยู่ที่พื้นหน้าบ้านด้วยท่าทางอิดโรย เสียงหายใจปุดังกว่าทุกครั้งที่ผมได้ยิน แม่กำลังยกแก้วน้ำขึ้นมาประคองให้ปูดื่มทีละนิด ปูดื่มเข้าไปอีกใหญ่ ก่อนจะล้มลุกออกมา ผมไม่เคยเห็นปูเหนื่อยเท่านี้มาก่อนในชีวิต...ตอนนี้ผมกลับมาถึงบ้านก่อนพ่อ ในใจเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก แต่อีกใจหนึ่งก็กลัวพ่อจะกลับมาอาละวาดใส่ปูอีกครั้ง...ผมไม่รู้ว่าปูเดินไปที่ไหนมา ทำไมผมกับพ่อถึงหาปูไม่เจอสักที แต่ผมไม่อยากตั้งคำถามอีกต่อไปแล้ว...ผมดีใจมากกว่าที่ปูเดินกลับมาหาเรา

แล้วพ่อก็กลับมา พ่อเดินก้มหน้าก้มตาผ่านหลอดไฟหน้าประตูบ้านเข้ามาอย่างช้า ๆ สีหน้าพ่อราบเรียบไร้ความรู้สึก ผมไม่อาจตัดสินใจได้ว่าอาการของพ่อเป็นอาการตีใจหรือเสียใจ ความรู้สึกที่แท้จริงของพ่ออาจเกิดขึ้นหลังจากที่รับสายแม่เสร็จก็ได้ พ่อยืนนิ่งไม่พูดไม่จาอยู่อย่างนั้นนับนาที จู่ ๆ พ่อก็ก้มลงไปนั่งข้างปูอย่างช้า ๆ ปูหันหน้าขึ้นมามองหน้าพ่อ สายตาปูยังไร้เสียงสาเหมือนทุกเช้าที่ปูนั่งอยู่พื้นดินหน้าบ้าน ตอนแรกผมจะเดินไปคว้ามือพ่อเอาไว้ เพราะกลัวล้มแขนใหญ่ ๆ ทั้งสองนั้นจะคว้ากระซอกแขนปูกลับเข้าบ้านอีก แต่มือขวาปูค่อย ๆ ยกขึ้นและชี้เข้าไปข้างในบ้าน นิ้วปูสั่นระริกเพราะความเหนื่อยล้า ปูจ้องมองเข้าไปในดวงตาคู่นั้นของพ่อ...แล้วเสียงแหบพร่าของปูก็ดังขึ้น

“อาบน้ำ...ไปอาบน้ำ”

พอนิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง...แล้วลูกชายคนโตคนหนึ่งของปูก็ร้องให้ออกมาอย่างไม่อายใคร

หลังจากเหตุการณ์ในวันนั้น ทุกอย่างยังเป็นเหมือนอย่างเคย รสมือแม่ยังคงอร่อยอย่างที่เป็น ย่ามองขึ้นไปข้างบนนั้น สายตายังคงมีความสุขเสมอ ปูยังคงไปนั่งถอนหญ้าหน้าบ้านให้ตัวเป็นดินอยู่อย่างนั้นเหมือนเดิม พ่อยังคงพาปูไปอาบน้ำในทุก ๆ เช้าเหมือนเดิม และปูจำไม่ได้ว่าพ่อเป็นใครเหมือนเดิม แต่พ่อเลือกใช้วิธีการโน้มหน้าทีเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม...พ่อเลือกรอขี้ม ผมไม่เคยได้ยินพ่อสบถหยาบ ๆ ออกมาอีกเลยตั้งแต่นั้น และที่พ่อเลิกสูบบุหรี่และเลิกกินเหล้าได้...คงเป็นเพราะปู

เธอมักจะถามถึงเรื่องครอบครัวผมบ่อย ๆ อาจเป็นเพราะเธออยากทำลายกำแพงของผมเข้ามา เธอเคยบอกผมว่า ‘ผมปิดกั้นตัวเองเกินไป เธออยากเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของผมบ้าง’ แต่ผมไม่ค่อยได้ใส่ใจกับคำพูดของเธอมากนัก กลายเป็นเธอเสียมากกว่าที่มักจะเล่าเรื่องครอบครัวให้ผมฟัง...พ่อแม่ของเธอทำอาชีพเป็นข้าราชการทั้งคู่ มีพี่ชายและพี่สาวที่กำลังไปได้ดีในหน้าที่การงาน ครอบครัวเธอสมบูรณ์แบบกว่าทุกคนที่ผมเคยรู้จักมา เธอมักเล่าเรื่องของผมให้ทุกคนในครอบครัวฟังตลอด แม้เราจะไม่ได้คบหาดูใจกัน เธอบอกกับผมว่าผมสามารถไปพบกับครอบครัวของเธอได้ กลับกันกับผม...ผมไม่ได้บอกอะไรให้เธอรับรู้แม้แต่บ่อย...รวมทั้งเรื่องของปูด้วย

หลายวันมานี้ผมไม่ได้สูบบุหรี่เลยแม้แต่ตัวเดียว แต่วันนี้ผมสูบบุหรี่ 3 มวนต่อกันติด ๆ ผมตั้งหน้าตั้งตารอให้ถึงเวลาตอนที่อากาศเย็นสบายที่สุด เพื่อจะช่วยบรรเทาความร้อนรุ่มในจิตใจลงได้บ้าง...เมื่อก่อนตอนเด็ก ๆ ผมเคยหลงรักผู้หญิงคนหนึ่ง เธอสวย น่ารักและสมบูรณ์แบบ แต่เธอไม่เคยเห็นผมอยู่ในสายตา

และผมเองก็จับใครไม่เป็น สิ่งที่ผมทำคือ ผมแอบไปขโมยตุ๊กตาที่เธอรักมากที่สุดตัวนั้นมาเขี่ยทิ้งลงท่อระบายน้ำ ผมยิ้มด้วยความไร้เดียงสา เพราะเธอหันกลับมามองผมจริง ๆ แต่หลังจากวันนั้นเธอก็เกลียดผมไปตลอดชีวิต...วันนี้ผมจะต้องตัดสินใจเลือกว่าผมจะเป็นเพอร์ลอนหรือบอร์เดน ผมชัดเจนกับความรู้สึกของตัวเอง คราวนี้ก็ถึงคราวที่ต้องบอกเธอ

โตขึ้นเด็กผู้หญิงคนนั้นยังยืนอยู่ตรงหน้าผมเหมือนเดิม...ผมขโมยหัวใจเธอออกมา แต่ตอนนี้อยากคืนมันกลับไป ผมหวังว่าเธอจะให้ภัย

ผมขอให้เธอไปเจอชีวิตที่ดีกว่า แต่เธอบอกผมให้ไปตาย...นั่นแหละเรื่องราวความรักของผม

แล้วผมก็กลับมาใช้ชีวิตปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ความสัมพันธ์ในครอบครัวของเราดีขึ้นเรื่อย ๆ แม้ผมจะไปทำลายชีวิตของคนคนหนึ่งมาก็ตาม ผมอยากกลับไปบอกกับเธอว่าผมอยากรู้จักกับครอบครัวเธอมากจริง ๆ แต่ผมทำไม่ได้ เพราะผมไม่อยากจะรู้ว่าผมเป็นผู้ชายที่แย่ที่สุดในชีวิตของเธอ ลูกสาวพวกเขา...ป้ายวันนี้แม่ นั่งทำขนมผอยทองอยู่ใต้ร่มคุณหน้าบ้าน ส่วนพ่อกำลังทดลองปลูกต้นพลูด่างอยู่หลังบ้าน พ่อคงจะเริ่มจะชอบการทำสวนเหมือนกับปู่แล้ว ส่วนตัวผมไม่ค่อยชอบกินของหวานมากเท่าไรหรอก เพราะมันให้น้ำตาลในเลือดเพิ่มสูงมากขึ้น แต่แม่บอกว่า 'กินของหวานแล้วจะทำให้อารมณ์ดี ช่วงนี้พ่อกินของหวานบ่อยขึ้นมาก' ผมส่ายหัวไม่เชื่อ แล้วแม่ก็บอกอีกว่า 'ที่พ่อเลิกเหล้าได้ไม่ได้เป็นเพราะปู่ แต่เป็นเพราะขนมหวานฝีมือแม่มากกว่า'

“ผอยทองมันหวาน แต่ทำไมผมรู้สึกขม” ผมหันไปถามแม่

“ออกหักมาหรือเปล่า” แม่ถามทั้งที่ยังก้มหน้าก้มตาทำขนมอยู่

ผมส่ายหน้า แต่แม่เดาใจผมถูก

“พ่อดูเป็นคนที่ดีขึ้น...เพราะปู่” ผมแย้งไปที่แม่บอกว่า เป็นเพราะขนมหวาน

“ที่ปู่เป็นแบบนี้ก็เพราะพ่อเหมือนกัน” แล้วแม่ก็หันมายิ้มให้ผม

“หมายความว่ายังไง” ผมทำหน้าสงสัย

“ยังจำพวกอา ๆ ของลูกได้ไหม”

แล้วแม่ก็เล่าให้ผมฟังว่าครอบครัวของปู่มีลูกด้วยกันทั้งหมด 5 คน ครูบ้าเป็นพี่สาวคนโตสุด รองลงมาก็เป็นพ่อและอา ๆ แม้ครอบครัวของพ่อจะไม่ได้ร่ำรวยมาก แต่ก็พอมีอยู่มีกินกันมาตลอด ครูบ้าเป็นเด็กที่ฉลาดมากและสอบได้อันดับที่ 1 ตั้งแต่ชั้นประถมถึงมัธยม ส่วนพ่อของผมเองก็เป็นคนที่ขยันขันแข็ง ทุก ๆ เช้าพ่อจะต้องตามปู่ไปทำไร่ทำสวนที่ห่างออกไปจากบ้านเกือบ 10 กิโลเมตร จนกระทั่งครูบ้าสอบติดวิทยาลัยครูตอนจบมัธยมปลาย เงินที่ปู่เก็บหอมรอบริบไว้มันก็ไม่เพียงพอต่อการส่งลูก ๆ ทั้ง 5 คนเรียนหนังสือได้อีกต่อไป ค่าใช้จ่ายในระดับอุดมศึกษามันมากกว่าเดิมหลายเท่า พ่อของผมก็เลยตัดสินใจหยุดเรียนและตั้งใจไปทำงานส่งเสียพี่สาวและน้อง ๆ เรียนแทน

“แล้วทุกคนก็เห็นดีเห็นงามกันหะ” ผมมองว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ถูกต้อง

“ช่วงแรกปู่ไม่ยอม และพยายามทำไร่ทำสวนหนักขึ้นเป็น 2 เท่า พวกอา ๆ ยังเด็กอยู่และไม่รู้ ประสีประสาวะไรมากนัก แต่ครูป้านอนร้องให้เกือบทุกคืน ไม่นานปู่ก็อาการทรุดลงเนื่องจากทำงานหนักเกินไป ตอนนั้นแหละที่พ่อหัวเต็ดตื่นขาดเล็กเรียนหนังสือทันที แม่ครูป้าจะบอกกับพ่อว่า ‘ไม่จำเป็น...เดี๋ยวพวกเราเก็บเงินอีกสักปีค่อยไปสอบเอาใหม่ก็ได้’ แต่พ่อบอกว่าให้ตัวเองได้ทำในสิ่งที่ถนัดที่สุดเถอะ”

แล้วแม่ก็ทำท่าเหมือนกำลังนึกอะไรบางอย่าง “รู้หรือเปล่า เมื่อก่อนพ่อไม่ได้กล่อมแขนเป็นมัด ๆ เหมือนทุกวันนี้ พ่อผอมแห้งมีแต่กระดูกเหมือนลูกนี่แหละ...พ่อคงไม่เคยบอกสินะ”

“ที่ปู่ต้องลุกมาทำไร่ ทำสวนที่สนามหญ้าหน้าบ้านคงเป็นเพราะพ่อสินะ” ผมเริ่มเข้าใจ

“ปู่คงรู้สึกผิดในใจ” แม่พยักหน้าตอบกลับมา

“ที่ผมบอกว่าไม่อยากโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แบบพ่อ...มันผิดถนัด” ผมรู้สึกผิดกับพ่อ

“ไม่ผิดหรอก” แม่แย้งออกมา

“ทำไมจั้นเธอ” ผมสงสัย

“พ่อคงอยากให้ลูกโตขึ้นเป็นตัวของตัวเองมากกว่า”

ผมนั่งนิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง ในมือค่อย ๆ ไรโซไซเป็นวงกลมลงไปใต้น้ำเชื่อมร้อน ๆ เส้นมันออกมาเล็ก บ้าง ใหญ่บ้าง ตามประสาฝีมือใหม่หัดทำ แม่มองหน้าผมด้วยความเอ็นดูแล้วก็ลงไปทำขนมต่อ...ผมหยิบ ฝอยทองเข้าปากมาหนึ่งเส้น

“ยังขมอยู่หรือเปล่า” แม่หันมารอฟังคำตอบ

“ทำหวาน ๆ แบบนี้แหละดีแล้ว” ผมหันไปยิ้มให้แม่

“ไม่ชอบกินหวานไม่ใช่เธอ”

“บางที...พ่ออาจต้องการหวานมากกว่าผม”

ยาหลังอาหารยีสบเม็ด

ฝนตกปรอย ๆ ลงมาตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงเช้าวันนี้ พื้นดินหน้าบ้านเจิ่งนองไปด้วยน้ำฝน ผมเกลียดที่ต้องเหยียบลงไปบนน้ำแฉะ ๆ เพราะเวลาโคลนมันกระเด็นมาโดนขาแล้วมันน่าขยะแขยง เสียงหลังคาคังเปาะแปะ ๆ ไม่นานก็ดังเปรี้ยะเหมือนจะแตกออกเป็นเสียง ๆ และพ่อจะสบถดังขึ้นเป็น 2 เท่าถ้าฝนตก เพราะปู่จะตัวเปื้อนโคลนและพาไปอาบน้ำยากยิ่งขึ้น ย่าเองก็ไปนั่งหน้าระเบียงมองท้องฟ้าไม่ได้เหมือนอย่างเดิม...ท้องฟ้าหน้าฝนมันเจ็บปวด พวกเราที่อยู่ในบ้านคุยกันไม่รู้เรื่องยิ่งกว่าเดิม ผมอยากออกไปข้างนอก แต่ฝนยังไม่หยุด มันหนักหนากว่าทุกช่วงเดือนที่ผ่านมา ผมนับทุกวินาทีที่ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ฝนตกมาแล้ว 10 ชั่วโมง กับ 23 นาที

บุหรี่ยีบยากมากขึ้นถ้ามันยังอยู่เต็มช่อง ผมกระชับแว่นขึ้นมาให้อยู่ระหว่างสายตา ควันบุหรี่ยี้อย ๆ พวยพุ่งออกมาและจางหายไปกับสายฝน มีเรื่องหนักหนาสาหัสหลายอย่างที่ทำให้ผมรู้สึกปวดหัวเหมือนผมเป็นคนตาบอดและพยายามก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างทุลักทุเล โดยไม่รู้เลยว่ามิหุบเหวรอผมอยู่ข้างหน้า เดือนหนึ่งมันมีแค่ 30 วัน แต่ผมสิ้นหวังไปแล้ว 25 วัน คนอื่นบอกให้ผมใช้ชีวิต แต่ผมไม่สามารถอยู่กับความสิ้นหวังแบบนี้ตลอดไปได้ ผมหยิบบุหรี่ยีวมวนที่ 2 ออกจากช่อง...ตอนนี้บุหรี่ยี้มันหยิบง่าย แต่ชีวิตผมมันยากขึ้น

หลายวันมานี้ผมยังทรมานตัวเองอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมแคบ ๆ ทุกเช้าวันอังคารและบ่ายของวันพฤหัสบดี ผมจะใช้เวลาคูญกับเธอเป็นส่วนที่ใหญ่ แต่ทุกเย็นวันศุกร์ผมจะได้คุยกับเธออีกคนหนึ่ง สำหรับพวกเธอมันเป็นช่วงระยะเวลาที่เหลือทั้งหมดในหนึ่งอาทิตย์ที่ได้คุยกับผม แต่สำหรับผมมันไม่เคยพอ ผมต้องการคุย

กับพวกเธอให้ได้มากที่สุด อย่างน้อยมันช่วยทำให้ผมมีความสุขในช่วงนี้ ผมเหมือนคนเป็นโรคย้ำคิดย้ำทำ เพราะผมทำสิ่งเดียวกัน แต่ซ้ำ 2 ครั้งเสมอ ผมตอบในประโยคเดิมซ้ำกัน ผมถามในประโยคเดิมซ้ำกัน...แม้ผมจะบอกรักเธอทีละคน แต่ก็พูดซ้ำในประโยคเดียวกัน น่าแปลกใจที่ทุกวันนี้ผมรอดคอยให้ถึงวันศุกร์อย่างใจจดใจจ่อ

หว่าง : ‘ออกมากินเหล้าเป็นเพื่อนหน่อยพี’

ผม : ‘พีไม่ว่าง’

หว่าง : ‘พีใช่ถามหา...บอกว่าไม่ได้เจอพี่นานแล้ว’

ผม : ‘ฝนมันตก’

หว่าง : ‘กินเหล้าตอนฝนตกมันอร่อยที่สุดแล้ว’

เป็นอีกครั้งที่หว่างส่งข้อความมาชวนผมออกไปดื่มที่ที่ฝนมันตกหนักแบบนี้ ผมมักจะบอกปฏิเสธไปทุกครั้งเสมอ ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนเราเคยนั่งดื่มด้วยกัน ตัวผมเองไม่ได้เกลียดการดื่มเหล้า และผมก็ไม่ได้เกลียดหว่าง แต่ผมเกลียดที่พีโซ่ นั่งอยู่แบบนั้นอย่างหน้าตาเฉยได้อย่างไร...เดี๋ยววันนี้ผมขอไปดูให้เห็นกับตาตัวเองแล้วกัน

เสียงแก้วเหล้าของทั้งคู่กระทบกันดังแข่งกับเสียงฝน หน้าตาพีโซ่ดูมีความสุขไม่เหมือนผู้ชายที่ผมเห็นเมื่อเดือนก่อน หว่างมีอารมณ์ขันและหาเรื่องตลกมาเล่าในวงได้อร่อยเหมือนเดิม แต่ผมไม่หัวเราะเลยสักนิด ผมปล่อยให้หน้าแข็งละลายไปจนหมด เหลือเพียงเหล้าสีเหลืองจาง ๆ อยู่ปริ้มแก้วเกือบล้นออกมา หว่างคะยั้นคะยอให้ผมดื่มตั้งแต่ชั่วโมงที่แล้ว แต่ผมไม่ทำ...ปกติหว่างจะเมาเร็วที่สุดในกลุ่ม แต่ถ้านับความเมาตามวัยวุฒิแล้วล่ะก็...พีโซ่น่าจะดื่มหนักที่สุดในคืนนี้

“เอาพี! ยกสักนิด เพื่อพีโซ่ของเรา”

หว่างคาดคั้น แต่ผมส่ายหน้า

“กินให้ท้องมันหน่อย...นิดเดียวก็ได้”

พีโซ่หันมาขอร้องผม ผมทำหน้าเบื่อหน่ายพร้อมส่ายหัวกลับไป

“ผมกินไม่ลงหรอก”

เมื่อก่อนพวกเราเคยนั่งดื่มด้วยกันแบบนี้อยู่บ่อย ๆ อย่างที่ผมบอกเอาไว้ หว่างจะเป็นคนที่เมาหนักที่สุดในกลุ่ม อาจเป็นเพราะหว่างยังเด็กมากและผ่านแอลกอฮอล์มาน้อยกว่าพวกเรา ส่วนผมเมารองลงมาเป็นอันดับที่ 2 และพีโซ่จะเมาน้อยที่สุดกว่าเพื่อน เพราะต้องมีสติเพื่อแบกหว่างไปเข้านอนในบ้านเสียก่อน แต่พักหลังมานี้พีโซ่เริ่มดื่มหนักขึ้นเรื่อย ๆ มันเริ่มจากทุกอาทิตย์และหนักเป็นทุกวัน ผมว่าพีโซ่ควรทำตัวให้มีประโยชน์มากกว่านี้...แม้พีโซ่จะอายุมากที่สุดในกลุ่ม แต่ตอนนี้ผมว่าพีโซ่ทำตัวเหมือนเด็กมากที่สุด

“ไม่เอา...หน่อยเหรอกัง”

พีโซ่เริ่มลืมนตาไม่ขึ้น

“พวกเราน่าจะแยกย้ายได้แล้ว” ผมส่ายหน้า
“อย่าเพิ่งเลย...ฝนยังตกอยู่”
พีโซหันไปหาแนวร่วมกับห้วง
“โซพี่...ฝนตกแรงมาก...ไม่เห็นรีงนั่น”
แล้วทั้งคู่ก็เริ่มหัวเราะใส่กัน
“ก็ช่างฝนสิ” แต่ผมเริ่มหัวเสีย
“เป็นอะไร วันนี้พี่อยากมีความสุข...อย่าทำเสียบรรยากาศสิ”
พีโซสีหน้าเปลี่ยนไป ในขณะที่ห้วงหยุดหัวเราะ
“ให้ตายสิ! พี่กล้าพูดได้ยังไงว่าพี่มีความสุขตอนนี้” ผมสวนกลับไปทันที
“แล้วมึงเป็นอะไรมากหรือเปล่า”
พีโซตะโกนเสียงดังกลับมา
“ช่างหัวพวกมึง...กูจะกลับบ้าน”
ผมโยนแก้วเหล้าทิ้งใส่กำแพง...แล้วลุกหันหลังเดินออกมาท่ามกลางฝนที่ตกหนักอยู่
จู่ ๆ พีโซก็วิ่งตามออกมาแล้วจับมือผมเอาไว้แน่น ผมพยายามใช้แรงทั้งหมดสะบัดมือออกอย่างแรง
เมื่อดฝนกระหน่ำเข้าที่แว่นตา ทำให้มันมองเห็นอะไรไม่ค่อยชัด ผมไม่รู้เหมือนกันว่าที่พูดออกไปจะทำให้พีโซ
โกรธหรือเปล่า แต่ถ้าพีโซจะวิ่งตามออกมาเพื่อต้อยหน้าผม ผมก็พร้อมสู้...ผมจะสวนกลับไปให้หน้าหงาย
เหมือนกัน เพราะตอนนี้ผมโกรธจริง ๆ
“มึงเป็นอะไร!!” พีโซถามย้ำอีกรอบ
“มึงนะ! ควรเอาเวลาตอนนี้ไปอยู่โรงพยาบาล”
ผมบอกในสิ่งที่ทำให้ผมหงุดหงิด
“แล้วมึงเป็นใคร! มาเลือกอะไรกับชีวิตกู!!”
พีโซเดินเข้าใกล้เข้ามาหาผมอีกก้าว
“ก็มึงมัวแต่คบเพื่อนเหี้ย ๆ แบบนี้ไปวัน ๆ ไงพี! ชีวิตมึงเลยไม่ไปไหน!!!”
ผมตะโกนกลับออกไปด้วยความโมโห
“ชีวิตมึงดีมากมายนักโซใหม่!!”
เสียงพีโซกัดฟันดังกรอด ๆ
“ถ้าแม่พี่ตายขึ้นมาจริง ๆ กูจะโทษมึงเป็นคนแรกเลยพี่”
ผมตะโกนออกไปด้วยอารมณ์โมโห เมื่อก่อนผมไม่เคยเข้าใจที่พ่อเอาแต่ใช้อารมณ์ แต่ตอนนี้ผมกลับ
เป็นคนที่ทำมัน...ไม่มีเสียงใดตอบกลับมา มีเพียงเสียงฝนที่เริ่มตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อดฝนมันเกาะแว่นตา
จนผมมองอะไรแทบไม่เห็น ผมไม่รู้เลยว่าห้วงจะทำสีหน้ายังไง ไม่เห็นว่าพีโซจะเดือดดาลแค่ไหน แต่ฝนไม่
มีทางตกขึ้นฟ้า...ผมพลั้งปากพูดออกไปแล้ว

“แล้วมึงจะรู้อะไร...มึงเคยเห็นใครสักคนมมร่วงไปต่อหน้าต่อต้ามึงไหม คนที่เคยบ๊อนข้าวมึงตอนเด็ก ๆ แล้วตอนนี้เขากินข้าวเองไม่ได้แล้ว กูต้องเตรียมยาเกือบ 20 เม็ดทุกวัน มึงไม่รู้หรือว่ามันทรมาณแค่ไหนที่กูต้องทนดูแม่กูกลืนยาแต่ละเม็ดลงคอให้ได้...มึงเคยรู้บ้างไหม! มึงไม่เคยรู้อะไร!! มึงมันจะไปรู้หึหึอะไร!!!”

เสียงพีโซ่สั้นครี๊ดแต่ผมนิ่งเงียบไม่พูดอะไร ผมว่าน้ำตาพีโซ่ไหลออกมาแข่งกับฝนแม้ผมมองไม่เห็น ผมอยากขอโทษ...แต่เลือกหันหลังเดินจากออกไป ในใจคิดเพียงอย่างเดียว แก้วที่แตกแล้วมันก็แตกเลย

หลังจากวันนั้นทุกอย่างก็เงียบหายไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมไม่ชอบที่ต้องอยู่บ้านแบบนี้ แต่ก็ไม่กล้าออกจากบ้านไปไหนเลย แม่บอกว่าผมควรออกไปให้แสงอาทิตย์ส่องหน้าบ้าง ไปเดินตลาดซื้อของกับแม่ทุกเย็น ไปร้านอะไหล่รถยนต์กับพ่อตอนเที่ยง ไปโรงพยาบาลกับพีโซ่เป็นครั้งคราว ช่วงนี้ครอบครัวของพีโซ่ต้องการกำลังใจมาก ผมอยากส่งข้อความไปขอโทษ แต่เมื่อมันแข็งเกินกว่าจะพิมพ์ข้อความอะไรลงไป... ตอนนั้นฝนหยุดตกมาเกือบอาทิตย์แล้ว แต่แดดยังไม่ออก ผมอยากตื่นขึ้นมาแล้วแสงแดดส่องจ้าเข้ามาหาหน้าผมในทุกเช้า...บางทีมันอาจจะช่วยละลายความแข็งในหัวใจของผมได้

เย็นวันศุกร์เป็นเวลาที่ผมจะได้คุยกับเธอนาน ๆ อีกครั้งหนึ่ง...เมื่อก่อนถ้าผมมีเรื่องเครียดเธอจะช่วยปลอบใจเสมอ แม้ผมไม่บอกรายละเอียดอะไรออกไป แต่เธอจะมองเห็นเองโดยอัตโนมัติ อาจเป็นเพราะผมชอบความรู้สึกไม่ค่อยเก่ง เธอจะเข้ามากอดผมแล้วลูบหัวเบา ๆ ผมแสร้งทำเป็นอ่อนแอกว่าเดิมจะได้อยู่แบบนี้ นาน ๆ แม้วันนี้เธอจะเหนื่อยมาแสนสาหัสแค่ไหน แต่เธอก็ไม่ยอมบ่นให้ผมฟังแม้แต่คำเดียว...เธอรู้ดีว่าผมมีเรื่องสำคัญที่อยากระบายกับเธอมากกว่า ผมสบายใจทุกครั้งเวลาที่ได้เล่าเรื่องแยะ ๆ ให้เธอฟัง เธอรู้ว่าผมเป็นคนผิด แต่เธอไม่ซ้ำเติม พวกเราจะช่วยกันหาทางออกได้เสมอ ผมตั้งใจไว้ว่าเราจะแต่งงานกันเมื่อผมพร้อมที่สุด เราไม่เชื่อนายที่จะพูดเรื่องมีลูกด้วยกัน เธอรักเด็กและเธออยากจะใช้ชีวิตครอบครัวก่อนอายุ 30 หวังว่าอีกไม่นานวันที่เรารอคอยจะมาถึง...ตอนนี้ผมรักผมสีน้ำตาลของเธอ รักไฝจุดเล็ก ๆ ได้ตาข้างซ้ายนั้น รักปานตรงหน้าอกของเธอ รักเวลาที่เธอกัดปากก่อนจะพูด รักเวลาเธอจับมือผมไปกุมไว้ตอนประหม่า...ผมรักเธอเหลือเกิน

แต่ผมรู้สึกผิดกับเธอทุกครั้ง...ทุกครั้งที่ผมต้องบอกรักใคร่คนอื่นในเช้าวันอังคารและบ่ายของวันพฤหัสบดี

ผมกำลังมองตัวเองหน้ากระจกบานใหญ่ เสื้อกั๊กตัวบางกับกางเกงในชิ้นเดียวปกปิดรอยแผลเป็นทั้งหมดเอาไว้ไม่ได้ มือสองข้างค่อย ๆ ลูบไล้ใบหน้าขึ้นไปอย่างช้า ๆ แวนตาของผมหล่นไปกองอยู่ที่พื้น ผมเหมือนพวกซี่แพ้ที่ไม่เหลืออะไรในชีวิต หัวฟูใส่แว่นเหมือนเด่นชัยที่ทำงานแผนกไอที ไม่มีทางที่คุณนุ้ยจะมาชอบคนเหี้ย ๆ แบบผม ผมเหมือนแบร์รี อีแกน ที่บางครั้งผมก็อยากรู้จักผู้คน บางครั้งผมก็เกลียด เหมือนผมเป็นริกเกน ทอมสันที่ไม่วันได้เป็นเบิร์ตแมนตลอดชีวิต ผมไม่มีทางประสบความสำเร็จกับอะไรเลย ทั้ง

หน้าที่การงาน ความสัมพันธ์ หรือแม้แต่ความรัก เมื่อก่อนแม่เคยบอกกับผมว่า ‘อย่าทำตัวเป็นศูนย์กลางของจักรวาล’ ผมเถียงกลับไปว่านั่นไม่ใช่ผม...ตอนนี้บุหรืออีกตัวถูกหยิบขึ้นมาสูบ ผมเดินไหลตกลอกไปเหม่อมองนอกหน้าต่างนั่น ไร้วิแววของสิ่งมีชีวิต แม้แต่ใบไม้ก็ไม่ไหวติง...ตอนนี้ผมอยู่โดดเดี่ยวลำพังในจักรวาลอันว่างเปล่าจริง ๆ แล้ว

เสื้อคลุมตัวใหญ่ถูกสวมเข้ามาปิดทับรอยแผลเป็นเอาไว้...ผมกลับมายืนหน้ากระจกอยู่แบบนั้นอย่างเนิ่นนาน

เช้าวันนี้แสงแดดส่องทะลุหน้าต่างเข้ามาปลุกผมถึงขอบเตียง หน้าฝนกำลังใกล้จะหมดลง แต่ลมหนาวไม่มีวิแวพพัดมาให้เห็น กลิ่นหอมโชยมาจากห้องครัวแต่ไกล แม่ฮัมเพลงกราบเท้ายามิของคุณสุนารีราชสีมาอยู่นานหลายนาที่แล้ว ย่าเพิ่งมีโอกาสได้ออกมานั่งมองท้องฟ้าที่แจ่มใสไม่กี่วันมานี้เอง ผมหวังว่าท้องจะคิดถึงรอยยิ้มของย่าเหมือนที่ผมเป็น และผมหวังอีกว่าจะได้กินอะไรที่รสจัดจ้านเหมือนกับแสงแรกในเช้าวันใหม่ แต่แม่เลือกทำข้าวต้มหม้อใหญ่แทน เพราะแม่บอกว่าคนป่วยกินอาหารรสจัดไม่ได้ เดี่ยวท้องไส้จะปั่นป่วนเอา

“วันนี้ครูบ้ำเพิ่งกลับมาจากโรงพยาบาล...เดี๋ยวแม่จะทำข้าวต้มไปฝาก”

นับตั้งแต่ที่ผมรู้ข่าว ผมก็ไม่เจอครูบ้ำมาเป็นเดือนแล้ว มีหลายเรื่องที่ผมอยากบอกอยากเล่า แต่ก็ไม่มีโอกาส โรคภัยมันน่ากลัวและฉลาดเลือก เหมือนมันไม่ใช่การสุ่มเดา แต่จงใจเลือกเฉพาะคนสำคัญ ๆ ในชีวิต ผมเคยเห็นคนอื่นเป็นมะเร็งต่อหน้าต่อตามากี่หลายคน แต่ไม่คิดว่าต้องมาเป็นกับข้าของตัวเอง...เมื่อเดือนก่อน ๆ ครูบ้ำยังชวนพวกเราไปกินข้าวมื้อใหญ่กันพร้อมหน้าพร้อมตาอยู่เลย แต่เดือนที่แล้วผมกลับต้องมานั่งภาวนาให้ครูบ้ำรอดชีวิต ความตายมันหุนหันพลันแล่นและผมอยากให้เรื่องนี้เป็นเรื่องราวสุดท้ายที่ผมเจอ...ครั้งนี้เราได้คนที่รักกลับคืนมาจากความตาย แต่ครั้งหน้าเราอาจสูญเสียคนรักสักคนไปจริง ๆ

พ่อ แม่และเพื่อนบ้านที่อยู่ในละแวกเดียวกันต่างหอบหุ้มเอาของไปฝากครูบ้ำกันยกใหญ่ บางคนก็ร้องไห้ด้วยความดีใจ บางคนก็จับดูข้อไม้ข้อมือ ดูเท้าของครูบ้ำ แล้วบอกว่าเนื้อหนังยังเต่งตึงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน แม้ตอนอยู่บ้านผมคิดคำพูดไว้ในหัวอยู่หลายประโยคที่อยากจะทำแต่จะบอกอยากจะทำแต่พอมาเจอจริง ๆ ผมก็พูดไม่ออกเหมือนเดิม ทุกคนพูดแทนไปหมดแล้ว ผมได้แต่ยืนนิ่ง ๆ มองเห็นครูบ้ำยิ้มแย้มตอบรับให้กับความอบอุ่นที่ทุกคนมอบให้...แผงยาววางอยู่ในตะกร้าข้าง ๆ เติง มันวางซ้อนทับกันเยอะเสียจนผมนับจำนวนมันไม่หมด ถ้าผมเป็นคนจัดยาหลังอาหารให้คงเห็นอยู่น่าดู พ่อคงจะถนัดเรื่องนี้เพราะยาที่ปู่กินก็เยอะไม่ต่างกัน แต่ผมว่าคนที่ถนัดที่สุดน่าจะเป็นลูกชายครูบ้ำมากกว่า

แล้วครูบ้ำหันขึ้นมามองผมแล้วยิ้มให้...ผมพยักหน้าตอบรับแล้วยิ้มกลับไปอย่างเขินอาย เพียงแค่นี้ก็เหมือนผมก็ได้บอกทุกอย่างกับครูบ้ำไปหมดแล้ว

เมื่อก่อนตอนที่ผมยังเรียนอยู่ชั้นมัธยม ทุกเช้าที่ไปโรงเรียนผมจะเจอครูบ้ารตน์น้ำตันไม่อยู่หน้าบ้านเสมอ ครูบ้ายิ้มแย้มให้ทุกคนที่ผ่านไปผ่านมาตลอด ๆ ผมมักจะเอากับข้าวที่แม่ทำไว้ให้ตอนเช้าไปฝากครูบ้ารตน์ เพราะครูบ้ารตน์ชอบชมว่าแม่ของผมทำอาหารอร่อยถูกปาก โดยเฉพาะของหวาน และครูบ้ารตน์ก็จะให้ค่าตอบแทนเป็นเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ กับผมเสมอ ผมอยากปฏิเสธครูบ้ารตน์ใจแทบขาด แต่ผมอายุมากกว่าที่จะได้ยื่นคุยกับแกนาน ๆ เลยตัดสินใจรับเงินนั้นไว้ทุกที เพราะครูบ้ารตน์เป็นคนแบบนี้ ทุกคนในหมู่บ้านถึงได้รักและเคารพแก...ตอนนี้ครูบ้ารตน์น้ำตันไม่ไม่ได้ไปอีกนาน แต่ผมเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังทำแทนอยู่

“ยามันเยอะมากเลยนะพี่” ผมเดินไปถามพี่โซ่ที่รตน์น้ำตันไม่อยู่หน้าบ้าน

“ก็คงเกือบ 20 เม็ดแหละมั้ง...ถ้าจำไม่ผิด” พี่โซ่ยังก้มหน้ารตน์น้ำตันไม่อยู่

“ผมดีใจจริง ๆ นะ ที่แม่พี่ดีขึ้น” ผมพูดแล้วก้มหน้าเงิบ

พี่โซ่ไม่พูดอะไรตอบกลับมา น้ำยังไหลลงกระถางต้นไม้ต้นเดียวอยู่อย่างนั้นจนเจ็มนองออกมาข้างนอก แล้วพี่โซ่ก็ค่อย ๆ หันมายิ้มให้ผม สายตาที่ถืออยู่ก็หลุดจากมือลงไปกับกองบนพื้น พี่โซ่ยกแขนขวาขึ้นมาถอดคอผมเอาไว้แน่น แล้วดันไหล่ขึ้นมากระแทกอกผมอยู่ 2-3 ที ผมรู้ทันทีว่าพวกเขากลับมาเป็นเหมือนเดิมอย่างแน่นอน...คราวที่แล้วผมมองหน้าพี่โซ่ไม่เห็นเพราะสายฝนมันมากกระแทกแว่นตา แต่คราวนี้ผมมองหน้าพี่โซ่ไม่เห็นเพราะมัวแต่ก้มหน้ายิ้มแก้มฉีก ไม่ยอมมองขึ้นมาข้างบนเสียที

“เออน่า...พี่รู้”

แล้วพี่โซ่ก็หยิบสายยางขึ้นมารตน์น้ำตันไม่ต่อ พี่โซ่บอกกับผมว่าไม่ได้โกรธผมเลยแม้แต่น้อย ความจริงที่ผมพูดมามันถูกหมดทุกอย่าง ผมพูดออกมาแบบนั้นคงเพราะเป็นห่วงครูบ้ารตน์จริง ๆ แต่ผมได้แต่ส่ายหัวแล้วบอกว่าผมเองมากกว่าที่เป็นคนผิด...ไม่รู้ทำไมทุกครั้งที่คุณเราทะเลาะจะต้องมองเห็นแต่ข้อดีของตัวเองและโยนข้อเสียให้คนอื่น แต่พอจากกันออกไปไกล ได้ตกตะกอนอยู่กับความรู้สึกของตัวเองจริง ๆ ความผิดของตัวเองจะเด่นชัดขึ้นเรื่อย ๆ ไม่เหมือนก่อนหน้า

ครั้งนี้เหมือนผมได้เรียนรู้อะไรหลาย ๆ อย่างเกี่ยวกับตัวเอง ความตายมันจับพลันเหมือนโทสะ แต่ชีวิตหลังจากผ่านพ้นความตายมาแล้วมันสวยงาม ผมอยากลองเป็นคนจัดยาให้ปู่แทนพ่อบ้างสักวัน และแก้วที่แตกแล้วมันสามารถต่อให้สนิทกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้เสมอ ผมบันทึกเรื่องทั้งหมดไว้ในความทรงจำประจำเดือน

“อย่าห่วงพี่เลย...ห่วงห่วงมันดีกว่า”

พี่โซ่หันมาบอกผมขณะที่รตน์น้ำตันไม่แถวสุดท้าย

“ทำไม”

ผมถามด้วยความสงสัย

“คืนนั้นห่วงร้องไห้...ห่วงมันไม่เคยเห็นพวกเราทะเลาะกันมาก่อน”

แล้วพี่โซ่ก็หัวเราะขึ้น

ผมได้แต่ส่ายหัว “ผมไม่น่าพูดออกไปแบบนี้เลย... ห่วงคงเกลียดผม”

“ไม่จริงหรอก ห่วงกลัวโดนเกลียดมากกว่า”

พี่ไซ้หันมายิ้มให้

“แล้วนี่รดน้ำต้นไม้เสร็จหรือยัง”

ผมหันไปถามอีกครั้ง

“ทำไมเธอ”

“ว่าจะให้พาไปหาห่วงมันหน่อยนะ”

เสียงกระซิบให้ดอกไม้

ตั้งแต่จำความได้ผมมีเพื่อนสนิทจริง ๆ เพียงไม่กี่คน คนแรกอยู่ตอนอนุบาล 3 เขาชื่อสุที่ป จันท์ธร แต่ผมจำหน้าเขาไม่ได้แล้ว คนถัดมาอายุมากกว่าผม 5 ปี ผมไม่เคยเห็นเขาตัดผมทรงไหนเลยนอกจาก ทรงสกินเฮด ผิวของเขาขาวเหมือนหอยกกล้วย แต่ตาดำขลิบ เขากำลังนั่งหัวเราะอย่างบ้าคลั่งอยู่ตรงหน้า ผมห่างไปไม่กี่เมตร และคนสุดท้ายอายุน้อยกว่าผม 5 ปี ผมเพิ่งรู้จักเขาได้ไม่นาน แต่เหมือนเราเคยสนิทกัน มาก่อน ผมของเขาเส้นดำยาวสลวยเหมือนผมของผู้หญิง เขาพูดเก่งมากและเป็นที่ยรักของทุก ๆ คน ตอนนั้น เขากำลังนั่งเล่นมุกตลกให้พี่ชายที่อายุห่างจากเขา 5 ปี และ 10 ปี ฟังอยู่ เพื่อนสนิท 2 คนล่าสุดกำลังนั่ง หัวเราะกันอย่างสนุกสนาน แต่ผมกำลังมีความสุข

“ผมไม่ค่อยมีเพื่อนเท่าไรหรอก...วัน ๆ ก็อยู่แต่ที่บ้านกับตา” หัวองเปิดประเด็นใหม่ในการพูดคุย

“แล้วพวกพี่มีเพื่อนกันเยอะไหม”

“พี่ก็ไม่ค่อยมีเพื่อน...อยู่ที่ทำงานก็มีแต่รุ่นพ่อ รุ่นแม่เต็มไปหมดเลย พวกแกเอ็นดูพี่เหมือนลูกเหมือน หลาน” พี่ชี้หน้าไปตอบ

“ต้องมีรุ่นเดียวกันกับพี่บ้างแหละน่า” หัวองคาดคั้น

“ส่วนมากเป็นผู้หญิง แต่พี่ไม่อยากเป็นแค่เพื่อน ฮ่า ๆ” แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะขึ้นมาอีกครั้ง

“แล้วพี่ล่ะ”

หัวองหันมาถามผม ผมได้แต่ยิ้มและส่ายหน้า

“เถอะน่า...บอกมาหน่อยนะ”

“งั้นพวกเรา 3 คนก็คงจะเหมือนกัน” ผมตอบออกไป

ทุกเย็นวันศุกร์พวกเราจะใช้เวลามานั่งคุยสังสรรค์กันตามประสาหนุ่ม ๆ ผมมักจะห่อกับข้าวฝีมือแม่มาให้ทุกคนได้กินด้วยกัน ตาธรรจะดีใจที่สุดเพราะไม่ต้องทำกับข้าวในเย็นวันนั้น วันนี้พี่ไซ้พูดเรื่องทำงานให้ฟังและพูดเรื่องแม่ของแกชอบบ่นว่าปวดหลังบ่อย ๆ แม้จะไปซื้อยามากินมันก็ไม่ช่วยบรรเทามากนัก... น้อยครั้งมากที่ผมจะเห็นครูบ้าป่วย เพราะแกเป็นคนรักสุขภาพและชอบลูกลมารดน้ำต้นไม้ตอนเช้าบ่อย ๆ ผมเลยแนะนำให้พี่ไซ้พาครูบ้าไปตรวจภายใน แต่ห้วงบอกว่าพี่ไซ้ควรรอดหลังให้แม่ตัวเองบ้างสักครั้ง...ดูเหมือนวันนี้ตาธรรจะอยากมานั่งกินข้าวกับพวกเราด้วย เพราะตาแกแดงก่ำไปด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ดื่มมาตลอดทั้งวัน คนแก่มักจะชอบเล่าเรื่องอดีตให้ฟัง ยกเว้นปู่กับย่าที่บ้านของผม เพราะแกจำอดีตตัวเองไม่ได้แล้ว

“เมื่อก่อนนะ...พวกเอ็งเคยเล่นด้วยกันบ่อย ๆ บ้านเราไม่มีสนามเด็กเล่นเหมือนที่อื่น ๆ เขา ถ้าไม่ยิงนกตกปลา พวกเอ็งก็ไปเล่นน้ำแถวบึงหลังหมู่บ้านนู่น...ตาชอบไปหาปลาแถวนั้นบ่อย ๆ เมื่อก่อนปลามันชุกชุมมาก...ไฉ่หลานรักตามันเกลียดน้ำมาก แต่ก็ดันไปกับพวกพี่ ๆ มันคงกลัวไม่มีเพื่อนเล่นเหมือนกับเด็กคนอื่น ๆ ตาหวานแห่ไป หันมามองพวกเองไป กลัวจะพากันเล่นพิเรนทร์จนจมน้ำ บางวันตาก็ไม่ได้ปลา กลับมาสักตัวเดียว”

ห้วงทำหน้าบึ้งแล้วส่ายหัวไปมา แต่ตลอดทั้งวันที่ผ่านมา ผมว่าเรื่องเล่าเรื่องนี้ตลกที่สุดแล้ว

หลายวันมานี้ที่ผมไม่ได้ออกจากบ้านไปไหนเลย ทุกอย่างยังคงดำเนินไปเหมือนปกติ ฝนตกในวันที่ผมเศร้า ลมหนาวพัดมาเวลาดึก กลายเป็นผมที่ฝังตัวอยู่ในห้องหลายคืนแล้ว ในหัวของผมรอดแค่เสียงข้อความโทรศัพท์ตอบกลับมา พอได้คุยกับเธอแล้วทำให้ผมใจดีขึ้นขึ้นมาก แต่พอผมออกจากห้องทุกอย่างก็มีดมน ผมไม่อยากจะออกไปฟังเสียงก่นด่าหยาบคายนั้นอีกแล้ว แผลเป็นของพ่อค่อย ๆ เพิ่มขึ้นทีละแห่ง ข้าวของเครื่องใช้ต้องอยู่ห่างมือห่างเท้าพอเวลาเมาเสมอ ปู่กับย่าทำตัวอแงเหมือนกับเด็กอายุ 5 ขวบไม่มีผิด ผมไม่เคยเห็นคนเฒ่าคนแก่บ้านไหนดื้อดั่งเท่านี้มาก่อน ถ้าผมอยู่ในห้องนี้ ผมเป็นอิสระ แต่มันแคบเกินไป...ผมอยากเป็นอิสระจริง ๆ อยู่ข้างนอกนั่น แต่ผมทำไม่เคยได้

บางที...ผมคงต้องรอเพียงให้มันถึงเย็นวันศุกร์อีกครั้งหนึ่ง

เธอบอกให้ผมเลิกสูบบุหรี่ เพราะบ้านผมมีคนแก่อยู่เยอะและมันไม่ดีต่อสุขภาพ ผมเถียงเธอไปว่าปู่กับย่าแข็งแรงกว่าคนแก่รุ่นเดียวกันเป็นไหน ๆ แต่เธอก็บอกกลับมาว่าคนที่บ้านของเธอเป็นมะเร็งปอดเพราะสูบบุหรี่ 20 มวนต่อวัน แต่ผมสูบบุหรี่แค่ 2 มวนต่อวัน และผมก็ไม่เคยกลัวโรคมะเร็ง...เมื่อก่อนที่เราอยู่ด้วยกัน เธอจะยึดซองบุหรี่ของผมไว้กับตัวเอง เธอจะไม่ยอมให้ผมจิบกับเธอถ้ายังมีกลิ่นบุหรี่ติดอยู่ที่ปาก แต่ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ ผมยั่วโมโหเธอด้วยการกระโดดเข้าไปกอดเธอเอาไว้แน่น ผมค่อย ๆ ทำท่ายียวนเหมือนจะจูบปากเธอใกล้ ๆ เธอทั้งคืน ทั้งผลึกหัวผมออก ไม่นานผมก็ปล่อยเธอออกจากอ้อมแขนและเราก็หัวเราะกันเสียงดัง...เธอคงหมั่นเขี้ยวที่ผมหัวเราะเยาะในความหวังดีของเธอ แต่ผมรักน้ำเสียงหงุดหงิดนั้น...ผมคือด้านยิ่งกว่าปู่เสียอีก

ถ้าเลิกสูบบุหรี่ ผมคงไม่มีเรื่องให้เธอบ่น ผมอยากฟังเสียงบ่นของเธอทุกวัน...แล้วบุหรี่ในซองถูกหยิบขึ้นมาจุดไฟ

“เธอบอกผมว่า ผมอาจตายเพราะมะเร็งปอดได้” ผมหันไปคุยกับพีไซ

“งั้นทำไมไม่เลิก” พีไซตอบ

“ผมบอก...ผมไม่กลัวมะเร็ง” แล้วผมก็หัวเราะ

“ไม่จริงหรอก...เราทุกคนกลัวตายกันทั้งนั้นแหละ” พีไซส่ายหน้า

“เคยนึกถึงพิษสุราเรื้อรังไหม” ผมตั้งคำถาม

“ก็ไม่” พีไซทำหน้าง

“งั้นพีก็กลัวความตาย” ผมตอบ

“ผมสูบบุหรี่ แต่ไม่กลัวเป็นมะเร็ง พี่ดื่มเหล้า แต่ไม่เคยนึกถึงพิษสุราเรื้อรังเลย แต่ทำไมคนที่เขารักสุขภาพ ไม่เคยสูบบุหรี่ ไม่เคยแม้แต่ดื่มเหล้า เขากลับตายยิ่งกลัวพวกเรา...ทั้งที่ผมกับพี่ยืนอยู่ใกล้ความตายยิ่งกว่า” ผมตั้งข้อสงสัย

“คงเป็นเพราะความตายมันเลือกแต่คนดี ๆ”

คืนนี้ผมผิคำสัญญากับเธอ ผมหยิบบุหรี่มวนที่ 3 ขึ้นมาสูบ นิ้วชี้กับนิ้วกลางค่อย ๆ พลิกมวนบุหรี่ไปมาอย่างช้า ๆ มือซ้ายผมเรียบเนียนไร้ริ้วรอย บางทีผมอยากมีรอยแผลเป็นอีกสักแห่งบนหลังมือ มันน่าจะเหมาะกับกลิ่นบุหรี่ที่คลุ้งอยู่ทั่วมือทั้งสองข้าง เวลาเห็นกันบุหรี่ที่ถูกทิ้งลงพื้น เหมือนผมเห็นคุณตำรวจหมายเลข 623 อยู่ในส่วนหนึ่งของตัวเอง อาจเป็นเพราะเราชอบการสูบบุหรี่เหมือนกัน ผมอ่อนไหวกว่าคุณเขาเป็นไหน ๆ ทุกครั้งที่กลิ่นบุหรี่ย่อยออกจากจมูก บางทีผมอยากจะได้โดนนอกใจบ้างเป็นครั้งคราว รสชาติของความเจ็บปวดกับบุหรี่ยะไรมันจะหนักหนาสาหัสเสียยิ่งกว่ากัน เวลาผมสูบบุหรี่ผมไม่คิดถึง ความตาย แต่ควนยิ่งเยอะเท่าไร...ผมยิ่งเหงามากขึ้นทุกที

แล้วพีไซก็ทักมา...ครูป้าปวดหลังหนักมากจนนอนไม่หลับ ตอนแรกมันคงเหมือนกับทุกครั้งที่กินยาแล้วมันจะดีขึ้น แต่ครั้งนี้มันหนักหนายิ่งกว่าครั้งไหน ๆ ตัวของครูป้าบิดไปบิดมาอย่างทุรนทุรายจนพีไซต้องพาครูป้าไปหาหมออย่างเร่งด่วน ตอนนี้พีไซกับลุงกำลังรอผลตรวจอยู่หน้าห้อง ผมได้แต่ภาวนาให้ครูป้าไม่เป็นอะไรมาก แม้ตอนนี้ครูป้าอยู่ในความดูแลของหมอ แต่คนที่นอนไม่หลับตลอดทั้งคืนนี้แทนน่าจะเป็นพีไซมากกว่า

แล้วผมเลือกที่จะตกเข้านี้ แต่ผมจำไม่ได้ว่าผมมันเริ่มตกตั้งแต่ตอนไหน ฟูไม่ออกไปทำสวนที่หน้าบ้านเหมือนทุก ๆ วัน เพราะพ่อคงสั่งห้ามเอาไว้ เห็นได้จากน้ำที่เจ็มนอนไปทั่วบริเวณแล้ว ท้องฟ้ามันร้องไห้หนักยิ่งกว่าทุกวัน ดีแล้วที่ยายังนอนหลับอยู่ในห้อง ไม่มีเสียงก่นด่าจากพ่ออีกต่อไป มีเพียงแก้วเหล้าเล็ก ๆ กับบุหรี่หนึ่งซองที่อยู่ข้างกายพ่อ พ่อนั่งแกว่งเปลาไปมาอย่างเหม่อลอยเหมือนคนไม่มีสติอยู่กับเนื้อกับตัว แม่เองก็ทิ้งกระทะไว้ทั้งที่ยังผัดข้าวไม่เสร็จ สายตาของแม่มองออกไปนอกหน้าต่างนั่น...ก่อนหน้านี้อันผมตื่น

ล้มตาขึ้นมาพร้อมกับความเกลียดชังบ้านหลังนี้ แต่ตอนนี้มันเปลี่ยนไป ผมเริ่มรู้สึกสงสาร...บ้านหลังนี้มันเศร้ายิ่งกว่าบุหรี่ปุหรี่ที่ผมสูบ

แม่หันกลับมามองหน้าผมไม่พูดอะไร สายตาของแม่กลัสน้ำตาเอาไว้มองไม่อยู่...ผมกำลังจะปริปากถาม แต่แม่คว้าตัวผมไปกอดเอาไว้นั่น

“ครูบ้าตรวจเจอมะเร็งในมดลูกระยะที่ 3 ตอนนี้อยู่กำลังเข้ารับการรักษาด้วยเคมีอย่างเร่งด่วน อาการเป็นตายเท่ากัน”

สิ้นเสียงพูดของแม่ หูผมก็ไม่ได้ยินอะไรอีกเลย...ในใจผมเริ่มนับวินาทีแรกที่ฝนตกลงมาอีกครั้ง

เมื่อวานนี้เหมือนความตายอยู่ห่างผมไกลไปเป็นพันกิโลเมตร แต่ตอนนี้มันยื่นเยาะเย้ยอยู่ตรงหน้า ผมไม่เข้าใจเหตุผลที่มะเร็งเลือกใครสักคน เป็นเพราะแม่ไม่ทำอาหารอร่อย ๆ ไปฝากครูบ้าหรือเปล่า หรือเพราะพ่อเอาแต่สบถด่าพ่อตัวเองจนทำให้บ้าเครียดหนักและเป็นมะเร็งในที่สุด เพราะปู่กับย่าคือด้านกับแก่มากเกินไปหรือเปล่า เพราะผมไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันให้ครูบ้าได้ภูมิใจ หรือเพราะพี่โซ่ไม่เคยหวดหลังให้แม่ตัวเองเลยสักครั้ง...ไม่มีอะไรสมเหตุสมผลเลยสักอย่าง ถ้าครูบ้าสูบบุหรี่และดื่มเหล้าเหมือนกับผมก็พอเข้าใจได้ ผมไม่ได้เป็นคนดีเหมือนกับครูบ้า...และมะเร็งก็ควรจะเลือกคนอย่างผมมากกว่า

คืนนี้ผมข่มตานอนไม่หลับเลย พี่โซ่กับลุงเองก็คงจะเหมือนกัน แม้ผมจะอยากส่งข้อความไปถามอาการของครูบ้าว่าเป็นอย่างไรบ้าง แต่ผมก็ไม่ทำ...พี่โซ่คงตอบคำถามเดิม ๆ มาเกือบทั้งวันแล้ว ผมว่ามันไม่ใช่เรื่องน่ายินดีที่ต้องเที่ยวตอบใครต่อใครว่าแม่ตัวเองนอนอยู่ในห้องผ่าตัดมาเกือบ 6 ชั่วโมงแล้ว คนนอกอย่างเรา ๆ คงยื่นมือเข้าไปช่วยเหลืออะไรไม่ได้มาก ผมอยากให้พี่โซ่แค้นนอนพักผ่อนมากกว่า...

เมื่อก่อนตอนเด็ก ๆ ที่ครูบ้ายังสอนหนังสืออยู่โรงเรียนในเมือง ผมมักจะชอบการบ้านไปทำอยู่ที่บ้าน พี่โซ่เสมอ ครูบ้าจะเป็นคนสอนพวกเราทำการบ้าน พี่โซ่ถนัดวิชาเกี่ยวกับการคำนวณ ส่วนผมถนัดเรื่องเขียนอ่าน ผมเคยบอกว่าอยากสอบให้ได้ที่หนึ่งเหมือนกับครูบ้า แต่แกไม่พูดอะไร ได้แต่ยิ้มออกมาแล้วลูบหัวผมด้วยความเอ็นดู แล้วหลังจากนั้นครูบ้าก็จะทำขนมหวานให้เราทุกคนกินกันอย่างเอร็ดอร่อย พี่โซ่กินไปเกือบทั้งหมด แต่ผมกินไปแค่ชิ้นเดียว เพราะผมไม่ชอบของหวาน...ตอนแรกผมคิดที่จะไม่หยิบมากินด้วยซ้ำ แต่ผมอยากทำให้ครูบ้าภูมิใจในตัวผม

จวบจนทุกวันนี้ที่ผมจบจากมหาวิทยาลัย ผมยังไม่เคยสอบได้อันดับที่หนึ่งแม้แต่ครั้งเดียว ไม่รู้ว่าแกจะภูมิใจหรือผิดหวังในตัวผม แต่เวลาผมแอบมองสายคู้่นั้นของครูบ้า...ผมมองไม่เห็นความสิ้นหวังที่ส่งมาหาผมเลยแม้แต่ครั้งเดียว ครั้งนี้ก็เหมือนกัน แต่ผมอยากให้ครูบ้าเก็บความหวังนั้นไว้กับตัวเองให้มาก ๆ ถ้ามีโอกาสผมจะไปหัดทำขนมหวานกับแม่ลองดู แม่ชอบเล่าให้ฟังเสมอว่าครูบ้าชอบกินขนมหวาน หวังว่าผมจะได้เห็นสายตาคุ้่นั้นกลับมาสดใสอีกเหมือนเดิม

เธอไม่ได้บอกให้ผมเลิกสูบบุหรี่ ทุกครั้งที่เราอยู่ด้วยกันผมจะออกมาสูดควันบุหรี่อยู่ที่หน้าระเบียง เสมอ กลิ่นมันโชยเข้าไปในห้องมากกว่าจะลอยไปในอากาศ ผมเห็นเธอปิดบังควันบุหรี่ออกจากจมูก แต่พอผมเดินเข้าไปเธอก็หยุดทำ เธอโน้มคอผมลงไปกอดแล้วค่อย ๆ กอดจูบลงไปอย่างช้า ๆ กลิ่นบุหรี่ยังอบอวลอยู่ในปากของผม เธอทำท่าเหมือนจะสาลักอยู่บ่อยครั้ง แต่ก็ไม่ยอมผละตัวเองออก... ผมลูบหัวเธอ แล้วถอนจูบอย่างเบาบาง... ผมรู้ว่าเธอไม่ชอบกลิ่นบุหรี่ แต่ไม่รู้ทำไมเธอยังยอมทำ

ห้องฟ้ามันแฉ่วอนให้ผมหยิบบุหรี่ขึ้นมาจุด แต่คืนนี้ผมไม่อยากสูบมันเลย

เป็นข่าวดีที่พี่ไซ่ส่งข้อความมาบอกผมว่าผลการผ่าตัดเป็นไปได้อย่างดี คุณหมอใช้เวลาเกือบ 12 ชั่วโมง กว่าที่จะออกมาจากห้องผ่าตัดได้ ผมอยากถามอะไรอีกหลายอย่างมาก ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ตอนนี้มัน 7 โมงเช้าแล้ว ผมเลยบอกให้พี่ไซ่ไปพักผ่อนเสียก่อน... ผมรู้ว่าครุฑ้าจะผ่านพ้นช่วงเวลานี้ไปได้ แม้ผมไม่เห็นแวตตาของแก แต่ผมรู้ว่าความหวังยังอยู่... และวันนี้ยา ก็ออกมานั่งระเบียงอยู่ที่หน้าบ้านเหมือนเคย... ย่ายิ้มแย้มแจ่มใสกว่าทุกวัน เพราะห้องฟ้ามันกำลังยิ้มให้พวกเขา

แม่บอกว่าพวกเขาเข้าไปเยี่ยมครุฑ้าไม่ได้ เพราะผู้ป่วยต้องอยู่ในห้องปลอดเชื้อจนกว่าจะแน่ใจว่าอาการทรงตัวและปลอดภัยเสียก่อน ตอนนี้คงมีเพียงพี่ไซ่และลุงพาที่อยู่ติดตามสถานการณ์อยู่ที่โรงพยาบาล อีกไม่นานครุฑ้าคงกลับมารักษาตัวอยู่บ้านได้ วันนี้แม่เลยทำอาหารด้วยความสบายใจมากขึ้น ปู่ก็ดูเหมือนจะรับรู้กับข่าวดีที่เกิดขึ้นและยอมไปอาบน้ำอย่างง่ายตายติดกับทุกวัน แต่เป็นพ่อที่ยังคงนั่งนิ่งกับแก้วเหล้าและบุหรี่ของเดิมอยู่อย่างนั้นไม่ไปไหน พ่อพลิกฝ่ามือทั้งสองข้างขึ้นมาอย่างช้า ๆ ฝ่ามือพ่อหยาบกระด้างเพราะทำงานหนัก รอยแผลเป็นบนร่างกายยิ่งเด่นชัดขึ้นเมื่อโดดแสงแดดส่อง สายตาพ่อเหม่อลอยออกไป... ผมนึกว่าพ่อจะดีใจเสียอีกที่พี่สาวปลอดภัย

“รอยแผลนี้ผมได้มาเพราะโดนหนามเกี่ยว” ผมยื่นแผลเป็นตรงข้อศอกขวาให้พ่อดู

พ่อหันมาทำหน้างั่ใส่ผมก่อนจะตอบกลับมา “ตรงนี้พ่อได้มาเพราะโดนพัดลมบาด” แล้วพ่อก็ชี้ให้ดูที่ข้อเท้าซ้าย

“ไม่ดีใจหรือที่ครุฑ้ากลับมา” ผมถาม

“ก็ดีใจ แค่นั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อย” พ่อหันมาตอบ

“พ่อว่า... ย่าจะรู้ไหมว่าลูกสาวตัวเองจะเป็นมะเร็ง”

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน พ่อไม่เคยดูดวงกับย่ามาก่อนเลย”

“ทำไม”

“มือพ่อกระด้างเกินกว่าจะให้ใครเห็น” แล้วพ่อก็แบมือทั้งสองข้างมาให้ผมดู

ผมใช้นิ้วชี้ลูบไปที่ละจุดอย่างช้า ๆ มือพ่อหยาบกระด้างและแข็งเหมือนกำแปงหิน ฝ่ามือที่เคยเป็นดีชมพู่ระเรื่อ ตอนนี้มันปูดโปนเป็นก้อนแข็ง ๆ สีส้มไม่สม่ำเสมอ ผมไม่รู้ว่าพ่อทำงานหนักมาตั้งแต่อายุเท่าไร แต่ตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ผมไม่อยากให้พ่อทำมันอีกต่อไปแล้ว

“ผมว่าก็ปกติ”แล้วพ่อหัวเราะออกมา

“รู้ไหมว่ามีพ่อเป็นแบบนี้ตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว เมื่อก่อนที่ครอบครัวของพ่อยังอยู่ด้วยกัน ทุกเย็นยากับครูป้าจะเป็นคนทำอาหารให้พวกเรากิน หลังจากนั้นพวกพ่อและอา ๆ ก็จะไปเล่นสนุกกันตามประสาเด็กผู้ชาย แต่ครูป้าจะต้องไปล้างจานและตากผ้าให้ห้อง ๆ ทุกคนเสมอ ตกดีกมาครูป้าก็จะอ่านหนังสือถึงตี 2 กว่าจะได้นอนก็เกือบรุ่งเช้า พ่อเคยถามแกว่าให้ช่วยแบ่งเบาภาระอะไรไหม ครูป้าได้แต่ยิ้มและไม่ตอบอะไรกลับมา...พ่อเองก็เคยทำงานหนักเหมือนกัน แต่พ่อไม่เคยเห็นใครทำงานหนักเหมือนครูป้าเท่านี้มาก่อนเลย”

พ่อเงยไปครู่หนึ่ง สายตาที่เหม่อลอยแปรเปลี่ยนเป็นมีความสุข ผมไม่เคยเห็นพ่อชื่นชมพี่สาวตัวเองแบบนี้มาก่อนเลย...พ่อคงคิดถึงวันวานที่ผ่านมา

“มีอยู่วันหนึ่งมือพ่อแตกเป็นแผลขนาดใหญ่กลับมาบ้าน ครูป้ารีบเอาแอลกอฮอล์มาล้างแผลให้พ่อ มือพ่อสั่นด้วยความแสบร้อน แต่มือป้าสั่นระริกด้วยความกลัว แค่อ้อย ๆ เอาผ้าพันแผลมาพันมือพ่อเอาไว้ อย่างทะนุถนอม หลังจากที่พันแผลที่มือของพ่อเสร็จ มือครูป้าหายสั่นเป็นปกติ แต่แก้มหน้าหนึ่ง...พ่อถามว่า ‘เป็นอะไรหรือเปล่า’ แต่ครูป้าแก้มหน้าร้องให้อยูอย่างนั้นและไม่ตอบอะไรกลับมาอีกเลย”

แล้วพ่อก็ชี้ให้ดูรอยดำใหญ่ ๆ ที่อยู่ฝ่ามือทางขวา แผลเป็นมันหายไปแล้วเหลือเพียงรอยบุ๋มเล็ก ๆ ที่โผล่ขึ้นมา แม้ผมจะเข้าใจที่พ่อเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง แต่ผมไม่เข้าใจที่ครูป้าร้องให้ออกมา บางทีก็ไม่ใช่...ผมอาจจะเข้าใจก็ได้

หลายวันแล้วที่บ้านพี่โซ่ไม่มีคนอยู่ แม้ไม่ต้องทำกับข้าวไปฝากทุกคนเหมือนอย่างที่เคย ไม่มีสัตว์เลี้ยงไว้คอยให้อาหาร แต่ต้นไม้มันเขียวเงาไร้คนเหยยวยา วันนั้นผมเลยตัดสินใจเป็นคนขออาสาไปดูแลพวกมันเอง...ที่บ้านครูป้าปลูกต้นไม้ไว้หลายชนิดด้วยกัน ทุกเช้าแกจะลูกลมรดน้ำและถามสารทุกข์สุกดิบกับต้นไม้ทุกต้น พี่โซ่เคยบอกว่าตั้งแต่ครูป้าเกษียณออกมา แกก็ใช้ชีวิตอยู่กับต้นไม้มากขึ้น บางวันพี่โซ่เห็นแกยืนคุยกับต้นไม้อยู่เป็นชั่วโมง...ผมค่อย ๆ รดน้ำไปที่ละต้นอย่างทะนุถนอม มีต้นแก้ว ต้นกุหลาบ ต้นโป๊ยเซียน ต้นว่านเศรษฐี ต้นหัวใจทศกัณฐ์ และอีกหลายชนิดที่ผมไม่รู้จักระชื่อ ในบ้านหลังนี้มีต้นไม้อยู่เป็นร้อยต้น บางต้นที่มีกลิ่นหอมเข้ายวนใจ ทำให้ผมก้มลงไปสูดดมอย่างหลงใหล กุหลาบสีขาวกลิ่นหอมเหมือนกับตัวเธอ...ผมจำมันได้เพราะผมปลูกมันเองกับมือเมื่อเดือนที่แล้ว ถ้าผมคิดถึงเธอผมจะกลับมาหากุหลาบต้นนี้บ่อย ๆ พอได้สูดกลิ่นใกล้ ๆ แล้วเหมือนดอกกุหลาบกำลังกระซิบบอกรักผมอยู่ ผมกำลังเคลิบเคลิ้มอยู่ในแว้งค์ แต่แล้วเสียงรถก็ดังเข้ามาซัดจังหวะ

พี่โซ่ค่อย ๆ เดินลงมาจากรถด้วยอาการเหนื่อยล้า อาจจะเป็นทั้งอาทิตย์ที่แกไม่ได้พักผ่อนเลยแม้แต่ชนิดเดียว ผมหันไปโบกมือทักทายและยิ้มให้ พี่โซ่เดินมาหาผมอย่างช้า ๆ แกชูปนมลงอย่างเห็นได้ชัด ไหลปลาร้าและโหนกแก้มโผล่ขึ้นมาให้เห็น แต่อีกไม่นานพี่โซ่คงจะกลับมากินอึมนอนหลับได้ ผมสัญญาว่าจะ

เอาข้าวและขนมหวานฝีมือแม่มาฝากบ่อย ๆ ครูบ่าจะกลับมาดูแลต้นไม้พวกนี้ให้ดังามเหมือนแต่ก่อน
อีกไม่นานทุกอย่างคงจะกลับมาเป็นเหมือนเดิม

“มารดน้ำต้นไม้ให้แม่เหวอ” พี่ไซ่ถาม

“ดอกไม้มันเหงา...ต้องการคนดูแล” ผมหันไปยิ้มให้

“แล้วครูบ่าเป็นไงบ้าง” ผมถามคำถามที่อยากรู้มาตลอด

“อาการดีขึ้นแล้ว แต่ตอนนี้ต้องให้อาหารทางสายยางอยู่ คงต้องรอคู่อีกสักอาทิตย์ สองอาทิตย์ว่าจะ
กลับมาฟื้นตัวที่บ้านได้ไหม” พี่ไซ่อธิบายให้ผมฟัง

ผมหันไปรดน้ำต้นไม้ต่อเหมือนเดิม สายตาเหลือบไปเห็นซากผีเสื้อแห้งที่นอนตายแน่นิ่งอยู่ข้าง
กระถางต้นแก้วสารพัดนึก ในใจก็นึกไปถึงเรื่องที่เราคุยกันเมื่อคราวก่อน

“ยังกลัวความตายอยู่ไหม” ผมหันกลับไปถามอีกครั้ง

“คงไม่แล้วแหละ” แกหันมาตอบ

“ทำไม”

“กลัวความตายพรากคนที่เรารักไปมากกว่า”

ผมปล่อยให้พี่ไซ่เข้าไปเก็บเสื้อผ้าในบ้านใส่กระเป๋า ก่อนที่มันจะค่าไปกว่านี้ ยังมีอีกหลายคืนที่พี่ไซ่
ต้องเหนื่อยแบบนี้อยู่ ส่วนผมยังคงยืนรดน้ำต้นไม้อยู่ต่อเหมือนเดิม แสงแดดค่อย ๆ ลับจากขอบฟ้าลงสู่
พื้นดิน ต้นกระถินการ์ตูนนี้ทำไมมันเขียวแจ่มกว่าใครเพื่อน ผมรดน้ำลงไปอย่างช้า ๆ มันเศร้าที่ผมมาดูแลมัน
ช้าไป หรือเศร้าเพราะคิดถึงใครบางคนกันแน่ะ ผมค่อย ๆ ก้มลงไปสูดกลิ่นหอมของมันเข้าจมูกอย่างทะนุ
ถนอม มือขวาถูกยกขึ้นมาป้องที่ปาก แล้วผมก็กระซิบข้างหูดอกไม้อย่างแผ่วเบา

“เดี๋ยวอีกหน่อยเจ้าของก็กลับมา”

เด็กชายคนสนิท

มีคนบอกว่าเวลาแห่งความสุขมักจะถูกพัดผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่วันเวลาแห่งความทุกข์มันจะผ่านไปอย่างเชื่องช้า ผมไม่เคยเชื่อจนกระทั่งได้กลับมาอยู่บ้านของตัวเอง เพราะตอนนี้ผมรู้สึกอยากกลับไปเรียนหนังสือเหมือนอย่างเดิมอีกครั้ง ครึ่งวันแรกผมหมดเวลาไปกับการเรียน ครึ่งวันที่เหลือผมกลับมาอนหลับให้เต็มอิ่ม ออกไปเจอคนแปลกหน้าบ้างอาทิตย์ละหนึ่งวัน ชวนพวกเขาพูดคุยในบทสนทนาแปลก ๆ บางคนที่ชอบผม เราอาจจะได้คุยกันมากขึ้น แต่บางคนที่ไม่ชอบ เราก็แค่หายหน้าหายตาจากกันไป เพียงไม่นานมันก็ผ่านพ้นเดือนไปอย่างง่ายดาย ผมทำแบบนี้จนกระทั่งผ่านมา 4 ปี เพราะตอนนี้แม้แต่เสียงบ่นของพ่อไม่กี่นาทีในทุกวัน ๆ เข้า ก็รู้สึกเหมือนมันยาวนานหลายชั่วโมง ปู่กับย่าทำตัวเหมือนกับเด็กอนุบาลจนบางครั้งมันทำให้ผมรู้สึกหงุดหงิดใจอย่างบอกไม่ถูก แม่อุ่นอยู่แต่กับการทำอาหาร เหมือนแม่กับข้าวให้คนกินทั้งหมู่บ้าน ผมส่งข้อความไปหาเธอทันทีที่เธอตอบกลับ แต่เธอจะส่งกลับมาหาผมหลังจากนั้น 2 ชั่วโมง...ทุกสิ่งทุกอย่างเชื่องช้าเหมือนโลกมันหยุดหมุน ตอนนี้ผมอยากเดินทางไปยังดาวมิลเลอร์กับคูเปอร์ และดอกเตอร์แบรนต์ ถ้าผมเชื่องช้าเหมือนกับคนอื่นบ้าง...บางที่ผมอาจมีความสุข

ที่ใคร ๆ นิยามความสุขกับความทุกข์เอาไว้ ผมว่ามันถูกครึ่งหนึ่ง ผิดครึ่งหนึ่ง...วันเวลาแห่งความทุกข์มันจะอยู่กับเราชั่ววินาทีมากกว่า

ผมหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดดูการแจ้งเตือนทุก ๆ 2 นาที มันไม่มีความเคลื่อนไหวมาหลายวันแล้ว การแจ้งเตือนล่าสุดบอกให้ผมรู้ว่าใครบางคนเกิดในเดือนนี้เมื่อ 3 วันก่อน ผมอยากบอกใครสักคนว่าผมเคยดูหนังเรื่อง Eternal Sunshine of the Spotless Mind มาแล้ว 10 รอบ แต่คงไม่มีใครอยากดูเป็นเพื่อนผม มี

ใครอยากออกไปท่องเที่ยวเหมือนคุณวอลเตอร์ มิตตี้ แบบผมไหม...ก็ไม่มี ผมอยากแนะนำเพลงเหตุผลของวง Buddhist Holiday ให้ใครสักคนฟัง แต่คงไม่มีใครรู้จัก ไม่มีประโยชน์ชวนกินข้าวประโยคไหนเจ็บปวดเท่ากับในเนื้อเพลง จะมอบความรัก ของวง YEW อีกแล้ว แต่ก็ไม่มีใครตื่นเต้นกับผมเลยสักคน ไม่มีใครสนใจในสิ่งที่ผมเป็น...ผมดูหนัง ฟังเพลงคนเดียวมานานเกินกว่าจะจำได้

ตอนนี้ผมมีเพื่อนในเฟซบุ๊ก 1,115 คน แต่เหมือนไม่มีใครเป็นเพื่อนผมจริง ๆ เลยสักคน

ผมใช้เวลา 5 นาที 44 วินาที ในการสูบบุหรี่หมด 1 มวน เพราะนั่นเป็นเวลาเพลง 04.00 A.M. ของวง Solitude is Bliss จะเริ่มเล่นตั้งแต่ต้นจนจบ...เย็นวันศุกร์ ผมรอคอยให้เธอกลับมาจากที่ทำงาน มีหลายสิ่งอย่างที่ผมเก็บไว้คนเดียวไม่ไหว ออกผมแทบจะระเบิดออกมาเป็นเสียง ๆ แค่มดต้องเล่าเรื่องแยะ ๆ ให้เธอฟัง แล้วทุกอย่างมันจะดีขึ้นเอง เพราะถ้าเธอบอกว่าเธอชอบหนังทุกเรื่องที่ผมพาไปดู ความทุกข์ใจทั้งหมดก็จะสลายหายไป ผมอยากให้เธอเลิกงานตอน 04.00 นาฬิกาของทุกคืนวันศุกร์...แล้วผมจะคุยกับเธอและเปิดเพลงนี้ฟังคลอเบา ๆ

ตอนนี้บุหรี่ยี่ห้อค่อนข้างของ...คืนนี้ผมนั่งฟังเพลงเดิมมาเกือบ 1 ชั่วโมงเต็ม

หลังจากที่ได้คุยกับพี่ไซ้เมื่อเดือนก่อน ผมก็แทบไม่ได้สร้างปฏิสัมพันธ์กับใครต่อใครอีกเลย...เมื่อก่อนเราทั้งคู่สนิทกันมาก เพราะผมเป็นเด็กตัวเล็ก ผอมแห้งแรงน้อย มีแต่หนังติดกระดูก ดังนั้นจึงไม่แปลกที่ผมจะถูกรังแกจากพวกเด็กจิ๊กโก๋ที่อยู่แถวละแวกบ้านบ่อย ๆ สิ่งที่ทำได้คือ ผมต้องให้พี่ชายที่อายุมากกว่าผม 5 ปี เป็นคนออกหน้าให้และเด็กแถวนั้นก็กลัวจนหวาด ผมเคยถามพี่ไซ้ว่า 'ทำยังไงให้เด็กพวกนั้นมันกลัวจนวิ่งหนีไปแบบนั้น' พี่ไซ้บอกกับว่าให้ทำเป็นใจดีสู้เสือเข้าไว้ 'จ้องเขาไปในดวงตาของพวกเขา มันทำให้มันรู้ว่าพวกเราไม่กลัว...ถ้ามันเข้ามา...พวกเราจะซัดมันให้หน้าหงาย'

ไม่รู้เหมือนกันว่าถ้าพวกนั้นกระโจนเข้ามาใส่จริง ๆ พี่ไซ้จะทำเหมือนอย่างที่พูดหรือเปล่า แต่ผมรู้สึกอุ่นใจมากเวลายืนอยู่ข้างหลังพี่ไซ้

“มาเล่นที่บ้านกับแม่ก็ได้ เดี่ยวทำกับข้าวกินเย็นนี้ด้วยกัน”

ผมก็ได้แต่บอกปัดไป เพราะยังไม่ค่อยกล้ามากเท่าไร

“ไปดื่มเหล้าบ้านตารกใหม่ แกเป็นคนตลกมาก”

ไม่เอาดีกว่า...ผมกินเหล้ากับคนแกไม่ค่อยถนัดสักเท่าไร

“เดี๋ยวพี่พาไปรู้จักเพื่อนใหม่...รู้จักห่วงใหม่”

ห่วงคือใคร...ผมไม่รู้จักเลย

แม้เมื่อก่อนพวกเราจะสนิทกันมากก็ตาม แต่ตอนนี้ผมโตขึ้นและขี้อายหนักกว่าเก่าหลายเท่า ทุกครั้งที่พี่ไซ้ชวนผมออกไปข้างนอกด้วยกัน มักจะโดนผมปฏิเสธตลอด อาจเป็นเพราะทุกวันนี้ไม่มีใครตามมารังควานผมเหมือนตอนเด็ก ๆ แล้ว หรืออาจเป็นเพราะผมเริ่มมองโลกคนละมุมกับพี่ไซ้ เพราะผมไม่ค่อยเห็น

ด้วยเท่าไรที่แกเอาแต่ขลุกอยู่กับพวกเด็ก ๆ วัยรุ่นแถวบ้าน ไม่รู้ว่าพวกนั้นจะพาพี่โซ่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดหรือเปล่า ครูบ้ำชอบมาบ่นให้แม่ของผมฟังบ่อย ๆ ว่าพี่โซ่ไม่ยอมโตเป็นผู้ใหญ่เสียที พี่โซ่เป็นหนุ่มใหญ่วัย 28 กะรัต แต่ตอนนั้นผมมองพี่ชายตรงหน้าเหมือนพวกเด็กจึกโก๋วัยรุ่นแถวบ้านที่จ้องทำร้ายผมเมื่อตอนเป็นเด็ก

ผมไม่ได้คุยกับใครในครอบครัวเลยสักคน ยกเว้นตอนถามแม่ว่ากินข้าวกับอะไรในทุก ๆ เช้าแค่นั้น พ่อจะเฝ้าทุกครั้งหลังพาปู่ไปอาบน้ำเสร็จ เท้าของพ่อคงเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น เพราะพ่อเตะทุกอย่างที่ขวางหน้าเสมอ ส่วนแม่ปิดปากเงียบไม่พูดอะไรเลย ผมไม่รู้ว่าแม่เป็นแบบนี้มานานแค่ไหน แต่ตลอดระยะเวลาที่กลับมาอยู่บ้าน ผมไม่เคยเห็นแม่ออกหน้าแทนพวกเราเลยสักครั้ง... ป่าวันนี้ก็เหมือนเช่นทุกวันนี้ แม่นั่งทำขนมอยู่เหมือนเดิม ในมือแม่ค่อย ๆ บีบขนมบัวลอยเป็นลูกกลม ๆ วางใส่บนถาด บัวลอยกลมสวยเหมือนกันทุกลูก แม่มือแม่จะสั่นไปด้วยความกลัว โชคดีที่ปู่กับย่าไม่รู้จักความกลัวอีกต่อไปแล้ว พ่อจึงไม่สามารถเข้าไปบั่นทอนจิตใจของพวกแกได้ นับว่ายังเป็นโชคดีที่ผมไม่เห็นรอยฟกช้ำบนร่างกายแม่ แต่ถ้าวันนี้พ่อเลือกที่จะอาละวาดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ผมเองนี่แหละที่จะจ้องเข้าไปในดวงตาของพ่อ... บอกว่าผมไม่กลัว... ถ้าพ่อคิดจะทำอะไร... ผมก็จะชั๊ดพ่อให้หน้าหงายเหมือนกัน

โชคร้ายจนมันตกอยู่ ผมเกลียดสนิมเขรอะ ๆ ที่เปื้อนมือเวลาหยิบมันขึ้นมา แม่บอกให้ผมเอาขนมบัวลอยไข่เต่าไปฝากครูบ้ำ คงเพราะเห็นผมขลุกตัวอยู่แต่ในห้องมาหลายอาทิตย์แล้ว ตอนนีพ่อนอนหลับอยู่ที่เปลหน้าบ้านด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ผมอยากไปเจอบ้ำกับพี่โซ่ แต่ที่ผมอดอดเพราะผมต้องออกไปเจอคนแปลกหน้าคนอื่นข้างนอกนั้น ระหว่างที่หยิบโชคร้ายจนขึ้นมาใส่ ในใจผมบอกกับแม่ว่า ‘ถ้าจักรยานโช้ตกกลางทาง... ผมจะโยนมันทิ้งอย่างไม่ใยดีเหมือนที่พ่อทำ แล้วผมจะเดินดับหายไป ไม่กลับมาอีกบ้านอีกเลย’

ช่วงเย็นแบบนี้เด็ก ๆ ออกมาวิ่งเล่นกันอยู่หน้าบ้านอย่างบ้าคลั่ง หมู่บ้านผมเหมือนมีประชากรเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ 2 เท่าตัว เพราะผมไม่เคยเห็นใครออกมาดูแลลูกหลานของตัวเองบ้างเลย ผมกลัวจะเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้น ถ้ามีรถราที่วิ่งไม่ดูตาม้าตาเรือมาทางนี้ และผมก็ไม่ชอบเด็ก พวกเด็กมันดื้อและเรียกร้องความสนใจ ถ้าในมือผมไม่ถือถ้วยบัวลอยไข่เต่าของแม่เอาไว้ ผมจะจอดรถจักรยานและเดินไปขู่ว่ารถตู้จับเด็กดี้อกำลังจะมาจับพวกแกไปเป็นตัวประกัน พ่อเคยขู่ผมแบบนี้บ่อย ๆ ตอนเป็นเด็ก แต่สมัยนี้คงไม่มีเด็กที่ไหนเชื่อเรื่องเหลวไหลทำนองนี้แล้ว ผมส่ายหน้าอย่างหัวเสียแล้วปั่นจักรยานต่อไปอย่างช้า ๆ ตาธรรกำลังนั่งกินเหล้าอยู่หน้าบ้านอย่างสบายใจ บางครั้งก็ตะโกนเสียงดังโหวกเหวกโวยวายออกมาไม่เป็นภาษา ผมยังไม่เคยเห็นแกออกไปทำงานทำการบ้างเลย วัน ๆ เอาแต่นั่งกินเหล้าแล้วก็หัวเราะเป็นบ้าเป็นหลัง ทำตัวเป็นตัวตลกให้พวกเด็ก ๆ นั่งขำ ผมจำได้ว่าแกมีหลานชายอยู่คนหนึ่ง แต่ผมไม่รู้จึกว่าเป็นใคร... ทำไมไม่มาดูแลตัวเองบ้างเลย

“เฮ้ย! จะไปไหนล่ะพ่อหนุ่ม” ตาธรรหันมาถามผมเหมือนที่ถามทุกคนที่ผ่านไปผ่านมา

ผมไม่ตอบอะไรแกเลยสักคำ เขาแต่ก้มหน้าก้มตาปั่นจักรยานต่อ... ในใจภาวนาอยากให้มีมันตกลงมาจริง ๆ

ครูบ้ายืนรดน้ำต้นไม้อยู่หน้าบ้านเหมือนทุกวัน ผมสีน้ำตาลายาวสลดยกลงมาถึงกลางหลังรับกับเสื้อสีครีมที่แฉะในวันนี้ได้ดี ผมยื่นถ้วยบัวลอยไข่เต่าให้ครูบ้าย่างช้า ๆ นี่เป็นครั้งแรกที่ผมยิ้มได้ในรอบหลายวัน ตอนแรกผมอยากจะทำคำถามที่เรียบง่ายที่สุดที่คนเราจะใช้ทักทายกันว่า 'สบายดีไหม' แต่ผมไม่ค่อยกล้าคุยกับครูบ้ายาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผมเลยตั้งท่าจะหันหลังกลับบ้าน

“แม่ทำมากฝากเธอ” ผมพยักหน้าตอบรับ แล้วชะงักหัวเข้าไปดูในบ้านของแก

“โซ่กำลังปลูกต้นไม้อยู่ เห็นบ่นหาเราบ่อย ๆ นู่น พวกนั้นกำลังงุ่นกันอยู่หลังบ้านตอนนี้”

ในบรรดาสวนต้นไม้ที่ปลูกอยู่ในบ้านครูบ้ายา ผมชอบดอกกุหลาบขาวมากที่สุด เพราะเวลาผมมองแล้วทำให้คิดถึงเธอ ยิ่งเวลาผมสูดกลิ่นเข้าไปให้ลึกเต็มปอด เหมือนความหอมมันไปเจือจางนิโคตินอย่างช้า ๆ แม้ผมจะชอบสูบบุหรี่ แต่ผมชอบกลิ่นหอมของกุหลาบขาวมากกว่า เวลาได้กลิ่นแล้วเหมือนเธออยู่ใกล้กับผมเข้ามา... ผมรักกลิ่นหอมของเธอ และชื่อเธอเหมือนกับดอกกุหลาบ

ผมรู้จักผู้ชายคนที่ติดสกินเฮดผิวขาวคนนั้น เหนือโซ่ ๆ แบบนั้นทำให้ผมคิดถึงเวลาพ่อทำงานกลางแจ้งในทุก ๆ วัน ถ้าพ่อไม่ติดเรื่องกินเหล้า ผมว่าพ่อเป็นคนขยันคนหนึ่งเลย ผู้ชายคนที่อยู่ข้างหน้ากำลังยกจอบขึ้นเหนือบ่า พร้อมสับลงไปบนพื้นดินที่พรมไปด้วยน้ำชุ่ม ๆ นั้นอย่างทะมัดทะแมง แต่ผู้ชายอีกคนผมไม่รู้จักเลย อาจจะเป็นคนหน้าตาดีมาก่อน แต่ผมก็ยังจำไม่ได้... ผู้ชายคนที่ผมยาวลงมาถึงหัวไหล่เหมือนเด็กวัยรุ่นแถวบ้านที่พี่โซ่มักจะคบหา แม้หน้าตาจะหล่อเหลาเอาการ แต่ท่าทางไม่ค่อยน่าไว้วางใจ เด็กผู้ชายคนนั้นกำลังนั่งงุ่นนับต้นไม้ที่วางเรียงรายอยู่เกือบ 30 ต้น ผมว่าผู้ชายคนที่ 2 นี้ น่าจะอายุน้อยกว่าพี่โซ่และผม

“อ้าว! ไปไหนมา” พี่โซ่หันขึ้นมาทักทายผม

ผมยกมือขึ้นไปสวัสดี “พอดีเอาของหวานมาฝากนะ... วันนี้แม่ทำบัวลอยไข่เต่า”

“พอดีเลย... เหนื่อย ๆ แบบนี้ได้กินของหวานก็คงดี” พี่โซ่หันมาทำท่าทำทางดีอกดีใจ

“เอ้อ! นี่หว่างนะ... พี่โซ่อยากให้อายุจุกกัน” แล้วพี่โซ่ก็ชี้ไปทางหว่าง

“สวัสดีครับพี่” แล้วหว่างก็หันมายิ้มแบ๊วให้ผม ผมรับไหว้และก็ส่งยิ้มให้ไปเล็กน้อย

เสียตายที่ผมไม่ค่อยเป็นคนช่างพูดมากเท่าไร หว่างเป็นเด็กผู้ชายอายุราว ๆ 18-19 ปี ผมดำขลิบยาวลงมาถึงกลาง ที่หว่างผมยาวแบบนี้ ผมเดาว่าหว่างคงไม่ได้เรียนหนังสือ หรือไม่ก็เลิกเรียนกลางคัน ท่าทางดูเหมือนจะไม่มีมิตรตอนผมเห็นครั้งแรก แต่หว่างสนุกสนานและชอบพูดจาขมุกขมู๋พี่โซ่ตลอด บางมุมเวลาที่หว่างยิ้มคล้ายกับตารอหัวเราะเวลาเขาเหมือนกัน บางทีอาจเป็นเด็กผู้ชายคนนี้แหละที่พี่โซ่สนิทด้วยมากที่สุด แต่ผมไม่ได้ใส่ใจมากนักนั้นสักเท่าไร... ตอนแรกผมจะขอตัวกลับบ้าน แต่คิดไปคิดมาอีกที... ผมยังอยากให้อายุจุกกุหลาบขาวอยู่ติดจุกแบบนี้ นาน ๆ

“มา...เหลืออะไรอีกบ้าง” ผมพูดพลางเดินเข้าไปจับด้ามจอบที่วางอยู่ข้าง ๆ

พีโซ่กับห้วงปลูกต้นไม้ไปทั้งหมดรวมกัน 23 ต้น ส่วนผมปลูกต้นไม้ไปได้แค่ 4 ต้นเท่านั้นเอง แต่หนึ่งในนั้นเป็นดอกกุหลาบขาวต้นใหญ่ ผมหวังว่ามันจะผลิดอกออกผลสวยงามเหมือนเพื่อน ๆ ของมันว่าง ๆ ผมจะกลับมาเยี่ยมชมผลงานชิ้นโบแดงชิ้นนี้บ่อย ๆ ถ้าผมได้มีโอกาสลงไปหาเธอที่กรุงเทพฯ ผมจะขอถือวิสาสะขโมยไปฝากเธอสักหนึ่งดอก...พีโซ่กับห้วงคะยั้นคะยอให้ผมไปนั่งเล่นที่บ้านตาธหลังจากปลูกต้นไม้เสร็จ ผมสายหน้าไม่เอาด้วย เพราะเมื่อตอนที่ซึรจจักรยานผ่านมา ผมทำเสียมารยาทกับแกเอาไว้ เลยไม่อยากกลับไปให้ชายชู้หน้าตัวเอง พีโซ่กับห้วงหันมาหัวเราะให้ผมกันใหญ่ แล้วห้วงก็ตอบคำถามให้ผมกระจ่างในความจริง

“ก็ผมเป็นหลานตาธนะพี”

ห้วงจัดแจงหาที่กินข้าวให้พวกเรากินกันในเย็นวันนี้ มันเป็นชั้นปูนเตี้ย ๆ ที่อยู่ติดกับผนังหน้าบ้าน ในขณะที่พีโซ่เดินเข้าไปทำอาหารอยู่ที่ครัวหลังบ้านกับตาธ ผมสังเกตเห็นว่ากระเบื้องที่บ้านตาธสีไม่เหมือนกัน ตอนแรกผมว่าจะถามห้วง แต่ผมยังเก้ ๆ กัง ๆ ไม่คุ้นที่สักเท่าไร เลยคิดว่าไม่ปรึกษาออกไปจะดีกว่า ผมนึกว่าเวลาตาธมาจะเป็นตาแก่นำรำคาญเหมือนกับคนอื่น ๆ ที่ผมเคยเห็น แต่แกมาแล้วน่ารัก หัวเราะเฮฮา ไม่เหมือนพ่อของผมเลยแม้แต่น้อย พีโซ่เป็นคนเลี้ยงเปียร์พวกเรา เพราะเห็นว่าเหนื่อยจากการปลูกต้นไม้มาตั้งแต่ช่วงบ่าย นอกจากนี้ยังมีข้าวเหนียวส้มตำ แกงโตปลาจากครุบ้ำ และบัวลอยไข่เต่าของแม่ผม...ผมไม่ได้กินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัวคนอื่นแบบนี้มานานมากแล้ว เสียงหัวเราะมันดังลั่น ไม่เจี๊ยบหอยเหมือนตอนที่นั่งกินอยู่บ้านตัวเอง นอกจากห้วงจะอายุละอ่อนกว่าทุกคนแล้ว คอของห้วงก็อ่อนไม่ต่างกัน ผมไม่ค่อยได้คุยกับใครมากนัก จึงอยากนั่งเจี๊ยบ ๆ ฟังคนที่เขาสนิทกันคุยกันดีกว่า...ผมเลือกนั่งตรงที่กระเบื้องมันสีไม่เหมือนใคร

“ผมจำพีได้ครับ...พีเพิ่งกลับมาอยู่บ้านโซ่ใหม่” ห่วงหันมาถามผม

ผมพยักหน้าตอบรับ

“ก็ว่าอยู่...ทำไมพีหน้าตาคุ้น ๆ”

ตัวห้วงเอนไปเอนมาเหมือนพัดลม

“ผมนะ...เป็นนักเลงตั้งแต่เด็ก ๆ เลยนะ...พีโซ่ชอบพาผมไปหาเรื่อง...พวกจ๊กโก่แถวบ้านยายศรี ผมเด็กกว่ามันตั้ง 5 ปี”

ผมหันไปมองหน้าพีโซ่ แล้วหลุดขำเบา ๆ

“แต่มีอยู่ครั้งหนึ่ง พี่นะ พีโซ่ใหม่ที่โดนพวกมันรังแก...ตอนนั้นพีตัวผอม ๆ ผมนี่อย่างฟู แกรมใส่แว่นเหมือนตอนนี้ด้วย”

ผมจำไม่ได้จริง ๆ เลยหันไปหาพีโซ่ แล้วแกก็พยักหน้ากลับมา

“แล้วเป็นยังไงต่อ” ผมอยากรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้น

“ทุกทีถ้าพี่ไซ่มา พวกมันจะวิ่งหนี...แต่วันนั้นมันดันพาลูกพี่มาด้วยนะสิ”

“แล้วทำไมพี่นี่” ผมถามต่อด้วยความสงสัย

“ผมก็ท่องเอาไว้ในใจว่า...จ้องเขาไปในดวงตาของพวกมัน ทำให้มันรู้ว่าพวกเราไม่กลัว...ถ้ามันเข้ามา...พวกเราจะซัดมันให้หน้าหงาย”

แล้วห้วงยกแก้วขึ้นมากลจกจนหมด

“สรุปวันนี้เป็นไง” ผมเริ่มสนุกกับเรื่องที่ห้วงเล่า

“ก็เลอะนะสิ...ผมวิ่งเข้าไปซัดพวกมันก่อนเพื่อนเลย...แถมผมซ้าเป็นอาทิตย์...ส่วนพี่ แวนข้างซ้าแยก...หนักหน่อยก็พี่ไซ่...แขนหัก...ต้องได้เข้าเฝ้ากอยู่โรงพยาบาลหลายเดือน”

ผมหันไปทำหน้าที่ไม่ยอมยกเชื้อใส่พี่ไซ่ แต่พี่ไซ่นั่งขำ

“มา!! ไปกิน” ผมพูดขึ้นเสียงดัง

“ไปไหน” ห้วงหันมาถาม

“ไปอัดหน้าพวกแม่ให้หงายเจ็บไปเลย” แล้วผมก็หัวเราะออกมา

“ผมจะซัดมันให้เหมือนกับเปียร์แก้วนี้เลย”

แล้วพวกเราก็ทั้ง 3 คนก็ชนแก้วฉลองกับเรื่องราวของวันวานอยู่พักใหญ่ ห้วงเมาหนักและหลับฟูบลงตรงนั้นจนพี่ไซ่ต้องพาน้องไปเข้านอน ผมมองตามเข้าไปในบ้าน...คิดในใจเสมอว่า ผมไม่ลังเลใจอีกเลยถ้าต้องยืนอยู่ข้างหลังพี่ไซ่อีกครั้ง

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมกลับบ้านดึกสุดตั้งแต่กลับมาอยู่ที่นี้ อาจเป็นเพราะผมไม่เคยได้ออกไปไหนเลยด้วยส่วนหนึ่ง แม่กำลังยืนล้างจานอยู่ที่ห้องครัวอย่างเงียบ ๆ ตั้งแต่กลับมาอยู่บ้านผมไม่ค่อยได้พูดคุยอะไรกับแม่มากนัก วันเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า มีเป็นหมื่นเป็นแสนนาที่ที่ผมเลือกจะพูดได้ แต่ผมก็เลือกที่จะไม่พูด

“วันนี้กินข้าวกับอะไร” ผมถามแม่ที่กำลังก้มล้างจานอยู่

“ไข่เจียวชะอมกับน้ำพริกกะปินะ ไปกินข้าวบ้านครูบ้ามาหรือ” แม่หันมาถาม

“บ้านตาจร เปื่อผีมือแม่แล้ว” ผมหันไปยิ้มให้แม่เบา ๆ และแม่ก็ยิ้มตอบกลับมา

“ผมดื้อหรือเปล่าตอนเด็ก ๆ” ผมหันไปถามแม่

“ไม่ค่อยดื้อมากเท่าไรหรอก ลูกไม่ค่อยชอบสูงส่งกับใคร” แม่พูดไปยิ้มไปเหมือนดีใจที่ได้คุยกันวันนี้

“ตอนเด็ก ๆ ผมเคยทำแว่นตาแตกใหม่...ถามจริง ๆ” ผมอยากรู้ว่าที่ห้วงพูดเป็นความจริงไหม

“เคยสิ...ตอนลูก 12 ปี” แม่พยักหน้า

“แม่ไม่ดุหรือ” ผมสงสัย

“แม่ไม่รู้ว่าทำไมแว่นตามันถึงแตก ลูกไม่เคยบอก...เลยไม่รู้จะดุขอหาไหนดี” ผมไม่รู้ว่าแม่พูดจริงหรือพูดเล่น

“แต่ตอนนี้ผมจำได้ละนะ” ผมหันไปยกคิ้วให้แม่

“แล้วแว่นมันแตกยังไง” แม่ยังคงก้มหน้าก้มตาล้างจานต่อ

“ความลับ” ผมส่ายหน้า

“แต่แม่รู้ว่าพี่โซ่แขนหัก เข้าเฟือกเป็นเดือนเพราะอะไรแล้วกัน” แล้วแม่ก็หันมายกคิ้วให้ผม

ตอนนี้เป็นคืนวันศุกร์ของเดือนสิงหาคม ผมเล่าเรื่องแยะ ๆ ให้เธอฟังมาหลายอาทิตย์มากเกินไปแล้ว ทั้งที่เธอก็เจอเรื่องเหนื่อยหน่ายมาไม่ต่างจากผมเลยแม้แต่น้อย ผมอยากให้เธอผ่อนคลายเหมือนที่ผมได้ กลืนดอกกุหลาบขาวในวันนี้... ผมเล่าว่าตอนเด็กผมมีคาถาประจำใจอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าใช้แล้วมันจะปลอดภัยกับชีวิต แล้วผมยังบอกเธ่อีกว่า ถ้ามีใครมาจับเธอ ผมจะซัดมันให้หน้าหงายไปเลย ผมเล่าว่าเมื่อ อาทิตย์ที่แล้วผมอยากโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น แต่ตอนนี้ได้กลับไปเป็นเด็กมันก็ไม่ได้แย่สักเท่าไร ผมบอกว่า ถ้าดอกกุหลาบขาวที่ผมปลุกมันเติบโตขึ้น แสดงว่าความรักของเราจะยั่งยืน แต่ถ้าดอกกุหลาบขาวมันเหี่ยวเฉา แสดงว่าความรักของเราจะสูญสลาย

และท้ายที่สุดผมบอกกับเธ่อว่า... ผมมีเพื่อนใหม่แล้วหนึ่งคน

เหตุผลของการกลับบ้าน

ผมตื่นลืมตาขึ้นมาในเช้าวันเสาร์แรกของเดือน คนเราจะกลับบ้านได้มีด้วยกันหลายเหตุผล เด็ก ๆ กลับบ้านมาเพื่อกอดพ่อแม่ ทานอาหารอร่อย ๆ และนอนหลับเพื่อการเจริญเติบโต วัยรุ่นกลับบ้านมาเพื่อนอนหลับและออกไปสนุกกับชีวิตต่อ แต่ผู้ใหญ่กลับบ้านมาเพื่อนอนหลับพักผ่อนจริง ๆ ส่วนวัยชราคงกลับบ้านมาเพื่อพักผ่อนจากการใช้ชีวิตอันยาวนาน... ผมเป็นชายหนุ่มอายุ 23 ปี ที่ช่วงวัยคาบเกี่ยวระหว่างจะออกไปสนุกหรือกลับมาพักผ่อน บางทีผมก็คิดว่าผมใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยคุ้มเสียจนผมเหมือนชายแก่อายุ 90 ปี แต่บางทีผมก็เหมือนเด็กอายุ 4 ขวบ ผมไม่เคยได้ทำอะไรเลยตลอด 4 ปีที่ผ่านมา... ผมตื่นลืมตาขึ้นมาในเมืองใหญ่ ออกไปทำหน้าที่ กลับมาพักผ่อนในทุก ๆ วัน และออกไปสนุกกับชีวิตบ้างเป็นครั้งเป็นคราว ชีวิตผมไม่หิวหรือน่าสนใจเหมือนใครเขา... ตอนนี้ผมเพิ่งกลับมาอยู่บ้านได้แค่ 7 วัน

แม้ผมจะยังหาเหตุผลที่กลับมาอยู่บ้านยังไม่เจอ... แต่หวังว่าไม่นาน ผมจะค้นพบตัวเองในเร็ววัน

ผมเคยไปอ่านเจอในอินเทอร์เน็ตมาว่า ช่วงระยะเวลา 1 ปีหลังจากเรียนจบชั้นมัธยมหรือจบมหาวิทยาลัย เด็กต่างประเทศจะนิยมกลับบ้านมาพักผ่อนเพื่อค้นหาสิ่งที่ตัวเองมีความสุขจริง ๆ อาจเป็นการค้นหาสิ่งที่ชื่นชอบ อยู่กับตัวเองให้มากขึ้น หรือเรียนรู้ชีวิตก่อน หลังจากนั้นพวกเขาจะเริ่มออกจากรังและไปทำตามหน้าที่ของตัวเองต่อ... ผมเองก็มีแนวคิดที่ไม่แตกต่างจากนี้ไปมากสักเท่าไร แต่ผมยังไม่รู้จะเริ่มต้นจากตรงไหนก่อนดี ผมอยากไปเที่ยวให้ครบทั่วทั้งจังหวัดในประเทศ อยากไปทานอาหารในร้านอร่อย ๆ อยากทำอาชีพเสริมในสิ่งที่ตัวเองรัก น่าเสียดายที่มันไม่มีอาชีพนักดูหนังฟังเพลง ที่ทำได้คือ ผมอาจจะแค่อยากนอนดูหนังอยู่บ้านเฉย ๆ ตลอดทั้งวันทั้งคืน ไม่รู้ว่าครอบครัวของผมจะมองมันเป็นการ

พักผ่อนหรือเสียเวลาชีวิตไปวัน ๆ แต่ผมก็เลือกจะไม่บอกใครเรื่องนี้ เพราะตลอดชีวิตที่ผ่านมาไม่ค่อยมีใครฟังผมมากนัก...หรือเป็นเพราะผมไม่เคยพูด

ผมปิดหน้าต่างเว็บไซต์ Gap Year ก่อนจะเปิดหน้าต่างเว็บไซต์หางานต่อ

ท้องฟ้าจะคำรามได้น่ากลัวที่สุดตอนต้นฤดูฝน แต่ผมไม่เห็นฝนเลยสักหยดตั้งแต่เริ่มเข้าเดือนกรกฎาคมมา เข้านี้ปุ้กกำลังนั่งถอนต้นไม้ใบหญ้าอยู่หน้ารั้วบ้านอย่างเอาเป็นเอาตาย ผมไม่เคยเห็นใครพยายามตั้งหน้าตั้งตาเท่านี้มาก่อน ตัวของปุ้ก็เอนดินเต็มไปหมด เหงื่อไหลหยดจากหน้าไหลอาบแก้มลงมารวมกันเป็นหยดน้ำเล็ก ๆ อยู่ที่ปลายคาง แม้ตอนเช้าอากาศกำลังเย็นสบาย แต่ปุ้กำลังทำตัวเองลำบาก...พ่อกำลังเดินมาด้วยท่าทางหงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัด ในมือพ่อถือขวดเหล้าที่กินค้างไว้ตั้งแต่เมื่อวาน ในนั้นเหลือเหล้าอยู่แค่ก่อนขวด ปุ้ยังคงก้มหน้าก้มตาดึงต้นหญ้าแต่ละต้นขึ้นมาอย่างช้า ๆ พ่อใช้แขนข้างขวาตีกระซวกปุ้ขึ้นมาอย่างแรง ปุ้เสถลาไปตามแรงดึงของแขนที่มีกล้ามเนื้อมัด ๆ ของพ่อ เสียงของปุ้ร้องออกมาจับใจความไม่ได้ แต่ผมว่าปุ้คงจะสบถอะไรบางอย่างออกมาเหมือนที่พ่อเคยพูดบ่อย ๆ แล้วปุ้ก็ใช้แรงที่มีทั้งหมดสะบัดออกจากมือของพ่อ...ปุ้ลงไปนั่งถอนต้นหญ้าต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่พอกำลังโมโหสุดขีด

เบรียะ!!! เสียงพ่อโยนขวดเหล้าใส่กับกำแพงรั้วที่อยู่ข้างบ้าน พ่อหายใจฟืดฟิดอยู่ 2-3 ที แล้วก็เดินจากไปโดยไม่หันหลังกลับ

สีแดงของพ่อมาจากเลือดที่ไหลอาบข้อมือลงมา แต่สีแดงของปุ้มาจากรอยข้ำที่โดนบีบเมื่อครู่

ส่วนยายยังนั่งอยู่ที่ม้าโยกตรงระเบียงหน้าบ้านไม่ไปไหน สายตาของย่าเหม่อลอยออกไปบนท้องฟ้า นั่น...ผมเกลียดท้องฟ้า เพราะมันว่างเปล่าไร้ประโยชน์ ย่าเอาแต่มองขึ้นไปข้างบนนั่นแล้วยิ้มเหมือนคนไม่มีสติ ผมอยากให้ย่าลองมองลงมาข้างล่างนี้ว่ามันมีอะไรเกิดขึ้น มองไปที่พอกับปุ้ พวกเขาปฏิบัติต่อกันเหมือนไม่ใช่พอกับลูก ย่าจะได้เห็นความเป็นไปในครอบครัวพวกเราว่ามันแย่มากแค่ไหน...ผมอยากให้ย่าเป็นเหมือนเมื่อก่อน ตอนที่ย่าจำทุกอย่างได้ ย่าคงจะทำตัวมีประโยชน์กว่านี้ ถ้ามาปรามลูกชายกับสามีตัวเองได้ หรือย่าจะออกไปดูดวงมั่ว ๆ อะไรนั่นของแกข้างนอกก็ยิ่งดีกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ อย่างน้อยก็ไม่ต้องมาดูอะไรบ้านทอนจิตใจเหมือนผม...ตอนเด็ก ๆ ผมไม่น่าจะเชื่อเรื่องลายมือบาบอนั้นเลย จนป่านนี้มันก็ยังไม่มีอะไรจริง ถ้าเป็นไปได้วันพรุ่งนี้ผมอยากให้ฝนตกลงมาแรง ๆ พ่อและปุ้จะได้แยกออกจากกันโดยไม่ต้องลงไม้ลงมือ ส่วนย่าก็จะไม่ได้มานั่งเหม่อลอยอยู่ม้าโยกหน้าระเบียงบ้านเหมือนคนไร้สติแบบนี้อีก

ส่วนแม่ทำกับข้าวอยู่ในครัวเหมือนเดิม หนูแม้อย่างดีว่าปุ้กับย่าอยู่มาก แต่แม่ทำเหมือนไม่ได้ยินเสียงทะเลาะกัน ตาแม่อีกยังมองเห็นชัดเจน แต่มองข้ามความรุนแรงที่เกิดขึ้น แม่เฉยเมยกับสิ่งที่เกิดขึ้นในครอบครัวเราตลอดหลายปีที่ผ่านมาได้อย่างไร แม่สนใจแต่มื้ออาหารในแต่ละวันว่ามันจะออกมาอร่อยมากแค่ไหน...ผมอยากถามคำถามหลายอย่างกับแม่เหลือเกิน ปุ้กับย่าเป็นโรคห่าเหวอะไร ทำไมไม่เหมือนกับคนแก่บ้านคนอื่นเขา พ่ออายุเกินมาครึ่งชีวิตแล้ว แต่ทำไมยังทำตัวเหมือนวัยรุ่นเล่นตลอดเวลา แล้ว

แม้มีอะไรติดอยู่ที่ปาก ทำไมไม่ยอมพูดอะไรออกมาสักอย่าง ทำไมครอบครัวเราต้องมาเจออะไรแบบนี้...
ทำไมต้องเป็นผมทุกที

ปกติบนโต๊ะอาหารยามเย็นจะเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและบทสนทนาของคนในบ้าน ทุกคนจะเล่าเรื่องที่ผ่านมามาตลอดทั้งวันให้กันและกันฟัง แต่โต๊ะอาหารยามเย็นของผมมันเต็มไปด้วยความอึดอัด ทุกคนปิดปากเงียบไม่พูดไม่จา นอกจากเสียงซอคนที่กระทบกับจานข้าว ผมก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกเลย... ผมคิดถึงตัวเองเมื่ออาทิตย์ก่อน ๆ ตอนที่อยู่มหาวิทยาลัย แม้ผมกินข้าวคนเดียวทุกวัน แต่อาหารอร่อยถูกปาก และผมมีความสุขทุกครั้ง... ตอนนี้ผมได้กินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัว อาหารวางอยู่เต็มโต๊ะ แต่ทำไมผมทุกข์ทรมาน

ช่วงเวลาที่ผมพอจะมีความสุขได้มันช่างน้อยนิดเหลือเกิน เพราะหลังจากเรียนจบเธอไม่ได้ตั้งใจจะกลับบ้านมาพักผ่อนเหมือนกับผม โชคดีที่ทางบริษัทของเธอที่เคยฝึกงานตอนปี 4 ขอซื้อตัวเธอไปทันที หลังจากเธอเรียนจบ ตอนนี้เธออายุมากกว่าผม 2 ปี และมีหน้าที่การงานรองรับ ตอนแรกผมดีใจกับอนาคตอันสวยหรูของเธอ เธอกลายเป็นหน้าครอบครัวเต็มตัวแล้ว เพราะสูญเสียคุณพ่อไปตั้งแต่มดเด็ก แต่ผมเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ ผมยังหางานทำไมไม่ได้ตลอดระยะเวลาที่กลับมาอยู่บ้าน ที่บอกกับตัวเองว่าผมอยากใช้ระยะเวลาช่วง 1 ปีในการพักผ่อน บางทีมันอาจจะเป็นอย่างที่คนอื่นชี้แจงอย่างผมไม่ลงมือทำอะไรสักอย่างเฉย ๆ ก็ได้... ตอนนี้เธออยู่ห่างออกไปหลายร้อยกิโลเมตร ผมมีสิทธิ์ได้คุยกับเธอไม่เกินวันละ 3-4 ประโยค ผมขอร้องอ้อนวอนให้เธออยู่กับผมให้นานกว่าเดิมในเวลาที่ผมอ่อนแอแบบนี้ เธอพยายาม แต่หน้าที่การงานต้องมาก่อน ผมเห็นแก่ตัวและโกรธเธอเป็นพื้นเป็นไฟ ผมบอกเธอว่า 'ฉันรักก็คุยกันแค่วันศุกร์ก็พอ' ผมยื่นคำขาดแบบนั้นไป เธอเหมือนจะไม่ยอม แต่พอเห็นอาการโกรธของผมแล้วเธอก็ไม่ปรึกษาอะไร... บางทีผมอาจซึ่มซับนิสัยของพ่อเข้าสู่ตัวเองที่ละนิด ๆ

ไม่แน่ใจตัวเองเหมือนกันว่าผมโกรธจริงหรือเปล่า หรือบางทีผมแค่อยากใช้เวลาที่เหลือคุยกับใครสักคน

ในโทรศัพท์ของผมมีรูปในอัลบั้มอยู่ทั้งหมด 1,942 รูป เพลงที่ฟังล่าสุดคือเพลง 04.00 A.M. ของวง Solitude is Bliss ผมได้ฟังครั้งแรกตอนที่อยู่กับเธอในห้องเมื่อเดือนที่แล้ว บนหน้าเฟซบุ๊กไม่มีอะไรน่าสนใจเลย ผมตัดพ้อชีวิตไปเมื่อ 2 วันที่แล้ว แต่ไม่มีใครมาแสดงความคิดเห็น อันที่จริงไม่มีใครให้ความสำคัญกับชีวิตของผมมานานมากแล้ว ทุกคนดูมีความสุขกับชีวิตในแบบของตัวเอง บางคนนอนกับผู้หญิงอีกคนบนเตียง แต่ก็ยังมีเวลาไปโพสต์บอกรักผู้หญิงอีกคนปานจะกลืนกิน บางคนโพสต์ดีใจที่สอบติดมหาวิทยาลัยสักแห่ง ผมเองก็เคยสอบติดและเรียนมาจนจบ แต่ผมไม่ได้ดีใจอะไรออกนอกหน้านอกตามากขนาดนี้ บางคนมัดแต่โพสต์รูปเงินเดือนเดือนแรกที่ได้ด้วยน้ำพักน้ำแรง ผมว่าเขาควรตั้งหน้าตั้งตาทำงานอย่างเต็มที่ดีกว่า แค่นั้นพวกเขายังไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตเลยแม้แต่คนเดียว... ผมเป็นหน้าหน้าให้กับ

ความสุขจอมปลอม ชีวิตพวกเขาไม่ต่างจากผม แค่เขาเลือกแสดงออกในด้านที่ดี ๆ กันเท่านั้น ผมพิมพ์ข้อความส่งท้ายลงไป มันเป็นเรื่องสั้น ๆ แต่ครอบคลุมความรู้สึกทั้งหมดของผม ผมก็กดโพสต์ลงหน้าไทม์ไลน์...หวังว่าโพสต์นี้จะเป็นการเคลื่อนไหวสุดท้ายของผม

‘ชีวิตแม่งบัดซบ’

คงไม่มีใครมาแสดงความคิดเห็นเหมือนเช่นเคย...เพราะผมตั้งค่าการมองเห็นแค่ผมคนเดียว

พีโซ่ยังคงทักข้อความมาหาผมบ่อย ๆ ตั้งแต่ได้ยินข่าวว่าผมกลับมาบ้านตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว แอบอกให้ผมไปกินข้าวที่บ้านกับครูป้าและลุงพาด้วยกัน แต่ผมบอกว่า ‘ผมไม่สบาย...ขอตัวพักผ่อนสักอาทิตย์ก่อน’ ผมออกไปใช้ชีวิตและแสร้งปั้นหน้าว่ามีความสุขไม่ได้ ผมไม่อยากเดินออกไปข้างนอกนั่นแล้วเห็นว่าพีโซ่ทำตัวเหมือนเด็กอมมือไปวัน ๆ เหมือนที่ป้าเคยพูดเรื่องนี้ให้แม่ฟังบ่อย ๆ แล้วผมก็ได้ยิน ผมอยากให้พีโซ่หาแฟนเป็นตัวเป็นตนสักที จะได้ไม่ต้องไปมั่วสุมกับพวกเด็กซี้ยาแถวบ้านแบบนั้น พวกนี้มันอันตราย ไม่รู้วันดีคืนดีพวกมันอาจจะพาไปทำในสิ่งที่เลวร้ายก็ได้ ผมอยากแนะนำข้อนี้ให้พีโซ่มาก แต่คงไม่มีใครฟังเด็กอายุ 23 ที่ยังไม่มီးอะไรเป็นของตัวเองสักเท่าไร ถ้าวันนี้พีโซ่ส่งข้อความทักมาหาผมอีก ผมจะตอบกลับไปว่าขอเวลาพักผ่อนสักเดือนหนึ่ง

ทุกเช้าวันอังคารและบ่ายของวันพฤหัสบดีจะทักมาหาผมตลอด ช่วงนี้เธอจะเล่าเรื่องที่มหาวิทยาลัยให้ฟัง บอกว่ามีใครคนอื่นเข้ามาหาเธอ แต่เธอไม่สนใจและจะบล็อกด้วยกับผมตลอดไป ผมรู้จักกับเธอไม่นานมากนัก เลยไม่รู้ว่าเธอพูดจริงหรือแค่เอาใจ แต่หัวใจของผมตอนนี้มันเลือนลอย ไม่ได้ฟังเรื่องเล่าของเธอเลยแม้แต่บ่อย...ผมมีเรื่องเครียดแทบทุกวัน แต่ไม่ยอมเล่าให้เธอฟังแม้แต่นิดเดียว เธอเป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบเกินกว่าจะฟังเรื่องแย่ ๆ ของผม ครอบครัวของเราห่างไกลกันลิบลับและผมไม่อยากให้เธอมาจมปลักอยู่กับผม...บางทีผมอยากให้เธอลองคุยกับผู้ชายคนอื่นดู

ผมคิดผิดไปที่บอกเธอไปอย่างนั้น...ผมอยากคุยกับเธอทุก ๆ วันเหมือนอย่างเดิม แต่ไม่ใช่เธอคนที่อยู่ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี

คืนนี้ผมกำลังดูบไล์หน้าตัวเองในกระจกบานใหญ่ หัวของผมฟูเหมือนกองหญ้าที่ปลูถอนทิ้งไว้หน้าบ้าน หูของผมกางออกเหมือนปีศาจ เวลาสวมแว่นตาผมเหมือนเด็กเอ๋อที่ถูกรังแกบ่อย ๆ ตอนเด็ก ผมถอดแว่นตาออกอย่างเชื่องช้า เงามันในกระจกมันมืดมัวจนมองไม่เห็นว่าเป็นใคร เวลาผมมองแสงไฟมันเห็นสลับ ๆ เป็นวงกลมดวงใหญ่ เหมือนตาผมมีบอดไปชั่วขณะ ผมมองเธอไม่ชัดเวลามีเซ็กซ์กันตอนกลางคืน แต่แว่นของผมมันทำให้เธอจู้จี้จุกจิก ผมเลยยอมถอดมันออกมา แม้ผมจะอยากเห็นเธอมากแค่ไหน ร่างกายของผมชုပ်ผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก รอยแผลเป็นมันเป็นจุดต่าง ๆ ไปทั่วร่างกายจนผมไม่กล้าถอดเสื้อเวลาอยู่กับคนหมู่มาก นั่นอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้ผมชอบใส่แค่เสื้อกล้ามและกางเกงในเวลาผมอยู่ตัวคนเดียว มือของผมไม่หยาบกระด้าง แต่มันเหลืองและเต็มไปด้วยกลิ่นบูหรี ผมเหมือนไอ้พิการคนหนึ่งที่ทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ...ผมค่อย ๆ หยิบแว่นตากลับมาใส่ดังเดิม

ยิ่งผมมองเห็นตัวเองชัดมากขึ้นเท่าไร...ผมยิ่งสมเพชตัวเองมากขึ้นเท่านั้น

บุหรี่ยี่สิบซองถูกหยิบขึ้นมาสูบ ผมผ่อนลมหายใจเข้าอย่างช้า ๆ พยายามสูดควันบุหรี่ยี่สิบซองเข้าไปให้เต็มปอด กลั้นหายใจเอาไว้ให้นานที่สุด ปากผมแน่นแน่นไม่ให้มีอากาศเล็ดลอดออกมา จมูกผมค่อยพ่นควันออกมาอย่างช้า ๆ ควันบุหรี่ยี่สิบซองหายไปบนอากาศ แต่จิตใจของผมล่องลอยไปเหนือชั้นบรรยากาศ คงไม่มีสิ่งมีชีวิตไหนในจักรวาลที่ทำให้ผมหายใจได้ ผมไม่อยากจะรู้จักผู้คนที่ต่อไป การสร้างความสัมพันธ์มันยุ่งยากและทำให้ผมเจ็บปวด แต่เวลาผมสูบบุหรี่มันทำให้ผมเลิกคิด...แม้ควันบุหรี่ยี่สิบซองจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย ผมก็ยินดี...เพราะบางทีผมก็กำลังเกลียดร่างกายของผมอยู่เหมือนกัน

เข้านี้ฝนตกหนักอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน อาจเป็นเพราะผมเคยภาวนาทิ้งเอาไว้ตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว หรืออาจเป็นเพราะหน้าฝนกลับมาจากพักร้อนเสียที ท้องฟ้าคำรามน่ากลัวเหมือนฝนแรกในทุก ๆ ปี เม็ดฝนตกลงมากระทบหลังคาเสียงดังเหมือนฟ้าผ่า ถ้าพ่อโยนขวดเหล้าใส่กำแพงอีกครั้งผมไม่มีทางรู้ได้เลย แต่ตอนนี้มีสิ่งที่สำคัญกว่าเหล้าของพ่อมาก...ผมไม่รู้ว่าปู่มองเห็นความอันตรายของพายุที่โหมกระหน่ำหรือเปล่า ปู่จะรู้ไหมว่าปู่ไม่มีทางทำสวนตอนน้ำท่วมได้

ฝนตกลงมาชำระร่างกายของปู่จนหนาวสั่น แต่มือของปู่ก็ยังคงเต็มไปด้วยโคลนตมที่ปู่คว้าขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่า หน้าที่กองเอาไว้ไหลกระจัดกระจายไปทั่วบริเวณ น้ำเริ่มท่วมขังจนมิดข้อเท้าของปู่ที่นั่งติดกับพื้นดิน พ่อไม่ทำอะไรเหมือนคราวก่อน เขาแต่ยืนนิ่ง ๆ ก้มหน้าสงบสติอารมณ์อยู่อย่างนั้น พ่อคงขำวงขวดเหล้าไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พ่อทำลายข้าวของเป็นครั้งที่ 2 ในรอบ 3 อาทิตย์แล้ว ผมรีบจ้ำจ้วงตากฝนเข้าไปพุงตัวปู่ขึ้นมาอย่างช้า ๆ ตัวของปู่สั่นเทาไปด้วยความหนาว เท้าทั้งสองข้างจมอยู่ในโคลนลึกเกือบครึ่งไม้บรรทัด ผมและปู่พากันเดินเข้าบ้านด้วยความหนาวสั่นและความกลัว แต่พ่อยังยืนอยู่ตรงนั้นเหมือนเดิม

ท้องฟ้าหน้าฝนมันช่างโหดร้าย...เสียงดังเกิดขึ้นอีกครั้ง แต่พ่อไม่มีขวดเหล้าให้ขำวงอีกแล้ว

ผมรีบพาปู่ไปอาบน้ำ ขณะที่ผมกำลังเช็ดหัวที่เปียกโชกอยู่ที่ริมหน้าต่างของห้องครัว พ่อยืนอยู่อย่างนั้นมาเกือบ 5 นาทีแล้ว ผมกะว่าจะรออีก 1 นาที ถ้าพ่อยังไม่กลับบ้าน ผมจะเดินออกไปตามแล้วบอกกับพ่อว่า 'ผมไม่เคยเห็นพ่อคนไหนทำตัวเหมือนเด็กขนาดนี้มาก่อน'

แต่แล้วพ่อก็เดินไปข้างกำแพงอย่างช้า ๆ เศษแก้วแตกมันกระจัดกระจายไปทั่วบริเวณ พ่อยืนก้มมองดูผลงานของตัวเองอย่างเงิบ ๆ แล้วพ่อก็ก้มลงไปนั่งยอง ๆ กับพื้นเหมือนที่ปู่ทำ มือพ่อหยิบเศษแก้วที่ละลายขึ้นอย่างช้า ๆ ใส่ถุงดำตรงข้างถังขยะ เสียงฟ้าคำรามและฝนโหมกระหน่ำลงมาแรงกว่าเดิม แต่พ่อยังทำเหมือนไม่ได้ยิน หยอดฝนตกลงมาเข้าตาอาจทำให้พ่อมองเห็นไม่ถนัด มือที่จับเศษแก้วของพ่ออาจไปถูกส่วนที่คมกริบ...ผมไม่ได้คุยกับพ่อเลยตลอดระยะเวลาที่กลับมาอยู่บ้าน แต่ตอนนี้ผมอยากตะโกนให้พ่อกลับบ้านมาบ้านเสียก่อน

“ออกมาทำไม ฝนตกแรงขนาดนี้” พ่อหันขึ้นมาจ้องหน้าผมเขม็ง
ผมไม่พูดอะไร เอาแต่ก้มหน้าก้มตาเก็บเศษแก้วที่กองอยู่ข้างกำแพง แต่ในใจผมกำลังตอบคำถาม
ของพ่ออยู่

‘เพราะผมไม่อยากให้มือพ่อมีแผลเป็นเพิ่มขึ้น’

คืนนี้ผมสูบบุหรี่หมดไป 2 มวน มวนแรกหลังจากที่เก็บเศษแก้วแตกที่ข้างกำแพง มวนหลังหมดเมื่อ
สักครู่นี้ ผมยืนอยู่ริมหน้าต่างในห้องนอนของตัวเอง เหม่อมองขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างที่ย่าเคยทำ ผม
มองเห็นความสิ้นหวังอยู่ข้างบนนั่น...หลายคนกลับบ้านด้วยเหตุผลที่ต่างกัน เด็ก ๆ นอนหลับพักผ่อน
เพื่อให้ร่างกายเจริญเติบโต วัยรุ่นนอนหลับเพื่อที่จะได้ออกไปสนุกกับชีวิต วัยทำงานต้องการพักผ่อนอย่าง
เป็นจริงเป็นจัง และวัยชราต้องการพักผ่อนจากชีวิตทั้งหมด...ผมนึกย้อนถึงเหตุการณ์วันแรกที่กลับมาอยู่
ที่นี่ใหม่ ๆ ผมเป็นใคร...ทำไมผมหลับไม่เต็มอิ่มแม้แต่คืนเดียว

บางที่...ที่ผมกลับมาอยู่บ้าน อาจเพราะผมไม่มีที่ไป

ระยะแรกของการพักยาว

ผมตื่นขึ้นมาตอน 04.00 นาฬิกาของเช้าวันศุกร์ ภายใต้อุณหภูมิของห้องนอนที่เย็นสบาย ๆ เธอยังนอนหลับอยู่ข้างกาย ผมค่อย ๆ เลิกผ้าห่มออกทีละนิดอย่างใจเย็นเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเธอ แสงไฟสลอลอดกระจกเข้ามาผ่านทางระเบียงห้อง ที่ประจำที่ผมออกไปสูบบุหรี่หรือเวลาารู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียวบนโลกใบนี้ ผมเดินออกไปแง้มประตูออกอย่างเงียบเชียบ เวลาโดนน้ำฝนประตูที่ห้องมักจะส่งเสียงดังน่ารำคาญ ผมหยิบบุหรี่ออกจากซองขึ้นมาจุดไฟ แสงสีส้มกลืนกินมวนกระดาษที่อัดแน่นไปด้วยใบพืชแห้ง ๆ สีน้ำตาลเข้ม ผมสูดเชื้อเพลิงเข้าไปเต็มปอดสองข้าง มือซ้ายหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดหาเพลงที่เคยฟังเมื่อก่อน ไม่มีเพลงไหนเหมาะกับเวลา 04.00 นาฬิกาของเช้าวันศุกร์กับบุหรี่ยี่ 1 มวนเลย แล้วผมก็เปิดไปเจอเพลงเพลงหนึ่งโดยบังเอิญ มันแผ่วมาข้าง ๆ เพลงยลิสต์ที่ผมเคยฟังเป็นประจำ ผมเปิดเพลงต่อสัปดาห์มากกว่าเวลาที่ผมใช้กินข้าวเสียอีก แต่ไม่รู้ทำไมผมไม่เคยเห็นเพลงนี้มาก่อนในชีวิต เหมือนผมเป็นชีวิตที่ถูกเนื้อเพลงนี้เรียบเรียงขึ้น มันเป็นเพลงของวง Solitude is Bliss ชื่อเพลงว่า 04.00 A.M. ผมฟังเพลงมาหลายร้อยเพลง แต่เพลงนี้ทรมานความรู้สึกผมมากที่สุด

ในวันนี้ฉันทรมาน

ในวันนี้ฉันคิดถึงเธอ

ในวันนี้ฉันทรมาน

ในวันนี้ฉันคิดถึงเธอ

ตีสี่ในเช้าวันศุกร์

ไม่จำเป็นที่ฉันต้องคร่ำครวญ

ในวันนี้ฉันคิดถึงเธอ

ในวันนี้ฉันคิดถึงเธอ'

ที่ผมทรมาณเพราะผมคิดถึงเธอคนที่อยู่ในห้อง ผมคิดถึงเธอคนที่อยู่แสนไกลออกไป...หรือผมคิดถึงแต่ตัวเอง

ควันบุหรี่สีจางลอยผ่านบานเกล็ดเข้าไปในห้องอย่างช้า ๆ ผมเห็นเธอลุกมาปิดป้อมควันของมัน ออกไปจากจมูก เธอทำอย่างแผ่วเบาเพราะกลัวผมจะรู้ตัว เธอมานอนที่นี้กับผมทุกคืนวันพฤหัสบดีและคืนวันศุกร์ หลังจากนั้นเราจะคืนอิสระให้กันไป ผมเกรงว่าเธออาจจะแพ้ควันบุหรี่เพราะผม เธอบอบบางเกินกว่าที่ฝังตัวอยู่ในห้องกับผู้ชายแก่ ๆ และกลิ่นบุหรี่เหม็น ๆ แบบนี้...ตอนนี้ห้องฟ้าเป็นสีเทาเหมือนกับควันบุหรี่ ผมจะรอจนกว่าฟ้าสว่าง...ยื่นรอให้ห้องฟ้าเป็นสีเดียวกันกับอารมณ์ของผม แล้วผมจะกลับเข้าไปหาเธอ

ผมเดินเข้าไปในห้องอย่างเงิบ ๆ แม้รู้ว่าเธอตื่นมารอผมนานแล้ว ห้องฟ้าสีส้มกำลังเปลี่ยนมาแทนที่ควันบุหรี่จาง ๆ เห็นได้จากแสงแรกที่ส่องผ่านริมระเบียงนอกห้องเข้ามา เธอค่อย ๆ โน้มคอผมลงไปกอดเหมือนอย่างเคย เมื่อคืนจูบของเธอเวิ้งว้าง แต่ตอนนี้มันนุ่มนวลเหลือเกิน กลิ่นบุหรี่ยืดเยื้ออยู่ทั่วปากและจมูกของผม เธอคงได้กลิ่นนี้เหมือนกัน แต่เธอไม่แสดงอาการออกมา ผมลูบหัวเธออย่างช้า ๆ ผมเธอหอมเหมือนกลิ่นแชมพูกลิ่นหนึ่งที่ผมนึกมันไม่เคยออก แต่มันไม่ใช่กลิ่นหอมของดอกกุหลาบ ไม่นานผมก็ถอนจูบออกอย่างแผ่วเบา...อีกไม่กี่วันผมก็จะอยู่ห่างเธอไปแสนไกล ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ผมจะได้กลับมาเจอเธออีก...แต่ตอนนี้ขอผมกอดเธอเอาไว้ให้เนิ่นนานเท่าที่จะทำได้

“แล้วเมื่อไหร่จะได้เจอกันอีก” เธอหันมาถาม

“เดี๋ยวจะกลับมาบ่อย ๆ” ผมหันไปยิ้มให้เธอ

“แล้วเราจะคุยกันน้อยลงหรือเปล่า” เธอทำสีหน้าเฝ้าหวอน

“เราคงต้องแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ พี่คงออกไปหางานทำ...เราก็ต้องเรียนหนังสือ” ผมพยายามอธิบาย

“แต่ตารางเรียนเทอมหน้าออกแล้ว...พี่พอจะว่างคุยกันบ้างไหม” ว่าแล้วเธอก็ยื่นตารางเรียนในโทรศัพท์ให้ผมดู

“อาจเป็นเข้าวันพุธกับเย็นวันพฤหัสบดี” ผมบอกเธอไปแบบนั้น

เธอบอกผมว่าขออยู่ต่อ แต่ผมบอกเธอว่าไม่ดีกว่า...แล้วเธอก็กลับไปตอน 07.00 นาฬิกาตรง ผมอาจเกลียดเวลานี้ไปอีกนาน

ผมส่องตัวเองหน้ากระจกเล็กในห้องน้ำแคบ ๆ หัวของผมฟูกว่าคนปกติทั่วไปหลายเท่าตัว คิ้วหนา แต่หนวดสีจาง ผมมีตาสองชั้น แต่มีลักยิ้มข้างเดียว สายตาผมสั้น -6.00 แต่ผมเลือกใส่แว่นไม่ได้เลือกใส่คอนแทกเลนส์ มันนิยามตัวผมได้ดีกว่า เสื้อตัวโปรดของผมเป็นเสื้อกล้าม และกางเกงตัวโปรดของผมเป็น

กางเกงใน ผมมักจะใส่คู่กันเสมอเวลาอยู่ตัวคนเดียวในห้องนอน แผ่นหลังของผมใหญ่และหนา แต่หน้าอกแคบและลำแขนเรียวเล็ก ผมมีรอยแผลเป็นอยู่หลายแห่งตามร่างกาย แต่ไม่มีที่หลังมือทั้งสองข้าง ขาผมเรียวลีบมาตั้งแต่เด็กจนโต ผมเป็นคนเดินไหล่ตก แต่แขนหน้ามองฟ้าอยู่ตลอดเวลา...ผมไม่ชอบตัวเองเลย แต่ยังส่องกระจกอยู่ทุกวัน

หลายคนบอกว่าผมเป็นคนขวางโลก ชอบทำอะไรในสิ่งที่ไม่เหมือนชาวบ้านชาวช่องเขา ดูหนังประหลาดและชอบฟังเพลงแปลก ๆ ตั้งแต่ที่มีคนทักท้วงผมมาแบบนั้น ผมก็ไม่กล้าแนะนำให้ใครฟังเพลงหรือดูหนังที่ผมชอบอีกเลย...ยกเว้นเธอคนเดียว ผมไม่รู้ว่าเธอรู้สึกเหมือนคนอื่นหรือเปล่า แต่เธอไม่ได้มีที่ทำรังเกียจผม ผมเลยรักเธอตรงนี้ แต่ความแปลกจริง ๆ ของผมก็คือ ผมจำรายละเอียดขบย่อยได้ดีเกินกว่าคนทั่วไป ผมตื่นมาพร้อมกับสามารถบรรยายรายละเอียดความฝันตลอดทั้งคืนได้อย่างแม่นยำ แต่สิ่งสำคัญในชีวิตหลัก ๆ ผมจำไม่เคยได้เลย เช่น วันครบรอบ 3 ปี ของผมและเธอ ผมเลยรักปลาทองเพราะมันความจำสั้น และรักโลมาเพราะมันความจำยาว ผมเกลียดอาชีพที่ต้องใช้กำลังอย่างมาก เพราะพ่อผมเคยทำมันมาและพ่อปลุกฝังให้ผมเกลียดงานประเภทนี้ทุกชนิดตั้งแต่เด็ก ผมไม่เชื่อเรื่องโชคชะตาและไม่ชอบดูดวงเหมือนกับย่า คนเราควรกำหนดชีวิตของตัวเองได้ เพลงโปรดของผมมีอยู่หลายเพลง เช่น เพลงหมดแก้ว ของวง The Parkinson เพลงเหตุผล ของวง Buddhist Holiday และเพลงล่าสุดที่ผมได้ฟังเมื่อเข้าตอนตีสี่กว่า ๆ ผมปลุกต้นไม้ไม่แก่ แต่ชอบกลิ่นหอมของดอกไม้...และผมไม่กลัวตาย ถ้าชีวิตนี้ต้องมีโรคติดตัวสักหนึ่งโรค ผมอาจจะอยากเป็นโรคมะเร็ง เพราะผมรักการสูบบุหรี่

ที่จริงผมก็อยากเป็นเหมือนพวกเขาทุกคน แต่พ่อผมเป็นไม่ได้...พวกเขาเลยให้ผมเป็นอย่างอื่นแทน

อีกไม่ถึงเดือนผมจะถือว่าตัวเองเรียนจบมหาวิทยาลัยอย่างเต็มตัวแล้ว ผมคงต้องกลับไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้าน หางานดี ๆ สักอย่างหนึ่งทำเพื่อไม่ให้เป็นที่ปากชาวบ้าน ไม่นานผมจะแต่งงานกับผู้หญิงคนที่ผมรัก เราจะมีลูกด้วยกัน 2 คน ถ้าคนแรกเป็นผู้ชาย ผมจะตั้งชื่อว่าทอม ถ้าคนที่สองเป็นผู้หญิง ผมจะตั้งชื่อว่าเมิร์ฟ เหมือนตัวละครในหนังสือที่ผมชื่นชอบ พ่อแม่คงดีใจที่จะได้เห็นผมเป็นฝั่งเป็นฝาเสียที หวังว่าพี่ไซ้จะได้แต่งงานก่อนผม เพราะแก่อายุเกือบ 30 ปี และผมยังไม่เคยเห็นผู้หญิงในชีวิตของแกเลย ผมอยากกลับไปเห็นรอยยิ้มอ่อนหวานของครูบ้า อยากรู้ว่าแกจะภูมิใจหรือเปล่าที่ผมก้าวขึ้นมาได้อีกหนึ่งขั้นบันได ผมไม่อยากจะเห็นพ่อทำงานหนักเหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว พ่อควรตื่นมากินของอร่อย ๆ ที่แม่ทำให้และใช้เวลาตลอดทั้งช่วงบ่ายในการพักผ่อน ฝีมือทำกับข้าวของแม่เป็นสิ่งเดียวที่ผมโปรดปรานเสมอมา แม้ผมจะไม่เคยชมแม่ออกไปเหมือนคนอื่นก็ตาม แต่แม่รู้อย่างแน่นอนว่าผมชอบอยู่ในใจ ผมอยากให้ปู่จำผมได้เหมือนแต่ก่อน อยากให้ปู่ได้แสดงความยินดีในวันที่ผมประสบความสำเร็จบ้าง แต่พักหลังนี้ได้ยินข่าวจากแม่ว่าโรคอัลไซเมอร์ของปู่เริ่มกำเริบหนักขึ้น และยากี่เริ่มพูดจាន้อยลงไม่เหมือนตอนเป็นสาว ๆ ผมคิดถึงครอบครัวของเรา...หวังว่าพอผมกลับไป ผมจะเป็นจิ๊กซอว์อีกตัวหนึ่งที่ทำให้ครอบครัวของเรากลับมาเป็นเหมือนเดิม

ครอบครัวของผมเป็นครอบครัวใหญ่ มีพ่อเป็นหัวหน้าครอบครัว มีแม่ และปู่กับย่าที่อาศัยอยู่ร่วมกัน เราจะทานข้าวด้วยกันมีมือใหญ่เป็นปกติตามวัฒนธรรมคนอีสาน บางครั้งพวกเรา ก็ไปทานข้าวที่บ้านพี่โซ่กับครูบ่าพี่สาวของพ่ออยู่บ่อย ๆ พ่อเกิดวันที่ 10 มีนาคม 2510 และตอนนี้พ่ออายุ 54 ปีแล้ว แม้จะอายุเยอะ แต่พ่อก็มีร่างกายที่บึกบึน ผิวพ่อเข้มเพราะทำงานตากแดด กล้ามแขนพ่อมันเงาวเวลาเหงื่อออกสะท้อนกับพระอาทิตย์...พ่อของผมเป็นพวกประเภทพูดน้อยต้อยหนัก ผมไม่ค่อยโดนพ่อดุดำสั๊กเท่าไรหรอกตอนเด็ก ๆ แต่โดนตีเข้าไปทีไร ผมจำไปจนตายทุกที พักหลังมานี้พ่อเริ่มติดเหล้าและดุด่ามากขึ้น ส่วนผมมาอยู่มหาวิทยาลัยแล้ว แม่บอกว่าพ่อเลยไปลงที่ปู่แทน

แม่อายุมากกว่าพ่อ 1 ปี แม่เกิดวันที่ 20 มกราคม 2509 และแม่มีอายุครบ 55 ปี แม่เป็นคนชอบพูดชอบจา แต่จะเปลี่ยนเป็นร้องเพลงสมัยเก่า ๆ ตอนทำอาหาร บทเพลงช่วยให้รสชาติของอาหารกลมกล่อมขึ้น แต่ผมว่าแม่เป็นคนทำอาหารอร่อยอยู่แล้ว ผมไม่ค่อยรู้จักญาติสนิทฝ่ายแม่มากนัก เพราะตั้งแต่จำความได้ แม่ก็ย้ายเข้ามาอยู่กับพ่อแล้ว ผมว่าแม่คงรักพ่อมาก ๆ เพราะเมื่อก่อนแม่ก็บอกว่าพ่อไม่ได้เป็นผู้เป็นคนเหมือนอย่างทุกวันนี้...ตอนสาว ๆ แม่ทำอาชีพเป็นแม่ครัวอยู่ในร้านอาหารแห่งหนึ่ง ผมเลยได้กินของอร่อยระดับร้านอาหารนำมาเสิร์ฟแทบทุกวัน แต่ทุกวันนี้แม่ลาออกและกลับมากอยู่บ้าน ผมเคยถามว่า 'เลิกทำในสิ่งที่ชอบได้ด้วยเหรอ' แม่ตอบผมสั้น ๆ ว่า 'แม่เหนื่อย' แม่คงเหนื่อยที่ต้องทำอาหารให้คนอื่นกินทุกวัน แต่พ่อก็เป็นคนในครอบครัว แม่จะลูกแต่เข้ามาทำกับข้าวมีมือใหญ่ให้พวกเรากินเสมอ ทุกวันนี้แม่เลยเอาฝีมือระดับร้านอาหารมาใส่ไว้ในข้าวเย็นให้พวกเราได้กิน...อีกไม่นานผมจะได้กลับบ้าน...ผมนับวันรอได้กินกับข้าวฝีมือแม่

ส่วนปู่กับย่าอายุเท่ากัน เพียงแต่ปู่ของผมเกิดในเดือนสิงหาคม แต่ย่าเกิดเดือนกันยายน เมื่อก่อนปู่ทำงานหนักอยู่ที่ไร่สวนห่างจากบ้านออกไปเป็น 10 กิโลเมตร แต่ตอนนี้ปู่กลับมาทำงานหนักอยู่กับต้นไม้ใบหญ้าที่หน้ารั้วบ้านของตัวเอง แม่บอกผมว่าพ่อต้องคอยพาปู่ไปอาบน้ำทุกครั้งทีไรมาหา...ย่าเองเมื่อก่อนทำอาชีพนวดแผนโบราณและรับดูโชคชะตาโดยอ่านจากลายมือ ผมเคยชอบดูดวงกับย่าตอนเด็ก ๆ ทุกครั้งดวงชะตามันเหมือนเดิมไม่มีผิด แต่แวตตามผมเปล่งประกายเปลี่ยนไปเสมอ น่าเสียดายที่ทุกวันนี้ย่าเงยหน้ามองขึ้นไปบนฟ้าเพียงอย่างเดียว ปู่เริ่มจำใครไม่ได้เมื่อหลายปีก่อนและตอนนี้ก็ไม่รู้จักใครอีกต่อไป ไม่นานย่าก็คงจะเป็นเหมือนปู่ ผมไม่แน่ใจว่าตอนนี้ทั้งคู่ยังจำกันได้เหมือนเดิมหรือเปล่า ผมอยากให้ปู่กับย่าเป็นเหมือนดังโลมา...จะได้กลับมาจำพวกเราได้เหมือนเช่นเคย

เนื่องด้วยผมสนิทกับญาติทางฝั่งพ่อมากกว่า ผมเลยสนิทกับครอบครัวครูบ่าที่เป็นพี่สาวของพ่อ เพราะบ้านของพวกเราอยู่ไม่ห่างกันมากนัก ที่ผมเรียกว่าครูบ่า ก็เพราะเมื่อก่อนบ่าทำอาชีพรับชำระราชครูอยู่โรงเรียนแถบในเมือง ตอนอนุบาลผมให้ย่าเป็นคนสอนอ่านให้ผม แต่พอขึ้นประถมผมให้ครูบ่าเป็นคนสอนการบ้านอยู่หลายครั้ง แกเป็นคนใจดีไม่เหมือนพ่อของผม ผมไม่เคยเห็นครูบ่าดุพี่โซ่เลยแม้แต่ครั้งเดียว

น้ำเสียงของบ๊วยอ่อนนุ่มและน่าทะนุถนอม ครูบ๊วยชอบปลูกต้นไม้เป็นชีวิตจิตใจ พอหลังเกษียณออกมาครูบ๊วยเลยอยู่กับต้นไม้เป็นส่วนใหญ่ แม้ผมจะไม่ค่อยชอบปลูกต้นไม้ แต่พี่โซ่บอกว่าที่บ้านมีพรรณไม้เกือบร้อยชนิด เดือนหน้าถ้ามีโอกาส...ผมอยากไปดูให้เห็นด้วยตาตัวเอง

ส่วนลูกชายของครูบ๊วยชื่อว่าพี่โซ่ แก่อายุห่างจากผม 5 ปี และเป็นพี่ชายที่แสนดีมาตลอด ตอนเด็ก ๆ เงามักไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อย ๆ ผมทรงเดี๋ยงที่เห็นจนชินตา คือ ทรงสกีนเฮด ผิวขาวกับผมสั้น ๆ ทำให้พี่โซ่ดูดีเหมือนผู้ชายเรียบร้อย สะอาดสะอ้าน พี่โซ่ให้เหตุผลว่า 'ผมสั้นมันสบายหัว...เวลาเครียดจะได้ไม่เพิ่มภาระให้กับสมองของตัวเอง' ตอนนี่พี่โซ่โตเป็นผู้ใหญ่และมีหน้าที่การงานมั่นคงแล้ว แต่แกยังมองโลกในแง่ดีและทำตัวน่ารักเหมือนตอนเป็นเด็กไม่มีผิด ถ้ากลับบ้านไปผมจะบอกให้พี่โซ่ลองไว้ผมยาวสักครั้งดู...บางทีมันอาจใจมัดใจผู้หญิงสักคนได้

นอกเหนือจากนั้นผมก็แทบไม่รู้จักญาติสนิทคนไหนอีก รับรู้เพียงแต่ว่าพ่อมีน้องชายด้วยกันทั้งหมด 3 คน คนหนึ่งลงไปทำงานที่ภาคใต้และไม่กลับมาบ้านอีกเลย คนหนึ่งแยกไปใช้ชีวิตครอบครัวอยู่จังหวัดหนึ่งในภาคอีสาน แต่ไม่มีใครรู้ว่าที่ไหน และคนสุดท้ายเสียชีวิตไปเมื่อสิ้นปีที่แล้ว ด้วยโรคพิษสุราเรื้อรัง... ผมแทบจำหน้าคาคตาพวกเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ รู้เพียงแต่ว่าครอบครัวของเราเคยฉลองปีใหม่ด้วยกันเมื่อหลายปีมาแล้ว

'เดือนหน้าจะกลับบ้านแล้วนะ' ผมส่งข้อความไปหาเธอ

'ดีใจด้วยนะ...เรียนจบแล้ว' เธอตอบกลับมา

'เมื่อไหร่จะได้เจอกันอีก' ผมแว่ววอน

'อืม...ช่วงนี้งานรัดตัวเลย อยากไปหาเหมือนกัน' เธอคงทำงานหนัก

'เราคงไม่เลิกกันโซ่ใหม่' ผมถามคำถามนี้กับเธออีกครั้ง

'ไม่หรอก...คราวนี้เธอก็จะได้ออกไปทำงานแล้ว พอเก็บเงินได้เยอะ ๆ เราก็จะได้ใช้ชีวิตคู่เหมือนที่วางแผนกันเอาไว้...จำได้ไหม' เธอบอกสิ่งเราเคยวาดฝันไว้ด้วยกัน

'จำได้สิ'

ผมอยากบอกเธอว่าถ้าผมหางานไม่ได้ในช่วงนี้ เธอจะผิดหวังหรือเปล่า ความรักของเราจะสูญสิ้นลงจริง ๆ โซ่ใหม่ ผมแบกความหวังของครอบครัวไว้หนักอึ้ง พอจะรู้สึกอย่างไรถ้าผมกลับไปอยู่บ้านเฉย ๆ ไม่ทำอะไร แกวตของครูบ๊วยจะสิ้นหวังกับหลานชายคนนี้หรือเปล่า แม้ยังอยากจะทำอาหารอร่อย ๆ ให้ผมกิน อยู่โซ่ใหม่ อาจมีเพียงปู่กับย่าที่ไม่ผิดหวังในตัวผม เพราะคนแก่ชอบมองโลกในแง่ดี ถ้ากลับไปแล้วผมไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง...ผมหวังว่าทุกคนยังจะดีกับผมอยู่เหมือนเดิม

บุหรืตัวสุดท้ายถูกหยิบขึ้นมาสูบเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมา ผมคงไฟแช็คไปมาอยู่ที่หน้าระเบียงอย่างเลื่อนลอย ในใจนึกถึงความฝันเรื่องเมื่อคืนที่ทำให้ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมาตอนตีสี่ เหตุการณ์ในความฝันมัน

เหมือนผมกระโดดจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง เรื่องราวมันไม่ปะติดปะต่อ เพราะความฝันมันทับซ้อนกันเป็นชั้น ๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด แต่ผมจำรายละเอียดทุกอย่างได้แม่นยำ นานมาแล้วที่ผมไม่ได้ฝันถึงพวกเขา...ผมฝันถึงคนในครอบครัว

ผมฝันเห็นว่าตัวเองได้คุยอะไรบางอย่างกับครูบ๊า...แฟนสาวของพี่โซ่สวยเหมือนนางในฝัน...ครั้งสุดท้ายที่พ่อตีผมตอนเด็ก ๆ ผมจำมันได้แล้ว...ผมฝันเห็นพ่อกับแม่รักกันยังไงก่อนที่ผมจะเกิดขึ้นมา...แล้วผมก็เห็นปู่กับย่าตอนเป็นหนุ่มสาว...ผมรู้ว่าย่ามองอะไรข้างบนท้องฟ้า...ปู่กำลังเดินออกไปที่ใดสักแห่งข้างนอกอย่างโดดเดี่ยว...แล้วผมก็ฝันเห็นตัวเองในอีก 1 ปีข้างหน้า

แต่ผมไม่บอกรายละเอียดหรอก...ผมจะเก็บมันไว้เป็นความลับ